

มารู้จัก พระเจ้า

ผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง
ได้อย่างไร

คำพยานถึงความจริง
และความดีของพระเจ้า

อีริค เอช เอช ชาง

สารบัญ

คำนำฉบับพิมพ์ปี 2017	ix
คำนำฉบับพิมพ์ปี 2000	x
คำขอบคุณ	xi
บทนำ	1
บทที่ 1 ความฝันในวัยเยาว์	11
บทที่ 2 มาพบกับพระเจ้า	21
บทที่ 3 เดินกับพระเจ้า	33
บทที่ 4 วันเวลาในลอนดอน	49
บทที่ 5 พระคริสต์ทรงมีชีวิตรอยู่ในข้าพเจ้า	79
บทที่ 6 เสรีภาพในพระคริสต์	115

จากปกหลัง

**“การมาพบกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งมาก จนผมรู้ว่า
มีการอัศจรรย์เกิดขึ้นจริง”**

หนังสือเล่มนี้ให้ความหวังและแรงบันดาลใจกับผู้ที่ต้องการจะรู้ว่าพระเจามีจริงหรือไม่ ศิษยาภิบาลอีริค เอช. ซาง บอกเล่าด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่ายและจริงใจถึงประสบการณ์ของท่านกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและน่าอัศจรรย์ ลักษณะทั่วไปเป็นแง่คิดมากกว่าการแสดงความรู้สึก ถ่อมตนมากกว่าจะทำให้ตัวเองมีชื่อเสียง เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้คือการให้ผู้อ่านเห็นว่าเขาหรือเธอ สามารถมีประสบการณ์กับพระเจ้าได้จริงเช่นกัน และหยั่งรากในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

อีริค เอช. ซาง เกิดที่เซี่ยงไฮ้และมารู้จักพระเจ้าหลังการปลดปล่อยประเทศจีน โดยการอัศจรรย์อย่างต่อเนื่อง ท่านจบการศึกษาจากสถาบันอบรมพระคัมภีร์ (กลาสโกว์), วิทยาลัยพระคริสตธรรมลอนดอน, และมหาวิทยาลัยลอนดอน (อักษรศาสตร์และศาสนศาสตร์, วิทยาลัยคิงส์คอลเลจ และสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกและแอฟริกา) ท่านได้ทำงานศิษยาภิบาลในประเทศอังกฤษ แคนาดา และฮ่องกง หนังสือที่ดีพิมพ์ของท่านนั้นรวมถึง *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* และ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว*

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้เขียน โปรดเข้าไปดูที่
<http://www.christiandc.org>

มารู้จัก
พระเจ้า
ผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง
ได้อย่างไร

*คำพยานถึงความจริง
และความดีของพระเจ้า*

อีริก เอช เอช ชาง

มารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริงได้อย่างไร
คำพยานถึงความจริงและความดีของพระเจ้า

โดย อีริค เอช เอช ชาง
แปลโดย กลิ่นอุบล ชินโกสุม

*How I Have Come to Know the Living God:
Testifying to God's Reality and Goodness* by Eric H.H. Chang

Copyright © 2000, 2007, 2017
Eric H.H. Chang, Helen Chang, Bentley C.F. Chan

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้เพื่อคัดลอกหรือ
เผยแพร่ในรูปแบบใด ๆ หรือด้วยวิธีการใด ๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์หรือตีพิมพ์
รวมถึงภาพประกอบ การบันทึกเสียง หรือการจัดเก็บข้อมูลและระบบการดึง
ข้อมูลใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถือลิขสิทธิ์

จัดพิมพ์โดย Christian Disciples Church Publishers
ออกแบบปกและจัดรูปเล่มโดย Bentley C.F. Chan

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงในเล่ม มาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน
2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม สามารถดูรายละเอียดได้ที่
www.totgthailand.com

ขออุทิศ

เพื่อธรรมิกชนทุกคนในประเทศจีน
ที่ยังคงสตัยซื้อและแน่วแน่
ในการเผชิญกับทุก ๆ สถานการณ์
และความท้าทาย
ผู้ที่ชีวิตและคำพยานของพวกเขา
ยังคงเป็นแรงบันดาลใจ
อย่างไม่สิ้นสุดสำหรับข้าพเจ้า

อีริค เอช เอช ชาง

คำนำฉบับพิมพ์ปี 2017

คำพยานหกบทในหนังสือเล่มนี้ มาจากการแบ่งปันประสบการณ์ของ อีริค เอช เอช ซาง หกครั้งในที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ของท่านกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง สามครั้งแรกได้แบ่งปันในเมลเบิร์นในปี 1985 และผมได้เรียบเรียงขึ้นในปี 1992 เพื่อตีพิมพ์ในจดหมายข่าวของโอเอซิส อีกสามครั้งหลังได้แบ่งปันในกัวลาลัมเปอร์ในช่วงต่างกันระหว่างปี 1998 และ 2001 ในปี 2000 เรย์มอนด์ ซุน ได้เรียบเรียงและตีพิมพ์คำพยานสี่บทแรก ในปี 2007 เขาได้ตีพิมพ์เล่มที่ใหญ่ขึ้นทั้งหกบท

ฉบับพิมพ์ปี 2017 นี้ ผมได้รวมรูปถ่ายและแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ทุกบทมีสไตล์การเขียนในแบบเดียวกัน การเรียบเรียงแก้ไขหนังสือเล่มนี้ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ไม่ได้มีการเพิ่มหรือลบเนื้อหาสำคัญ นอกจากตัวศาสนาจารย์ของตนเอง ที่เป็นผู้เพิ่มเติมความคิดเห็นบางประการในคำแบ่งปันเดิม

ในฉบับพิมพ์ปี 2017 นี้ เมื่อเราอ้างอิงจากพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรู (หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็น “พระคัมภีร์เดิม”) เราจะคงชื่อพระยาห์เวห์พระนามของพระเจ้าที่พบในต้นฉบับภาษาฮีบรูไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อความถูกต้องตามพระคัมภีร์และภาษา

บันทึกส่วนตัว: เมื่อวันที่ 13 พ.ย. 2012 ผมได้พูดคุยกับศิษยาภิบาลอีริคทางโทรศัพท์สองเดือนก่อนที่ท่านจะจากไปอยู่กับพระเจ้า ผมถามท่านว่าจะขอจัดพิมพ์คำพยานของท่านใหม่ได้ไหม ท่านบอกว่าผมสามารถทำได้ตามที่ต้องการ ท่านหยุดสักครู่และปรารถาน้ำเสียน้ำใจว่า คำพยานแทบจะไม่ได้บอกเรื่องราวทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำในชีวิตของท่าน หลังจากเงิบไปครู่หนึ่ง เราก็พูดถึงเรื่องอื่นๆ

เบนทลี ซี เอฟ ซาน

มอลทรีฮอลล์, แคนาดา

27 เมษายน 2017

biblicalmonotheism@gmail.com

คำนำฉบับพิมพ์ปี 2000

ชีวิตในศตวรรษที่ 21 มักจะทำให้เราเร่งรีบไล่ตามสิ่งมากมายที่ไม่เป็นสาระ เราไม่ค่อยจะมีเวลาและมีเวลาว่างที่จะค่อยๆใคร่ครวญถึงชีวิต ว่าเรากำลังจะไปไหนและเราควรจะไปไหน? แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องจริงสำหรับคนจำนวนมากว่า “ความจำกัดของมนุษย์ คือจุดเริ่มต้นการทำงานของพระเจ้าในชีวิตของคนนั้น” แต่ผมหวังว่า จะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกเราที่ผัดวันประกันพรุ่ง ก่อนที่มันจะสายเกินไปที่จะรู้จักและมีประสบการณ์กับพระเจ้าด้วยตนเอง

นับเป็นสิทธิพิเศษของผมที่จะได้แนะนำผู้เขียนและประวัติของท่าน ผมได้รู้จักท่านมาตั้งแต่สมัยที่ผมยังเป็นนักศึกษาอยู่ ในช่วงยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมามา ศาสตราจารย์อีริค ชาง เป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาของผมในฝ่ายจิตวิญญาณ นับเป็นความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นการทำงานของพระเจ้าผ่านผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ในตลอดหลายปีนี้

มารู้จักพระเจ้าได้อย่างไร มีทั้งหมดหกบท บทที่ 1, 2 และ 3 ได้ถอดเทปมาจากคำพยานของศาสตราจารย์ชาง ซึ่งกล่าวไว้ที่เมลเบิร์น ออสเตรเลีย ในปี 1985 คำพยานในบทที่ 4, 5 และ 6 กล่าวไว้ที่กัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย ในช่วงเวลาต่างกันระหว่างปี 1998 และ 2001 เมื่อเราอ่านถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของคนๆ หนึ่ง เราก็ควรอธิษฐานต่อพระเจ้า ทูลอ้อนวอนกับพระองค์ให้ทรงเคลื่อนไหวในชีวิตของเราเช่นเดียวกัน พันธกิจวรรณกรรมโอเอซิส ถือเป็นสิทธิพิเศษที่ได้เป็นช่องทางสำหรับพระพรของพระเจ้า

ขอให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่สรรเสริญ!

เรย์มอนด์ ชุน

ฮ่องกง ปี 2000

คำขอบคุณ

ผมขอบันทึกคำกล่าวขอบคุณและความซาบซึ้งจากใจต่อศิษยาภิบาล เรย์มอนด์ ชูน ในการจัดพิมพ์คำพยานนี้ และขอขอบคุณ คุณโรชาบลังกา ภรรยาของท่านที่ช่วยถอดเทปต้นฉบับส่วนใหญ่ ขอขอบคุณท่านอื่นๆ อีกที่ได้ช่วยถอดเทปคำพยานช่วงแรกๆ แม้ว่าผมจะไม่รู้จักชื่อของพวกเขา แต่พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขาอย่างแน่นอน การทุ่มเทของพวกเขาทำให้หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ขึ้นได้ และแน่นอนว่าจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวของหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อให้คนทั้งหลายจะได้มา “รู้จักพระเจ้าแท้ และเราอยู่ในพระเจ้าแท่นั้น โดยอยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:20)

อีริก เอช เอช ซาง (2000)

ผมรู้สึกเป็นเกียรติและเป็นสิทธิพิเศษที่จะกล่าวขอบคุณ คุณเฮเลน ซาง คุณป้าตง หลิว ศิษยาภิบาลใจและโอสีฟ อัลเบิร์ตและเกรซ และวินส์ตัน ในความช่วยเหลือของพวกคุณในการจัดพิมพ์หนังสือนี้ขึ้นใหม่ และมีความปรารถนาเช่นเดียวกับศิษยาภิบาลอีริก ที่จะให้หนังสือเล่มนี้ถึงผู้คนที่มารู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์

เบนทีลี ซาน (2017)

บทนำ

ขณะที่คุณกำลังฟังคำพยานของผม ผมหวังว่าความสนใจของคุณจะมุ่งจดจ่อกับสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงกระทำ ในการกล่าวคำพยานนั้นสิ่งที่ผมกลัวก็คือ ผู้ฟังจะมุ่งความสนใจไปที่ตัวบุคคลที่กล่าวคำพยานมากกว่าจะมุ่งความสนใจไปที่พระเจ้า และถ้าคุณรู้สึกประทับใจแต่เฉพาะการอัศจรรย์ของพระเจ้าเท่านั้น คุณก็จะพลาดจุดประสงค์ที่สำคัญไป แต่ถ้าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในชีวิตของผม ทำให้คุณต้องพูดกับตัวคุณเองว่า “ถ้าพระเจ้าทรงสามารถทำอย่างนั้นกับชีวิตของเขาได้ พระองค์ก็ทรงสามารถทำอย่างนั้นกับฉันได้” คุณก็กำลังฟังคำพยานของผมอย่างถูกต้อง

มีหลายคนหลังจากที่ได้อ่านประสบการณ์ของเปาโลในพระคัมภีร์แล้วจะพูดกับตัวเองว่า “มีแต่เฉพาะบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อย่างอัครทูตเปาโลเท่านั้น ที่สามารถมีประสบการณ์กับพระเจ้าได้อย่างมากขนาดนั้น พระเจ้าคงไม่ทำอย่างนั้นกับฉัน เหมือนที่พระองค์ได้ทรงทำกับเปาโลหรอก” หากเป็น

เช่นนั้นจริง ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะอ่านพระคัมภีร์ เพราะไม่มีสิ่งใดที่จะนำมาใช้กับเราได้โดยตรง พระคัมภีร์ก็จะไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะเป็นเพียงการรวบรวมเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อย่างเช่น เปาโลและเอเลียห์ แต่ยากอบบอกว่า “เอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนกับเรา” (ยากอบ 5:17) แต่เอเลียห์คนเดียวกันนี้ก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของท่านบนภูเขาคารเมล โดยส่งไฟลงมาจากสวรรค์เพื่อเผาเครื่องบูชาขึ้น (1 พงศกษัตริย์ 18:38) เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับคุณบ้างไหม ที่พระเจ้าอาจต้องการให้คุณทำอย่างเดียวกันนี้? ความจริงแล้ว เอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนกับเราทั้งหลาย

นานก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์บนภูเขาคารเมล เอเลียห์ได้ประกาศแล้วว่า จะไม่มีฝนตกในอิสราเอลเป็นเวลาสองสามปี (1 พงศกษัตริย์ 17:1) นี่เป็นการพิพากษาชนอิสราเอลที่กบฏต่อพระเจ้า และก็เป็นจริงตามนั้น พระเจ้าทรงไม่ให้ฝนตกเป็นเวลาสามปีครึ่ง จนกระทั่งถึงวันที่ต้องจดจำบนภูเขาคารเมล เมื่อเอเลียห์อธิษฐานขอให้ฝนตก(18:1,45) พระเจ้าทรงใช้คน ๆ หนึ่งผู้มีสภาพเหมือนกับเราและยังมีความอ่อนแอเหมือนกับเรา เพื่อนำชนอิสราเอลกลับมาหาพระองค์ หากคุณอธิษฐานอย่างที่เราอธิษฐาน พระเจ้าก็สามารถใช้คุณได้อย่างมีพลังานุภาพเช่นกัน ในยุคนี้ เราต้องการคนที่รู้จักการเดินกับพระเจ้า และที่พระเจ้าจะทรงสามารถทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ผ่านเขาได้

คำพยาน ไม่ใช่ชีวประวัติบุคคล

ก่อนจะเริ่มคำพยานของผม ผมต้องขอชี้แจงว่า คำพยานไม่ได้หมายถึงชีวประวัติบุคคล ชีวประวัติบุคคลคือเรื่องราวชีวิตของคน ๆ หนึ่ง และคน ๆ นั้นเป็นศูนย์กลางของเรื่องราวที่เต็มไปด้วยรายละเอียดส่วนตัว เช่น สถานที่ที่เกิด ภูมิหลังครอบครัว การศึกษา ความสำเร็จ และเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในชีวิตของเขา แต่คำพยานจะแตกต่างกันอย่างแท้จริงคือ คำพยานเป็นการเป็นพยานถึงพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระเจ้าคือผู้ที่

ศูนย์กลางของสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมด ไม่ใช่ผู้ให้คำพยาน ดังนั้นคำพยานและชีวประวัติบุคคลจึงมีลักษณะที่ต่างกัน อย่างแรกมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง อย่างหลังมีมนุษย์เป็นศูนย์กลาง มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ชีวประวัติบุคคลมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางมากกว่า แต่นั่นก็จะเป็นการปนกันของคำพยานและชีวประวัติบุคคล

ที่พูดมาทั้งหมดนี้ จุดสำคัญของผมในการกล่าวคำพยานนั้น เป้าหมายของผมก็คือการทำหน้าที่เป็นกระจก ที่เมื่อคุณมองกระจก คุณจะเห็นพระสิริของพระเจ้า ไม่ใช่เห็นกระจก

เมื่อคุณดูบันทึกในพระกิตติคุณ คุณจะสังเกตเห็นว่าบันทึกเหล่านั้นไม่ใช่ชีวประวัติบุคคลในความหมายปกติของคำ แต่เป็นคำพยานถึงสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำในพระคริสต์เพื่อให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์ ที่จริงแล้ว มันเป็นไปได้เลยที่จะเขียนชีวประวัติของพระคริสต์เพราะแม้แต่วันเกิดของพระองค์ก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในพระกิตติคุณ นอกจากนี้ก็ยังไม่บันทึกในวัยเด็กของพระองค์หลังจากที่เป็นทารกหรือมีรายละเอียดใดๆ เกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ก่อนถึงช่วงอายุ 30 เว้นแต่เหตุการณ์ที่สำคัญในทางจิตวิญญาณเมื่อพระองค์อายุได้ 12 ปี พระกิตติคุณทุกเล่มจะมุ่งเน้นไปที่สามปีสุดท้ายของพันธกิจของพระองค์ในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ในสัปดาห์สุดท้ายที่นำไปสู่การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์

จากเรื่องทั้งหมดนี้จะเห็นว่า พระเจ้าทรงทำงานอย่างมากภายในพระคริสต์ เพื่อให้แผนการแห่งความรอดนิรันดร์ของพระองค์ที่มีสำหรับเราเป็นผลสำเร็จ เราจะเห็นจากพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้แผนการการไถ่มวลมนุษย์เกิดขึ้นทางพระคริสต์ ในหกวันสุดท้ายของพันธกิจในโลกของพระเยซู ก่อนปัสกาหกวัน พระเยซูทรงได้รับการชโลมจากมารีย์ที่เบธานีในการเตรียมฝังพระศพของพระองค์ (ยอห์น 12:1-3,7) เปาโลกล่าวว่า “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกาของเรา ได้ถูกถวายบูชาแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7)

ไม่มีการพูดเกินจริง

มีอีกสิ่งหนึ่งที่ผมอยากอธิบายให้เข้าใจว่า เป้าหมายในการกล่าวคำพยานของผมนั้นจะไม่มีการพูดเกินจริง นี่คือหลักการที่ผมดำเนินชีวิต ถ้าผมจำบางอย่างได้ไม่แม่นยำ ผมก็จะไม่พูดถึงมัน เพราะผมอาจบิดเบือนความจริงหรือพูดเกินจริงไป บางคนที่ได้ยินคำพยานอาจจะพูดว่า “โอ้ น่าประทับใจ สิ่งที่คุณพูดมาทั้งหมดน่าทึ่งทีเดียว พวกเขาอาจพูดเกินความจริงก็ได้” ผมขอรับประกันและพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ผมได้ว่า ผมไม่ได้พูดเกินจริง เพราะการพูดเกินจริงตามหลักแล้วเป็นการโกหก มันเป็นความเท็จ คุณได้ทำให้เรื่องใหญ่โตกว่าที่เป็นจริงและนั่นเป็นการปลอมแปลง คุณจะเห็นหลักการเดียวกันนี้ในพระกิตติคุณทั้งหมดที่ไม่มีการพูดเกินจริง ความจริงแล้ว เหตุการณ์สำคัญ ๆ มักจะถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เหมือนว่าเป็นเรื่องตามปกติ

เมื่อพระองค์เสด็จมาเกือบถึงประตูเมือง มีคนทามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นลูกชายคนเดียวของหญิงม่าย ชาวเมืองมากมายมากับหญิงนั้น เมื่อพระองค์ทรงเห็นนางก็ทรงสงสารนางยิ่งนักและตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย” แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปแตะโลงศพ คนทามก็ยืนนิ่ง พระองค์ตรัสว่า “พ่อหนุ่ม เราสั่งเจ้าว่าจงลุกขึ้นเถิด!” ผู้ตายก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูดจา พระเยซูจึงทรงมอบเขาคืนให้มารดา (ลูกา 7:12-15 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

การกระทำที่น่าอัศจรรย์ในการชุบคนตายให้ฟื้นขึ้นนี้ได้บันทึกไว้ในสี่ข้อสั้น ๆ! คุณไม่สามารถจะบันทึกเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์เช่นนี้ในแบบที่สั้นกว่าและน่าทึ่งน้อยกว่านั้นได้ นักข่าวยุคใหม่จะเขียนแบบนี้ไหม? ใครก็ตามที่คุ้นเคยกับการเขียนจะพูดว่า “คุณต้องขัดเกลาเรื่องราว เพิ่มรายละเอียดและทำให้มันน่าสนใจและน่าตื่นเต้นมากขึ้น” ที่จริงแล้วมีนักเทศน์หลายคนทำแบบนั้นกับเรื่องราวนี้ พวกเขาอาจไม่ได้พูดเกินจริง (เป็นเรื่องยากที่จะทำให้การเป็นขึ้นจากความตายมีความหมายมากกว่าที่เป็นอยู่นี้!) พวกเขาแค่ต้องการทำให้เรื่องราวจากพระกิตติคุณสั้น ๆ นั้นฟังดูดีขึ้น แต่จุดสำคัญที่ควรสังเกตก็คือว่า ในพระกิตติคุณเองไม่ได้ทำเช่นนั้น ดังนั้นผมจะพยายาม

ทำตามพระกิตติคุณในแง่นี้ ถึงแม้ว่าผมอาจไม่ประสบความสำเร็จทั้งหมด เพราะเราทุกคนมักจะถูกทำให้ตื่นตาตื่นใจในการจดจำเหตุการณ์ที่น่าทึ่งเหล่านั้น แต่ไม่ว่ากรณีใดๆ เราจะต้องไม่เพิ่มเติมสิ่งใดที่ไม่ได้มีอยู่เดิม ความเท็จไม่ว่าจะในแบบใด ๆ ก็ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าของเราที่บริสุทธิ์

เราทุกคนถูกเรียกให้เป็นพยาน

ในการกล่าวคำพยานของผม ผมก็แค่เป็นพยาน การเป็นพยานเป็นสิ่งที่คริสเตียนทุกคนสามารถทำได้และควรจะทำ คุณอาจหรือไม่อาจสามารถเทศนาได้ นั้นไม่สำคัญ แต่คุณสามารถเป็นพยานได้และคุณจะต้องเป็นพยาน อย่าบอกกับตัวเองว่า “เขาควรเป็นคนที่จะเป็นพยานเสียเอง” ไม่ใช่เลย ผมแค่ทำเป็นตัวอย่างให้คุณทำตามและขอเน้นจุดประสงค์นี้อีกครั้ง เพราะว่า คริสเตียนทุกคนสามารถเป็นพยานและต้องเป็นพยาน

พยานคืออะไร? พยานก็คือใครก็ได้ที่ได้เห็นบางสิ่งบางอย่าง หรือมีประสบการณ์บางสิ่งบางอย่าง แล้วมาบอกคุณในสิ่งที่เขาหรือเธอได้เห็นหรือมีประสบการณ์ ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่แท้จริง คุณก็ต้องมีประสบการณ์กับพระเจ้าไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง คุณมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไรถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนชีวิตของคุณ? หากพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนชีวิตของคุณ คุณก็จะมีประสบการณ์บางอย่างที่สำคัญ ซึ่งก็คือการอัศจรรย์ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง และถ้าคุณได้รับการเปลี่ยนแปลง คุณก็สามารถเป็นพยานถึงสิ่งนั้นได้ คุณก็สามารถพูดว่า “ฉันเคยเป็นแบบนี้มาก่อน และตอนนี้พระเจ้าได้ทรงทำให้ฉันมาเป็นคนใหม่ ฉันไม่ได้เปลี่ยนแบบทันทีโดยไม่มีเหตุ พระเจ้าทรงกระทำบางอย่างในชีวิตของฉัน และนี่คือสิ่งที่ฉันอยากจะบอกกับคุณ”

พยานจะมีประสบการณ์โดยตรง

พยานคือคนใดคนหนึ่งที่มีประสบการณ์โดยตรง นั่นคือเหตุที่มีการเรียกพยานเมื่อมีการพิจารณาตีความกันในศาล พยานคือคนใดคนหนึ่งที่อยู่เรื่องนั้นโดยตรงในกรณีนั้นโดยเฉพาะ ในทำนองเดียวกัน ใครก็ตามที่มีประสบการณ์โดยตรงกับพระเจ้าก็สามารถเป็นพยานได้ ถ้าหากความเชื่อของคุณเป็นการเชื่อตามคนอื่น นั่นก็คือความเชื่อที่สร้างขึ้นบนความเชื่อของคนอื่น คุณก็ไม่ใช่พยานที่แท้จริง คุณจะสามารถพูดได้อย่างมากที่สุดก็คือ “เพื่อนของฉันเชื่อ ดังนั้นฉันจึงเชื่อ เขารับบัพติศมา ฉันจึงรับบัพติศมา” นั่นคือความเชื่อตามคนอื่น เมื่อคนทั้งหลายไม่มีประสบการณ์โดยตรงกับพระเจ้า พวกเขาก็จะไม่มีอะไรที่จะเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์

เรื่องนี้สำคัญมาก ถ้าหากคริสเตียนทุกคนเป็นพยานให้กับพระองค์ คริสตจักรจะเติบโตขึ้น ผมได้พูดบ่อย ๆ ว่าคุณควรตั้งเป้าหมายขั้นต่ำของคุณที่จะเป็นพยานให้ได้ปีละคน ที่ในหนึ่งปีจะพาหนึ่งคนมาคริสตจักร ในหนึ่งปีมีกี่วันอาทิตย์หรือ? นั่นก็ขึ้นอยู่กับปีนั้น มี 52 หรือ 53 วันอาทิตย์ ถ้าภายใน 52 วันอาทิตย์ คุณไม่สามารถพาหนึ่งคนมาคริสตจักร อะไรคือปัญหากับความเชื่อของคุณหรือ? แต่ถ้าสมาชิกทุกคนในคริสตจักรพาหนึ่งคนมาคริสตจักร จะเกิดอะไรขึ้นกับคริสตจักรภายในหนึ่งปีหรือ? มันก็จะมี การเติบโต 100% คริสตจักรจะมีคนเพิ่มเป็นสองเท่าภายในหนึ่งปี ปีนี้ คริสตจักรของคุณได้ถูกขยายเป็นสองเท่าไหม? อาจจะไม่ ถ้าอย่างนั้นก็มีบางคนไม่ได้เป็นพยาน หรือคนส่วนใหญ่ในคริสตจักรอาจไม่ได้เป็นพยานก็ได้ บางทีคุณอาจจะพยายามเป็นพยาน แต่ไม่มีใครฟังคุณ บางทีคำพยานของคุณไม่มีพลัง ไม่มีคุณภาพ ไม่มีน้ำหนัก ไม่มีใครฟังเลย ดังนั้นคุณควรจะมองดูชีวิตคริสเตียนของคุณดีๆ แล้วถามว่า “มีอะไรผิดปกติกับฉันไหม?”

ในพระคัมภีร์ คริสเตียนถูกเรียกว่า “ธรรมิกชน” ปัจจุบันนี้มีผู้เชื่อเพียงไม่กี่คนที่คิดว่าตัวเองเป็นธรรมิกชน หรือวิสุทธิชน แต่วิวรณ์ 14:12 บอกว่า ธรรมิกชนเป็นพยานให้กับพระเยซู หรือพูดได้ว่า ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่แท้จริง คุณก็จะเป็นพยานให้กับพระเยซู คุณเป็นพยาน

ให้กับพระเยซูหรือไม่? ผมไม่ต้องการจะเป็นพยานกับคุณเพื่อให้คุณพูดว่า “ผู้ชายคนนี้มีประสบการณ์มากมายที่ไม่ธรรมดา” นั่นไม่สำคัญ สิ่งสำคัญก็คือ ผมเป็นเหตุให้คุณทำสิ่งที่ผมกำลังทำหรือไม่ คุณอาจไม่รู้จักองค์ผู้เป็นเจ้าเท่าผม คุณอาจไม่มีประสบการณ์มากมายที่จะบอกเล่า แต่มันสำคัญไหม? หากคุณมีหนึ่งประสบการณ์ที่จะบอกคนอื่นๆ ก็จงแบ่งปันต่อไปจนกว่าคุณจะมีสองประสบการณ์ และเมื่อคุณมีสองประสบการณ์ ก็ให้คุณบอกเล่าสองประสบการณ์นี้กับคนอื่นๆ ต่อไปจนกว่าคุณจะมีสามประสบการณ์ จากนั้นเรื่องของ คุณก็จะยาวขึ้นเรื่อย ๆ และคุณก็จะเป็นพยานให้กับพระเจ้ามากขึ้นและถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ในการเป็นพยาน เราต้องดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะในพระคริสต์

คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ คุณรู้หรือไม่ว่าการเป็นพยานให้กับพระเยซู นั่นคือวิธีดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ? คุณเข้าใจหรือไม่? นี่จะเห็นได้ในวิวรณ์ 12:11 “พวกเขาชนะมาร (ข้อ 9) ด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยคำพยานของพวกเขาเอง” พวกเขาเอาชนะมารได้อย่างไรหรือ? ก็โดยสองสิ่งคือ พระโลหิตของพระเยซูและคำพยานของพวกเขาให้กับพระเยซู หลายคนรู้เรื่องเกี่ยวกับพระโลหิตของพระเยซู แต่นั่นยังไม่พอ นั่นเป็นเพียงแค่ด้านเดียว อีกด้านหนึ่งกำลังเป็นพยานให้กับพระเยซู พวกเขาเอาชนะมารด้วยการบอกทุกคนถึงประสบการณ์ของพวกเขากับพระเยซู และวิธีทางที่พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา จงไปบอกเรื่องนี้กับผู้คน จงออกไปและเป็นพยานต่อไปให้กับองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วคุณจะมีประสบการณ์กับชัยชนะ สิ่งนั้นอาจอธิบายได้ว่า ทำไมคริสตจักรจึงเต็มไปด้วยคริสเตียนที่ฟ่ายแพ้วและไม่เติบโต นั่นเป็นเพราะคนทั้งหลายไม่ได้เป็นพยานให้กับพระเยซู พวกเขาจึงฟ่ายแพ้วและจมปลักอยู่ในความฟ่ายแพ้วของพวกเขา

ความสำคัญของการเป็นพยาน เมื่อเทียบกับการเทศนา

การเทศนานั้นง่ายหรือยาก? การเทศนาและการสอนนั้นค่อนข้างง่าย หากมันเป็นแค่เรื่องของความรู้ซ้ำๆ ที่คุณได้เรียนรู้ มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในอเมริกาเหนือที่ทำให้ผมแปลกใจ คือผมได้รับสิ่งพิมพ์จากสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งที่บอกว่า ถ้าผมจ่ายค่าธรรมเนียมรายเดือน พวกเขาจะจัดเตรียมคำเทศนาให้ผมทุกวันอาทิตย์ มันน่าแปลกใจที่มีเรื่องแบบนี้อยู่ในคริสตจักร ดังนั้นผมจึงตระหนักว่า มีศิษยาภิบาลหลายพันคนต้องได้รับสิ่งพิมพ์แบบนี้ และกำลังเทศน์คำเทศนาที่พวกเขาไม่ได้เตรียม แต่พวกเขาเพียงแค่พูดตามเนื้อความที่คนอื่นเขียนแล้วส่งมาให้ทางไปรษณีย์! มันไม่ได้มีอะไรยากเลย

อีริค ชาง ที่การประชุมในฮ่องกง
ธันวาคม 2006

แน่นอนว่าไม่มีอะไรผิดในการพูดตามคำเทศนาที่ดี ถ้ามันตอบสนองกับความต้องการของคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่งโดยเฉพาะในเวลาที่เหมาะสม แต่ถ้าการเทศนาหรือการสอน เป็นเพียงการพูดตามความรู้ มันก็แค่มาจากสมอง ไม่ได้มาจากใจ เมื่อผมเทศนา ผมเทศน์จากใจ นี่เองเป็นเหตุที่การเทศนาทำให้ผมหมดแรง เพราะผมใช้ชีวิตของผมผ่านคำเทศนา ผมไม่ได้เทศนาจากสมองเท่านั้น หากมีใครคิดว่า สิ่งที่ผมเทศนาคือถ้อยคำทางปัญญาละก็ พวกเขา

ก็ไม่ได้เข้าใจคำเทศนาของผม ถ้าผมไม่ได้เทศนาจากใจ ก็เหมือนว่าผมไม่ได้เทศนาเลย การเทศนาแบบนี้จะถึงพลังของคุณ หากคุณสามารถเทศนาห้ำหั่นและไม่รู้สึกละอาย คุณก็มีปัญหาแล้วละ คุณจะต้องเทศนาจากจิตใจและไม่ใช้จากใจแน่นอน

การเทศนาสามารถเป็นแค่เรื่องของการพูดตามความรู้หรือทฤษฎี แต่การเป็นพยานเป็นสิ่งที่มาจากชีวิต เป็นสิ่งที่คุณได้มีประสบการณ์อย่างแท้จริง หากคุณไม่ได้มีประสบการณ์บางอย่าง คุณจะไม่สามารถเป็นพยานในสิ่งนั้นได้ แต่คุณก็สามารถเทศน์สิ่งที่คุณไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนได้ คุณสามารถจะพูดได้น้ำไหลไฟดับ ถึงการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นกับพระคริสต์ แต่ไม่ได้มีประสบการณ์ด้วยตัวคุณเอง พูดอีกอย่างก็คือ คุณไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ที่คุณเทศน์ แต่คุณจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านั้น หากคุณจะมาเป็นพยานที่แท้จริง ดังนั้นผมจึงขอหนุนใจให้คุณเป็นพยาน หากคุณไม่รู้วิธีเทศนาก็ไม่ต้องกังวล แต่จงเป็นพยานเพื่อที่จะมีชีวิตที่มีชัยชนะในพระคริสต์

บทที่ 1

ความฝันในวัยเยาว์

พวกคุณบางคนเคยถามถึงประสบการณ์ของผมในองค์พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นผมจึงถือโอกาสนี้แบ่งปันคำพยานของผม สิ่งนี้ค่อนข้างผิดไปจากธรรมเนียม เพราะโดยปกติแล้ว ผมจะอธิบายพระวจนะของพระเจ้าบนธรรมาสน์มากกว่า แต่วันนี้ผมจะพูดถึงชีวิตคริสเตียนของผมเองในสองด้าน คือ ผมมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร และผมมารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ทั้งสองด้านนี้เป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ในชีวิตคริสเตียนของผม ซึ่งผมจะอธิบายต่อไป

ภูมิหลังเกี่ยวกับครอบครัว

ผมขอเริ่มด้วยภูมิหลังเกี่ยวกับครอบครัวของผม คุณปู่ของผมอาศัยอยู่ในฝูเจี้ยน¹ แม้ว่าท่านจะมาจากครอบครัวที่ยากจน แต่ท่านก็สามารถมุ่งมั่นให้ตัวเองศึกษาจนจบมหาวิทยาลัยได้ (ซึ่งเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในประเทศจีนในสมัยนั้น) ท่านน่าจะมั่งคั่งและมีชีวิตที่มั่งคั่ง แต่ท่านกลับทิ้งทุกสิ่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ และมาเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรเพรสไบทีเรียน เนื่องจากผู้รับใช้ได้รับเงินเดือนน้อยมากในสมัยนั้น ลูกชายสามคนกับลูกสาวอีกหนึ่งคนของท่านจึงเติบโตขึ้นในสภาพที่ค่อนข้างยากจน

บุตรชายทั้งสามของท่านเชี่ยวชาญด้านวิชาการมาก แต่คนที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็น ชาง เทียน ชื่อ² คุณพ่อของผม ซึ่งเป็นลูกชายคนโต แม้ว่าคุณพ่อของผมจะเติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียน แต่ท่านเองกลับไม่ได้เป็นคริสเตียนและไม่เคยสนใจสิ่งฝ่ายวิญญาณเลย ท่านรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับชีวิตที่ยากจน จึงตัดสินใจมุ่งหาชีวิตที่ดีกว่า ท่านได้รับอนุญาตให้เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยปักกิ่งโดยไม่ต้องสอบคัดเลือก เพราะคะแนนเฉลี่ยของท่านอยู่ราว ๆ 97% เมื่อท่านเรียนจบมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ท่านทำลายสถิติได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดของมหาวิทยาลัย ท่านจึงถูกส่งไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด³ ในสหรัฐอเมริกาในระดับปริญญาโท ซึ่งท่านก็สามารถจบปริญญาโทได้ในเวลาประมาณเก้าเดือนเท่านั้น ท่านรู้สึกว่าการที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดยังดีไม่เท่ากับสถาบันบางแห่งในยุโรป ดังนั้นท่านจึงไปศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกที่ยุโรป

ท่านเป็นคนที่มีความจำดีเยี่ยม ทั้งยังมีทักษะทางด้านภาษาที่น่าแปลกใจ ท่านเรียนภาษาแบบสนุก ๆ ท่านใช้เวลาเรียนภาษาฝรั่งเศสแค่สามเดือน ก็พูดได้คล่องมากจนหลายคนคิดว่าท่านได้ศึกษาที่มหาวิทยาลัยในฝรั่งเศส (ท่านเคยศึกษาที่นั่นจริง แต่แค่ช่วงสั้น ๆ ที่ซอร์บอนน์⁴ ในปารีส) ท่านตัดสินใจเรียนภาษาเยอรมันด้วย ดังนั้นท่านจึงไปศึกษาที่

¹ Fujian

² Chang Tien-Tze

³ Harvard University

⁴ Sorbonne

มหาวิทยาลัยไฮเดลเบิร์ก⁵เป็นเวลาสามเดือน เมื่อถึงปลายเดือนที่สาม ท่านก็พูดภาษาเยอรมันได้ดี ท่านกลายเป็นคนที่ภาคภูมิใจ และมั่นใจในความสามารถของตัวเองมากขึ้น ไม่ว่าท่านจะไปศึกษาที่ไหน จะเป็นที่ฮาร์วาร์ดหรือในยุโรป ท่านจะได้ทุนการศึกษาอยู่เรื่อย ๆ อันที่จริงแล้วท่านได้รับเงินจำนวนมากจากทุนการศึกษา จนท่านสามารถสนับสนุนน้องชายทั้งสองของท่านจนจบมหาวิทยาลัยได้ และยังมีเงินเหลือพอที่จะใช้เดินทางในที่นั่นชั้นหนึ่งไปอเมริกาได้อีก ท่านได้ลิ้มลองรสชาติของชีวิตที่ดีและสุขสบาย

นั่นคือภูมิหลังของครอบครัวผม เนื่องจากคุณพ่อของผมมีความปรารถนาเรื่องการศึกษามาก จึงทำให้ผมซึ่งเป็นลูกเพียงคนเดียวของท่าน ถูกเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นในบรรยากาศของการศึกษามาก ท่านเป็นคนที่ชอบท้าทายทางการศึกษาและยังเป็นคนที่รักชาติอย่างมากด้วย ความฝันของท่านคือการดึงประเทศจีนออกจากยุคกลาง และสร้างชาติให้ก้าวหน้าและทันสมัยเป็นประเทศจีนใหม่! ท่านศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์เพราะท่านตระหนักว่าการสร้างประเทศจีนจะต้องเริ่มที่เศรษฐกิจก่อน หลังจากนั้นก็การทหาร ท่านเชื่อว่าโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็งเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างชาติให้แข็งแกร่งและก้าวหน้าทางวิทยาการ

คุณพ่อของผมทำให้ผมเป็นคนรักชาติด้วยเช่นกัน ท่านมักจะพูดคุยกับผมถึงความรุ่งเรืองของชาติจีนในอดีต ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ปลูกฝังการต่อต้านจักรวรรดินิยมและต่อต้านการล่าอาณานิคมไว้ในใจของผม ท่านรู้สึกโกรธที่ชาวต่างชาติฉวยโอกาสจากความอ่อนแอของประเทศจีน เข้ามาปล้นสะดม เขี่ยย่ำ และหลอ่ตึงด้วยข้อตกลงที่ไม่ยุติธรรม ฉะนั้นผมจึงเติบโตขึ้นด้วยความรู้สึกเกลียดชังชาวตะวันตกอย่างมาก ความรู้สึกของผมที่ต่อต้านชาวตะวันตกได้รุนแรงขึ้นจากการที่ผมเติบโตขึ้นในเชียงใหม่ ซึ่งเป็นเมืองที่มีชาวต่างชาติเข้ามาตั้งนิคมอยู่หลายส่วน เช่น นิคมของฝรั่งเศส นิคมของอังกฤษ นิคมของญี่ปุ่นและนิคมอื่นๆอีก คุณอาจจะเคยเห็นภาพป้ายที่บอกว่า “ไม่อนุญาตให้สุนัขกับคนจีนเข้า” ติดไว้ตรงทางเข้าสวนสาธารณะ มีทหารต่างชาติอยู่ทุกหนทุกแห่ง ครั้งหนึ่งผมเห็นทหารอังกฤษ

⁵ Heidelberg University

กำลังเตะและต่อย่างตัดเลื้อยขาเงินคนหนึ่ง ผมพูดในใจว่า “คอยดูนะไอ้พวกนี้ สักวันหนึ่ง ข้าจะสอนบทเรียนพวกแก!”

ความใฝ่ฝันของผม

ผมมีความรักชาติเหมือนกับคุณพ่อของผม แต่ความใฝ่ฝันของผมแตกต่างจากความใฝ่ฝันของท่าน ท่านเน้นที่การสร้างเศรษฐกิจให้เข้มแข็ง แต่ผมเน้นที่การสร้างการทหารให้เข้มแข็ง ผมจึงใช้เงินเก็บทั้งหมดไปกับการซื้อหนังสือที่เกี่ยวกับวิทยาการทางทหาร ผมศึกษาด้านนี้มากและชื่นชอบข้อเขียนของ ซู จี เหลียง⁶ ในหนังสือ “สามก๊ก”⁷

ผมเรียนศิลปะการต่อสู้ เพราะผมเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องสร้างร่างกายให้แข็งแรง ผมจึงมีร่างกายที่กำยำมากจากการฝึกยูโดและมวยอย่างคร่ำเคร่ง ผมเล่นกีฬาทุกชนิดเพื่อฝึกร่างกายของผม และเพื่อให้มีทักษะความเป็นผู้นำ ผมจึงลงมือจัดตั้งและฝึกทีมเบสบอลด้วยตัวเองคนเดียว เนื่องจากไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเบสบอล ผมจึงต้องหาหนังสือเบสบอลมาอ่านและสอนเทคนิคในการเล่นกีฬานี้ให้ตัวเอง จากนั้นผมก็ฝึกฝนเด็กหนุ่มที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเบสบอลจนขึ้นมาเป็นผู้เล่นได้ ภายในสองปีเราก็ได้เล่นในดิวิชั่น “A” และทำหลายทีมที่ดีที่สุดในเซี่ยงไฮ้ อะไรคือเคล็ดลับของเราหรือ? เคล็ดลับก็คือการอุทิศตนและการร่วมใจในทีมนั่นเอง

ผมไม่ได้แค่ฝึกฝนทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น แต่ยังฝึกฝนสิ่งทางวิญญาณด้วย ผมสังเกตว่า ซู จี เหลียงและวีรบุรุษจีนคนอื่นๆ ในสมัยโบราณมีความเชี่ยวชาญในด้านดาราศาสตร์และโหราศาสตร์เป็นอย่างดี พวกเขาสามารถศึกษาดวงดาวต่างๆ และกล่าวคำทำนายได้อย่างอัศจรรย์ ดังนั้นผมจึงตัดสินใจศึกษาเกี่ยวกับดวงดาวต่างๆ ครั้งหนึ่งเมื่อผมหยิบหนังสือเกี่ยวกับโหราศาสตร์เล่มหนึ่งมาดู ในนั้นได้ทำนายไว้ว่าสหรัฐอเมริกาจะเข้า

⁶ Zhu Ge Liang

⁷ The Tales of The Three Kingdoms

ร่วมสงครามครั้งใหญ่ปลายปี 1941 แล้วผมก็พลิกไปดูปีที่ผลิตหนังสือนี้ มันคือปี 1935! ผมประทับใจมากกับความแม่นยำจนทำให้ผมตั้งใจศึกษาหนังสือเล่มนั้น และได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับโหราศาสตร์จนถึงขนาดว่า เมื่อผมมองดูหน้าคน ผมก็สามารถบอกได้ว่าเขาเกิดในเดือนไหน คนรอบตัวค่อนข้างประหลาดใจ ที่ผมสามารถบอกสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับบุคคล และเหตุการณ์ต่างๆ ได้ ผมรู้จากประสบการณ์ของตัวเองว่า โหราศาสตร์สามารถใช้งานได้อยู่บ้างและก็นั่นเองว่ามีนักดัมตุนที่หลอกลวงประชาชนด้วยทักษะปลอมๆ ทางโหราศาสตร์ แต่ก็ยังมีคนอื่นที่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างแท้จริง ผมเลิกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเมื่อผมมาเป็นคริสเตียน เพราะพระคัมภีร์เตือนเราว่าอย่าเล่นกับวิญญาณและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทำนองนี้

ผมรู้สึกว่ามันนอนมากเกินไป ดังนั้นผมจึงลดเวลานอนให้น้อยลงเพื่อใช้เวลาศึกษาวิทยาการทางทหารให้มากขึ้น พวกคุณคงเห็นแล้วว่าผมเป็นคนแบบไหน เป็นคนที่ตั้งใจแน่วแน่และมีวินัย ที่ผมกำลังเตรียมตัวเองด้วยการฝึกฝนทางสติปัญญา ร่างกาย และความรู้เกี่ยวกับโหราศาสตร์ ก็เพื่อให้ความใฝ่ฝันของผมบรรลุเป้าหมายนั่นเอง

ความรู้สึกของผมที่ต่อต้านคริสเตียน

ผมกลายเป็นคนที่ต่อต้านคริสเตียนมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสิ่งที่คุณพ่อของผมได้บอกผมเกี่ยวกับคนต่างชาติที่มาอยู่ในจีน ท่านบอกผมว่า ที่จริงแล้วมิชชันนารีจำนวนมากในประเทศจีนเป็นสายลับที่ถูกส่งไปในหลายส่วนของประเทศจีนภายใต้หน้ากากของงานเผยแผ่ศาสนา เพื่อจะให้อ้อมลูกลับไปยังประเทศบ้านเกิดของพวกเขาเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองและการทหารและเศรษฐกิจของประเทศจีน

ผมรับเอาความรู้สึกที่ต่อต้านคริสเตียนไว้ แม้แต่ในสมัยที่ผมยังเรียนอยู่ชั้นประถม ที่คุณพ่อคุณแม่ของผมส่งผมไปเรียนโรงเรียนประถมของคาทอลิก ไม่ได้เป็นเพราะพวกเขาคือคนที่เชื่อถือในศาสนา แต่เป็นเพราะบรรดาโรงเรียนคาทอลิกในเซี่ยงไฮ้มีมาตรฐานการศึกษาที่สูง แต่มันเป็น

เรื่องน่าเศร้า ที่คนของคาทอลิกในโรงเรียนแห่งนี้ทำให้ผมสะดุดอย่างแรง บาทหลวงของคาทอลิกส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่น่าขยะแขยง ผมไม่เห็นความเป็นคริสเตียนในพวกเขา พวกเขาเย็นชา ขาดความรัก และไม่เคยสนใจความเป็นอยู่ของนักเรียนเลยแม้แต่หน่อย ชีวิตในโรงเรียนประจำของคาทอลิกแห่งนี้ก็เหมือนกับติดคุก โรงเรียนมีกำแพงสูงและหน้าต่างทุกบานก็มีลูกกรงแน่นหนา ผมเคยหนีออกจากโรงเรียนถึงสองครั้ง ทุกอย่างในโรงเรียนจะอยู่ภายใต้การควบคุมที่เผด็จการ เราต้องเข้าแถวและเดินแถวไปด้วยกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นไปเข้าชั้นเรียน ไปห้องอาหาร หรือไปอาคารนอนของเรา ความรู้สึกของผมที่ต่อต้านคริสเตียนทำให้ผมเชื่อในพระเจ้าได้ยาก ผมกลายเป็นคนที่ต่อต้านคริสเตียนมากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นอย่างนี้จนกระทั่งพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาปกครอง

ช่วงสงคราม

ในช่วงสงคราม คุณพ่อของผมเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล ซึ่งมีหน้าที่บริหารงานหลายอย่างในนานกิง⁸ ศูนย์กลางการบริหารงานของท่านในนานกิง ถือเป็นอาณาเขตที่มีสิทธิของตนเอง มีการคุ้มกันโดยกองทหารของตนเอง และมีกำแพงเมืองตลอดจนมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของตนเอง คุณพ่อของผมมีหลายเหล่าทัพอยู่ภายใต้การดูแลของท่านพร้อมด้วยนายพลสองคนที่คอยบังคับบัญชาเหล่าทัพเหล่านั้น (คนหนึ่งในนั้นมีชื่อเสียงคือ ซุน ลี เหวิน⁹ซึ่งต่อมาได้เป็นเสนาธิการบังคับบัญชาในไต้หวัน) ผมจึงเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ผมได้ใช้สิทธิ์กับอำนาจที่แทบจะไร้ขีดจำกัดภายใต้พรรคชาตินิยม¹⁰ แม้ผมจะเป็นแค่วัยรุ่น แต่ทหารที่เวรยามก็ต้องทำความเคารพผมเมื่อผมเดินผ่านไม่ว่าที่ใด และเจ้าหน้าที่รัฐบาลจะต้องออกมาต้อนรับผม และถ้าผมอยากจะเดินทางจากเซี่ยงไฮ้ไปยังนานกิง เจ้าหน้าที่

⁸ Nanjing

⁹ Sun Li Ren

¹⁰ Nationalists หรือคณะผู้รักชาติ

ระดับสูงก็จะมาที่บ้านของเราในเซี่ยงไฮ้ แล้วพาผมไปยังสถานีรถไฟด้วย ลิมุซิน รถเก๋งขนาดใหญ่ เมื่อผมมาถึงนานกิง ก็จะมีเจ้าหน้าที่อีกกลุ่มหนึ่ง มาคุ้มกันผมไปยังสำนักงานของคุณพ่อ สิทธิพิเศษและอำนาจที่ผมได้รับ กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อผู้เยาว์วัยอย่างผม

สงครามรุนแรงขึ้น พรรคชาตินิยมพ่ายแพ้การสู้รบกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งรุกเข้ามาทางใต้อย่างต่อเนื่อง คุณพ่อของผมต้องตัดสินใจว่าจะสู้ต่อไปหรือจะถอย ในขณะเดียวกัน ท่านก็เริ่มสะสมอิทธิพลอย่างมากกับการคอร์รัปชั่น ที่แพร่หลายในหมู่พรรคชาตินิยม หลายเหล่าทัพของพรรคชาตินิยมก็ค่อนข้างจะไม่ขึ้นต่อกัน และไม่ยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลกลาง ข้อนี้เปิดทางไปสู่การขัดแย้งอย่างแรง คุณพ่อของผมเอือมระอากับการคอร์รัปชั่นที่กำลังลุกลามในประเทศจีน การยืนหยัดต่อสู้กับคอร์รัปชั่น ทำให้ท่านขัดแย้งกันกับเพื่อนจำนวนมากที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาล เมื่อ 汪 雲 ภู¹¹ ที่ปรึกษาของท่านและเป็นนายกรัฐมนตรีฝ่ายปฏิบัติการได้ลาออก คุณพ่อของผมก็ถือโอกาสลาออกพร้อม ๆ กับเจ้าหน้าที่รัฐบาลคนอื่น ๆ อีกหลายคน ท่านลาออกจากคณะรัฐบาลได้ไม่นาน ก่อนพรรคคอมมิวนิสต์จะบุกมาถึงเซี่ยงไฮ้

พรรคชาตินิยมต่างหนีออกจากเซี่ยงไฮ้เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์บุกเข้ามา แต่คุณพ่อของผมไม่ยอมหนีไปด้วย เพื่อน ๆ ของท่านเตือนท่านว่า แม้แต่เจ้าหน้าที่ระดับรองลงมา อย่างเช่น พวกนายกเทศมนตรีของเมืองเล็ก ๆ ก็ยังถูกฆ่าตาย แต่คุณพ่อของผมพูดว่า “ผมไม่เคยมีประวัติต่างปร้อย ผมไม่เคยทำอะไรผิดต่อประเทศของผม ผมไม่มีสิ่งใดที่ต้องละอาย ผมเคยต่อสู้กับพวกญี่ปุ่น ผมได้รับใช้ประเทศชาติของผม ให้พวกคอมมิวนิสต์ยิงผมเลย ถ้าพวกเขาอยากยิง แต่พวกเขาจะต้องบอกผมว่าจะฆ่าผมด้วยข้อหาใด” ก็จริงทีเดียว เมื่อพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาในเซี่ยงไฮ้ พวกเขาก็ไม่เคยมายุ่งกับเราเลย มีคนจำนวนมากถูกฆ่าตายทุกวัน แต่พวกเขาปล่อยเราให้อยู่อย่างสงบ เพราะกองบัญชาการของพรรคคอมมิวนิสต์ได้รับรายงานที่ดี ๆ เกี่ยวกับคุณพ่อของผมจากสายลับของพวกเขา พวกเขาพบว่าประวัติของท่านสุจริต

¹¹ Wang Yun Wu

ไม่มีมลทินใด ๆ ท่านไม่เคยทำสิ่งใดที่แสดงให้เห็นว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อประเทศของท่านเอง หรือแม้แต่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อพรรคคอมมิวนิสต์

ต่อมาภายหลัง พวกเขาพยายามขอให้คุณพ่อของผมเข้าร่วมทำงานในรัฐบาลของพรรคคอมมิวนิสต์ แต่ท่านก็ปฏิเสธที่จะทำงานกับพวกเขา ท่านกล่าวว่า “ความจงรักภักดีคือหลักการของเราที่เป็นคนจีน เมื่อได้รับใช้รัฐบาลหนึ่งมาแล้ว ผมก็ไม่สามารถรับใช้อีกรัฐบาลหนึ่งได้” ท่านกล่าวเช่นนั้นส่วนหนึ่งก็เพื่อเป็นข้ออ้าง ภายหลังพวกเขาก็มาเชิญให้ท่านไปสอนที่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง แต่ท่านก็บอกปัดอีกครั้งหนึ่ง ที่ท่านยังตัดสินใจอยู่ในประเทศจีน เพราะท่านอยากจะเห็นด้วยตาของท่านเองว่า พรรคคอมมิวนิสต์จะสร้างประเทศจีนใหม่อย่างไร ดังนั้นทั้งครอบครัวจึงยังคงอยู่ในประเทศจีน ในปี 1952 คุณแม่ของผมต้องออกจากประเทศจีนเนื่องจากมีปัญหาสุขภาพอย่างหนัก (เป็นวัณโรค) ในที่สุดคุณพ่อของผมก็ตัดสินใจจะออกจากประเทศจีนด้วย พวกเขาก็ไม่อนุญาตให้ท่านไป แต่ในปี 1953 ท่านใช้จังหวะที่ได้ออกจากประเทศจีน ดังนั้นผมจึงถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังในประเทศจีนโดยไม่มีเงินและทรัพย์สินสมบัติใดๆ มันเกิดอะไรขึ้นกับความใฝ่ฝันของผมที่จะสร้างประเทศจีนใหม่ให้แข็งแกร่ง?

เผชิญกับลัทธิวัตถุนิยมเพื่อความมั่งคั่งร่วมกัน

ผมต้องตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี พรรคคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาควบคุมประเทศจีนอย่างเบ็ดเสร็จ ผมจะทำอย่างไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ของผมดี? สิ่งที่เป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือ อยู่ฝ่ายพรรคคอมมิวนิสต์และทุ่มสุดตัวไปกับพวกเขา ผมสามารถเข้าร่วมกับกองทัพและไต่เต้าให้ตำแหน่งสูงขึ้นในพรรคคอมมิวนิสต์ได้ (ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเกินไป เพราะในฐานะนักเรียนรุ่นพี่ของโรงเรียนมัธยม ผมสามารถจะเริ่มเป็นนายทหารในกองทัพได้ทันที) นี่อาจจะทำให้ผมประสบความสำเร็จทางกองทัพคอมมิวนิสต์ได้

แต่ผมก็ปฏิเสธที่จะแสรังทำ เพราะถ้าผมไม่ได้มีความเชื่อในลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริง ผมก็ไม่สามารถจะเป็นคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงได้

แต่ถึงอย่างไร อย่างน้อยผมก็น่าจะเปิดโอกาสให้ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้พิสูจน์ให้ผมเชื่อ ผมจึงเริ่มต้นอ่านหนังสือคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับลัทธิวัตถุนิยมเพื่อสร้างความมั่งคั่งร่วมกัน¹² พร้อมกับหนังสือเกี่ยวกับประวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ด้วย การที่ผมมีความรู้ในวิทยาการทางทหารนั้น ทำให้ผมพบว่าประวัติของพรรคคอมมิวนิสต์นั้นน่าสนใจอย่างมาก เพราะหนังสือนี้ทำให้เข้าใจถึงกลยุทธ์ที่หลักแหลมทางทหารของท่านประธานเหมา

แต่การอ่านหนังสือเกี่ยวกับความเชื่อของคอมมิวนิสต์นี้ก็กลับไม่ได้ทำให้ผมเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ตรงกันข้าม ผมได้ข้อสรุปว่าลัทธิวัตถุนิยมเพื่อสร้างความมั่งคั่งร่วมกันเป็นหลักการที่ไม่มีเหตุผล แทนที่จะทำให้ผมนิยมชมชอบคอมมิวนิสต์มากขึ้น ลัทธิวัตถุนิยมเพื่อสร้างความมั่งคั่งร่วมกันกลับทำให้ผมต่อต้านคอมมิวนิสต์มากยิ่งขึ้น (เมื่อมองย้อนหลัง ผมอยากจะพูดในตอนนี้อย่างไรว่า เป็นไปได้มากที่ลัทธิวัตถุนิยมเพื่อสร้างความมั่งคั่งร่วมกัน ได้ช่วยผมให้มาเป็นคริสเตียนในภายหลัง)

ผมสามารถบอกได้จากการอภิปรายในชั้นเรียนว่า แม้แต่สมาชิกของสมาพันธ์ยุวชนคอมมิวนิสต์บางคนก็ไม่เห็นด้วยกับลัทธินี้ ครั้งหนึ่งมีบางคนถามสมาชิกพรรคคนหนึ่งเกี่ยวกับจุดกำเนิดของชีวิต เขาตอบว่า “นั่นง่ายมาก ชีวิตก็มาจากสิ่งไม่มีชีวิตนั่นเอง!” แม้แต่พวกนักเรียนที่สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ก็ยังรู้สึกไม่สบายใจกับคำตอบนั้น เพราะโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้นั้นช่างห่างไกลเหลือเกิน จริง ๆ แล้วมันต้องใช้ความเชื่อมากขึ้นเพื่อเชื่อว่าชีวิตมาจากสิ่งไม่มีชีวิต มากกว่าที่จะเชื่อว่าชีวิตเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แต่ผมไม่ได้สนใจในประเด็นเหล่านั้นมากนัก ผมสนใจแต่เพียงว่าผมจะทำอะไรต่อไปดี

¹² Dialectical materialism หรือวัตถุนิยมภาษาวีธี

บทที่ 2

มาพบกับพระเจ้า

การกระทำที่เสี่ยงและบ้าบิ่น

พวกเราสองสามคนเริ่มประชุมลับเพื่อพูดคุยถึงวิธีหนีออกจากประเทศจีน เราตัดสินใจกันว่าจะให้สองคน (ผมเป็นหนึ่งในนั้น) เดินทางไปทางใต้เพื่อหาทางออกจากประเทศจีนแล้วส่งข่าวเส้นทางหลบหนีให้คนอื่นได้ทราบ

เพื่อนร่วมทางของผมนับว่าผม ทำสิ่งที่ออกจะเสี่ยงและบ้าบิ่น เราขึ้นรถไฟไปกว้างโจว¹³ และเมื่อไปถึง เราพยายามหาคนนำทางที่อยากได้เงินเพื่อบอกทางให้เราข้ามชายแดน แต่เราหาใครไม่ได้เลย ความจริงแล้ว มีคนนำทาง

¹³ Guangzhou

จำนวนมากถูกพวกทหารคอมมิวนิสต์ซึ่งปลอมตัวเป็นผู้ลี้ภัยจับได้และถูกฆ่าเพื่อไม่ให้คนทั่วไปตามเยี่ยงอย่าง ดังนั้นเราจึงตัดสินใจไปเล่นเงิน¹⁴โดยไม่มีคนนำทาง และข้ามชายแดนในตอนกลางคืนโดยรู้ว่าเรากำลังเสี่ยงชีวิตของเรา

แม้ว่าเราไม่ได้นับถือศาสนาก็ตาม แต่ผมก็รู้สึกแปลกๆ ในคืนก่อนที่เราจะออกเดินทาง去玩เงิน สัมผัสที่หกในการรับรู้ของผมบอกผมว่า เรากำลังจะเจอปัญหา เพื่อนร่วมทางของผมก็รู้สึกอย่างนั้นด้วย เราจึงไม่แน่ใจว่าลางสังหรณ์นี้จะร้ายแรงแค่ไหน ผมนึกถึงบันทึกของคนจีนสมัยโบราณว่าการรับรู้ทางวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญในการรบ เพราะมนุษย์มีวิญญาณที่มีศักยภาพในการรับรู้สิ่งฝ่ายวิญญาณได้ (พระคัมภีร์ยังกล่าวว่ามีวิญญาณ) แต่เราไม่ได้เข้าใจหลักการนี้ดีพอ จึงมองข้ามเรื่องนี้ว่าเป็นความรู้สึกที่แปลก

วันต่อมาเราก็ออกเดินทาง去玩เงิน เมื่อรถไฟถึงที่นั่น เรารู้ว่าโชคไม่เข้าข้างเราเสียแล้ว ส่วนนั้นของเล่นเงิน มีรั้วลวดหนามล้อมไว้และมีทหารเฝ้าอยู่ทุกที่ ผู้โดยสารลงจากรถไฟและหิบบิผ่านแดนของตนออกมา เราพยายามเดินตามผู้คนที่กำลังมุ่งหน้าไปยังฮ่องกง คนส่วนใหญ่มีใบผ่านแดนไปฮ่องกง แต่เราไม่มี เราจึงแยกจากพวกเขาและเดินไปทางหมู่บ้าน เราเดินไปได้ไม่ไกล ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งพร้อมกับเด็กชายข้างหน้าเรากำลังถูกทหารสามสี่คนตรวจเอกสารของเขาอยู่ เราพยายามแอบผ่านทหารเหล่านั้นในช่วงที่พวกเขากำลังยุ่งอยู่ แต่มีทหารคนหนึ่งเห็นเราและเรียกเราให้กลับมา เมื่อเราไม่มีเอกสารผ่านแดนให้ พวกเขาจึงค้นตัวเรา โชคร้ายที่ผมเอามิดเดินป่ามาด้วยเพื่อใช้ป้องกันตัวเมื่อจำเป็น เขาถือมีดสแตนเลสที่ดูน่าอันตรายเล่มนั้นมาจ่อตรงหน้าผมและถามว่า มิดนี้ใช้ทำอะไร ผมบอกเขาว่าใช้ผ่าแตงโม! เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เชื่อที่ผมบอก เราจึงถูกจับและถูกพาไปยังพร้อมกับผู้ชายซึ่งมากับเด็กคนนั้น

คุกที่พวกเราถูกขัง เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ล้อมด้วยเครื่องกั้นแต่ละอันที่หนัก เมื่อเรากำลังเดินเข้ามาในคุกนั้น ผมก็ศึกษาทุกรายละเอียดโดยรอบเพื่อวางแผนหลบหนี ไกลออกไป ผมเห็นใบหน้าของผู้คนที่แอบมองอยู่หลัง

¹⁴ Shenzhen

ลูกกรงหนานี้ มีทหารยืนประจำการอยู่ทุกที่ จากการเคลื่อนไหวและการถือปืนของพวกเขา ผมสามารถบอกได้เลยว่า พวกเขาเป็นทหารที่ผ่านการฝึกมาอย่างซ้ำซ้อน เราถูกขังอยู่ข้างในบริเวณคุก เรารอแล้วรออีก รอให้ผู้บังคับบัญชาตัดสินใจว่าจะทำอะไรกับเรา เวลายืดยาวออกไปเหมือนจะไม่สิ้นสุด นักโทษบางคนกระซิบกระซาบกันเองว่า พวกเราคงจะถูกยิงเป้าเป็นแน่

ได้พบกับพระเจ้า

เมื่อใครสักคนกำลังเผชิญกับความตาย มันจะทำให้เขารับรู้และไถ่กับความรู้สึกต่อสิ่งฝ่ายวิญญาณ ผมนั่งอยู่ตรงนั้นแล้วพูดกับตัวเองว่า “ผมยังหนุ่มอยู่ แต่นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นจุดจบสำหรับผมแล้ว ความฝันความใฝ่ฝันและความหวังทั้งหมดจบลงแล้ว คุณพ่อคุณแม่ของผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับผม” ผมหยุดคิดว่า “ชีวิตคืออะไรกันแน่? แล้วเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?” ผมชักจะเริ่มหมดหวัง ผมบอกกับตัวเองว่า “ผมจะไม่อยู่เฉยๆ หรอ! ถ้าผมจะต้องตาย ผมก็จะสู้ตาย ผมจะเอาชีวิตทหารสักสองสามคนก่อนที่พวกเขาจะยิงผมตาย!” ผมจึงเริ่มศึกษาการเคลื่อนไหวของทหารคนหนึ่ง เพื่อดูว่าผมจะคว่ำปืนมาจากเขาได้อย่างไร

ทันใดนั้นก็มีคนตัวหนึ่งบินข้ามหัวผมไป ผมจึงเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าและสงสัยว่าจะมีพระเจ้าอยู่บนนั้นไหม พระเจ้ามีอยู่จริงไหม? มีหลายคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าด้วยเหตุผลทางอารมณ์ แต่ถ้ามีพระเจ้าอยู่จริงๆ ละ? ถ้าเป็นเช่นนั้น ชีวิตของผมก็ได้พลาดเป้าครั้งใหญ่ที่สุด ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริงไหม? นี่เป็นโอกาสของผม ที่จะเห็นว่าพระองค์จะสามารถช่วยผมได้หรือไม่

ผมรู้ว่าผมไม่มีสิทธิเรียกร้องกับพระเจ้า เพราะผมเองไม่ได้เป็นคริสเตียนด้วยซ้ำ ผมเคยคิดว่าพวกคริสเตียนอ่อนแอและโง่เขลา ครั้งหนึ่งมีผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรเคยพูดกับผมเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียน และผมก็มีความสุขกับการทำลายล้างข้อพิพาทของเขา สำหรับผม

แล้ว การที่เขาไม่สามารถจะแตกต่างให้ข้อพิสูจน์ของเขาเองได้นั้น เป็นการยืนยันการมองของผมว่า คริสเตียนเป็นพวกที่อ่อนแอทั้งด้านอารมณ์และสติปัญญา และมันยังพิสูจน์ให้ผมเห็นว่าพระเจ้าไม่มีอยู่จริง แต่ผมเข้าใจผิด ความล้มเหลวในการแตกต่างให้กับข้อพิสูจน์ของผู้ปกครองคนนั้น ไม่ได้หมายความว่าผมจะไม่มีหลักฐานที่จะแตกต่าง ผมคิดว่า สุดท้ายแล้วตัวผมเองต่างหากที่โง่เขลา ไม่ใช่ผู้ปกครองคนนั้น ความภูมิใจและความเชื่อมั่นในตัวเองของผม ผลสุดท้ายแล้วได้ทำอะไรสำเร็จให้ผมบ้าง? นี่แหละ ผมจึงกำลังนั่งอยู่บนก้อนหินนี้ กำลังรอคอยให้ชีวิตมาถึงจุดจบที่น่าอดสู

ผมมองขึ้นไปเบื้องบน แล้วก็สงสัยว่าใครสักคนจะมารู้จักพระเจ้าได้อย่างไร แต่ผมเองรู้สึกว่พระเจ้าคงไม่อยากจะพูดคุยกับผมหรอก เพราะนิสัยที่ผมเคยเยาะเย้ยพวกคริสเตียน ผมจึงไม่ควรพยายามอธิษฐานด้วยซ้ำ แต่ผมก็ได้ข้อสรุปว่า ทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้จักคนๆหนึ่งได้ ก็โดยการไปพูดคุยกับเขา หลักการของชีวิตนี้ใช้กับมนุษย์ และก็ใช้กับพระเจ้าได้ด้วย เมื่อคุณพูดกับพระเจ้า และพระเจ้าพูดกับคุณ คุณก็ได้มารู้จักพระองค์ ดังนั้นผมจึงพูดกับตัวเองว่า “ผมจะต้องเริ่มต้นที่ไหนสักแห่ง ถ้าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง ก็น่าจะเป็นไปได้ว่าพระองค์จะทรงตอบผมเมื่อผมพูดกับพระองค์”

ผมกำลังเคาะประตูสวรรค์ ผมไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไรด้วยซ้ำ รู้แต่เพียงว่าผมจะต้องจริงจังกับพระเจ้า ผมจึงอธิษฐานว่า “โอ พระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงอยู่ที่นี้ ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง ถ้าพระองค์มีจริง ถ้าพระองค์ดำรงอยู่จริง ตอนนี้ผมก็มาอยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว ขอพระองค์ช่วยพาผมออกจากคุกด้วย ถ้าพระองค์ไม่ทรงช่วยผม ผมก็อาจจะต้องตายในวันพรุ่งนี้ ผมรู้สึกกละอายใจที่ต้องร้องหาพระองค์ในขณะที่ผมอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่อยู่ที่นี่ ผมยังรู้ด้วยว่าผมไม่สามารถจะรอดได้ตามเงื่อนไขของผมเอง ฉะนั้นถ้าพระองค์จะทรงช่วยผมให้ออกจากคุกและช่วยผมให้รอดชีวิต ผมก็จะรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง แล้วผมจะรับใช้พระองค์และมีชีวิตเพื่อพระองค์ไปตลอดชีวิตของผม”

ผมรู้สึกว่ถ้าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง มันจะต้องน่ามหัศจรรย์อย่างมากที่จะได้รู้จักพระองค์และรับใช้พระองค์ ตอนนี้คุณคงเห็นแล้วว่าทำไมผมจึง

พูดในตอนต้นของคำพยานว่า การมาเป็นคริสเตียนของผมนั้นแยกกันไม่ได้กับการรับใช้พระเจ้าของผม ในขณะที่ผมมาหาพระเจ้า ผมได้ปฏิญาณไว้แล้วว่า จะรับใช้พระองค์ไปจนตลอดชีวิตของผม

หลังจากอธิษฐานอย่างนั้นแล้ว ผมก็นั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และแล้วก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ผมสัมผัสได้ว่าประตูสวรรค์กำลังเปิด ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า! แม้ผมจะไม่ได้แสวงหาประสบการณ์การทรงอยู่ของพระเจ้า แต่ผมก็รู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นรอบๆ ตัวผม ในเศคาริยาห์ 2:5 พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “เราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ และเราจะเป็นศักดิ์ศรีในเมืองนั้น” นี่เป็นประสบการณ์ของผมที่รู้อยู่แก่ใจ แม้ว่าผมจะไม่ได้รู้ถึงข้อนี้ในเวลานั้นก็ตาม ผมมีความยินดีในใจอย่างมากจนผมคิดว่าผมกำลังบ้าไปแล้ว ผมดีใจมากจนอยากจะกระโดดโลดเต้น ผมไม่เคยรู้สึกอะไรอย่างนี้มาก่อน ที่มีอาการเหมือนคนเมา

ผมสามารถเข้าใจความรู้สึกในวันฟื้นเทคอสต์ ที่พวกอัครทูตเต็มด้วยความยินดีอย่างมากจนคนอื่นๆ คิดว่าพวกเขาเมาเหล้าองุ่นกัน ใบหน้าของผมคงจะเปล่งปลั่งไปด้วยความยินดี เพราะเพื่อนร่วมทางของผมที่ถูกจับพร้อมกันถามผมว่า ทำไมผมจึงยิ้ม ผมควรบอกเขาไหมว่าผมเพิ่งได้พบกับพระเจ้า? ผมไม่รู้จะพูดอะไร จึงบอกเขาแค่ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี เขาย้อนถามว่า “ที่บอกว่าทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีนั้นหมายความว่าอย่างไร? เรากำลังจะถูกยิงเป่านะ!” แต่ยิ่งผมบอกเขามากเท่าไรว่าทุกสิ่งจะเป็นไปด้วยดี เขาก็ยิ่งโกรธมากขึ้น เขาร้องตะโกนดังขึ้นและดังขึ้น จนทหารคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “เจียบเตียวนี่! เราไม่อนุญาตให้คุณกัน!”

การได้พบกับพระเจ้านั้นลึกล้ำ จนผมรู้ว่ามีการอัศจรรย์เกิดขึ้น ผมเริ่มถามตัวเองว่าประสบการณ์นี้จะหมายถึงอะไร มันน่าจะหมายถึงสิ่งเดียวเท่านั้น คือพระเจ้ากำลังบอกกับผมว่า พระองค์ได้ทรงตอบคำอธิษฐานของผม และจะพาผมออกไปจากคุก! ขณะที่ผมกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่ ผู้บัญชาการลี¹⁵ ก็กลับมาพร้อมกับชายคนที่ถูกจับพร้อมกับเด็กชาย เขาเพิ่ง

¹⁵ Commander Li

สอบปากคำชายคนนี้เสร็จ ทหารก็เปิดประตูคุก แล้วผลักชายคนนั้นเข้ามาข้างในและปิดประตูตึงบัง ชายวัยสี่สิบคนนี้อาจไม่ได้ทำอะไรผิดร้ายแรงเหมือนผม เขาไม่ได้พกอาวุธสักอย่าง มีหน้าซำยังมากับเด็กด้วย ผมช่างกล้าเกินไปไหมที่จะคิดว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยผมออกจากคุก?

สอบปากคำ

ผมถูกเรียกเข้าไปสอบปากคำ เจ้าหน้าที่พาผมเข้าไปอีกห้องหนึ่งทีโล่งๆ มีม้านั่งตัวเดียวอยู่ตรงมุมห้อง (ให้ผมนั่ง) และมีโต๊ะกับเก้าอี้ชุดหนึ่งอยู่อีกมุมหนึ่ง (ซึ่งเป็นที่นั่งของเจ้าหน้าที่) ผมอยากนั่งใกล้กับเขามากกว่านี้เพื่อจะได้พูดกันซึ่งๆหน้า ผมจึงยกม้านั่งและเดินเข้าไปหาเขา เขาดึงปิ่นออกมาและสั่งให้ผมถอยกลับไปนั่งที่มุมเดิม

เขาถามผมหลายคำถาม เช่น ผมทำอะไรอยู่? ผมเป็นคนขององค์การลับใดหรือไม่? ทำไมผมจึงพยายามจะเข้าไปส่องกง?

ผมตอบว่า “มีใครที่สติดีอยากจะเข้าไปส่องกงหรือ? ผมแค่ต้องการหาทางเลี้ยงปากเลี้ยงท้องในเส้นเงิน เพราะชีวิตของผมยากลำบาก” เขาพูดว่า “ขอถามตรงๆว่า ถ้าให้โอกาสคุณไปส่องกง คุณจะไปไหม?” ผมพูดว่า “ถ้าคุณถามอย่างนั้น ผมก็จะรับข้อเสนอของคุณ แต่คุณต้องการอะไรกันแน่?”

เขาจดบันทึกหลายหน้า เมื่อบันทึกเสร็จ เขาก็สั่งให้ผมพิมพ์ลายนิ้วมือของผมลงบนกระดาษนั้น ผมบอกเขาว่าผมจะไม่ยอมทำจนกว่าผมจะได้อ่านคำสารภาพของตัวเองเสียก่อน แต่เขาไม่ยอมให้ผมอ่าน ดังนั้นผมจึงพูดว่า “ผมกำลังเซ็นชื่อยอมรับความตายของผมใช่ไหม?” เขาตอบว่า “นั่นก็แล้วแต่คุณ คุณจะให้เราพิมพ์ลายนิ้วมือของคุณหรือไม่?”

ผมอยู่ในสถานการณ์ที่หมดหวัง ไม่ว่าจะทางไหนผมก็คงจะถูกยิงทิ้งอยู่ดี ดังนั้นผมจึงพิมพ์ลายนิ้วมือบนกระดาษนั้นและถูกพาออกไปจากห้อง จากนั้นเขาก็เรียกเพื่อนของผมเข้าไป และพูดกับเพื่อนผมว่า “เพื่อนของคุณสารภาพหมดทุกอย่างแล้ว นี่คือคำสารภาพ อ่านสิ!” หลังจากที่เพื่อนของ

ผมอ่านเสร็จ เขาก็หน้าซีด พูดว่า “อะไรนะ? สารภาพทั้งหมดนี้หรือ?” ชะตาของเราขาดแล้ว จนถึงวันนี้ผมก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าผมได้ “สารภาพ” อะไรไป นั่นคือเหตุที่ผมระมัดระวัง เมื่อผมได้ยินสิ่งที่เรียกว่า “คำสารภาพ” ที่ถูกกล่าวหาโดยผู้นำคริสตจักรในประเทศจีน

ผมรู้เรื่องทั่วไปบางอย่างเกี่ยวกับคำสารภาพของผม เพื่อนของผมเล่าให้ฟังว่า ผมได้สารภาพว่าเป็นสมาชิกในองค์การลับแห่งหนึ่ง และผมได้ทำสิ่งนี้สิ่งนั้น สิ่งที่ผมถูกกล่าวหาว่าทำไปนั้นก็เพียงพอที่จะจับผมไปขังเป่าได้มากกว่าสามครั้งที่เดียว! เราไม่สามารถทำอะไรได้เลย นอกจากรอให้พวกเขานำเราไปขังเป่า ผมได้ยืนยันคำสารภาพนั้นแล้วด้วยลายพิมพ์นิ้วมือของผม ผมเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของผมและพาผมออกจากคุกได้อย่างไร

เมื่อคำผิดแล้ว เรายังไม่มีอาหารอะไรลงท้องเลย มีครั้งหนึ่งเจ้าหน้าที่เดินมาหา ผมคิดว่าเวลาของผมมาถึงแล้ว แต่เขาแค่ต้องการจะขังเราคืนนั้นไว้ในห้องเล็ก ๆ เช้าวันรุ่งขึ้นเขาก็พาเรากลับเข้าไปที่ลานคุกนั้นอีก และเราก็นั่งลงบนก้อนหินก้อนเดิมอีกครั้งหนึ่ง รอและได้แต่รอ บ่ายวันนั้นเจ้าหน้าที่เรียกเราเข้าไปข้างในแล้วพูดกับผมว่า “ฟังนะ เราจะไม่ขังพวกคุณหรือยิงพวกคุณ เราจะพาพวกคุณไปสถานีรถไฟ และส่งพวกคุณขึ้นรถไฟออกไปจากที่นี่ได้แล้ว กลับไปกว้างโจวเสีย แล้วอย่ากลับมาที่นี่อีกเป็นอันขาด ถ้าไม่มีใบอนุญาต” ผมถามตัวเองว่า “มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้หรือ? ทำไมเขาจึงปล่อยผมหลังจากที่ต้องผ่านขั้นตอนให้ยุ่งยากเพื่อให้ผมรับสารภาพ? นี่เป็นกลลวงหรือเปล่า?”

เขาพาเราไปยังสถานีรถไฟ และส่งเราขึ้นรถไฟ เมื่อผมมาถึงกว้างโจวก็ไม่ได้มีทหารมารอผมอยู่ ผมพูดกับตัวเองว่า “เป็นความจริงหรือนี่! ผมเป็นอิสระแล้ว! มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” จนถึงทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนใหม่มาเป็นเวลาเจ็ดปี และผมรู้ว่าพวกเขาจะไม่มีความเมตตาหรือความกรุณา พระเจ้าจะต้องทำอะไรบางอย่างกับผู้บัญชาการคนนี้ในคืนนั้นแน่นอน

และยิ่งกว่านั้น เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ในสมุดพกของผมด้วยซ้ำ เมื่อคุณเดินทางไปไหนมาไหนในประเทศจีน คุณจะต้องพกสมุดเล่มเล็กๆ ของทางการ ติดตัวไปด้วยเพื่อจะติดตามการเคลื่อนไหวของคุณได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณจะเดินทางจากเซี่ยงไฮ้มาที่กวางโจว คุณจะต้องแจ้งการเดินทางของคุณกับตำรวจเมื่อคุณมาถึง ในสมุดพกเล่มเล็กๆ ของผมควรจะ มีบันทึกไว้ว่า ผมพกอาวุธที่อันตรายมาด้วย และผมได้เข้าไปในเขตหวงห้ามในเส้นเงินโดยไม่มีใบอนุญาต ผมได้ถูกจับกุม ผมได้รับสารภาพด้วยข้อหาอาชญากรรมที่มีโทษถึงตาย หรืออย่างน้อยก็ต้องถูกส่งไปทำงานหนักในค่าย การที่ไม่มีบันทึกดังกล่าวนี้ ทำให้ผมยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เพราะเจ้าหน้าที่จะต้องเก็บบันทึกของเหตุการณ์นี้เอาไว้แล้วในแฟ้มของเขาเองในเส้นเงิน แต่เขาก็ไม่ได้บันทึกอะไรเลยลงในสมุดพกของผม เพราะถ้าเขาบันทึกไว้อย่างนั้น ผมก็คงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ต่อหน้าพวกคุณในวันนี้ ผมคงจะไม่สามารถออกจากประเทศจีนได้ เพราะผมจะต้องถูกขึ้นบัญชีตัวว่าเป็นผู้ต่อต้านการปฏิวัติ นี่เป็นประสบการณ์กับการอัศจรรย์ครั้งแรกของผม

ลงสู่จุดต่ำสุด

หลังจากกลับไปถึงเซี่ยงไฮ้ ผมก็เจอกับปัญหา ผมต้องรักษาสัญญาของผมที่จะรับใช้พระเจ้าไปตลอดชีวิตของผม ผมรู้สึกตะขิดตะขวงจริง ๆ ผมให้สัญญามากเกินไปไหม? ผมน่าจะให้สัญญาที่น้อยกว่านั้น เช่น จะไปคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ตลอดชีวิตที่เหลือของผม! บางทีเหตุการณ์ทั้งหมดอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ บางทีอาจจะมีคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องการถูกปล่อยจากคุกนั้นก็ได้ ถึงอย่างนั้น มันอาจไม่ได้เป็นการอัศจรรย์สักหน่อย

ชีวิตในเซี่ยงไฮ้เริ่มยากลำบากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับผม อากาศกำลังหนาวเย็นมาก ผมไม่รู้เลยว่าคุณพ่อคุณแม่ของผมอยู่ที่ไหน เงินก็กำลังจะหมด เพื่อนฝูงก็ทิ้งผมเพราะกลัวว่าผมจะขอยืมเงินจากพวกเขา ในเวลาไม่นานผมต้องเสียเพื่อนทั้งหมดไป เว้นก็แต่ลูกชายของคนกวาดถนนคนหนึ่ง

เมื่อก่อนนี้ในยามที่ผมมั่งคั่ง ผมยอมรับเขาเป็นเพื่อนเพราะเขาเป็นคนดี แต่คุณพ่อของผมอับอายที่ผมคบกับลูกของคนชั้นแรงงานที่ไม่มีการศึกษา แต่ในที่สุด เขานี้แหละที่พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์เพียงคนเดียวของผม เขายอมให้ผมพักในห้องเก็บของ เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องนอนข้างนอก ผมเริ่มจนลงและจนลง ผมขายนาฬิกาและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของผมที่มีอยู่เพื่อซื้ออาหาร การทำเช่นนี้ช่วยให้ผมอยู่รอดต่อไปได้อีกเดือนหรือสองเดือน

พระเจ้าทรงกำลังการาบผม พระองค์ทรงดึงผมจากจุดที่มีฐานะและสิทธิพิเศษสูงสุดให้ลงมาต่ำสุดเหมือนเด็กข้างถนน เหมือนเด็กข้างถนนอย่างแท้จริง เพราะผมต้องอาบน้ำที่ก๊อกน้ำกลางแจ้งที่คนมาใช้สำหรับล้างรถของพวกเขา ผมไม่สามารถจะซักเสื้อผ้าได้ เพราะผมไม่มีเสื้อผ้าจะเปลี่ยน เสื้อเชิ้ตสีขาวของผมกำลังเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ผมกำลังมีประสบการณ์เหมือนกับคำอุปมาเรื่องบุตรหลงหาย

พบกับพระเจ้าครั้งต่อไป

เมื่อเพื่อนในโลกนี้ทอดทิ้งผมไปหมด ผมก็เริ่มสงสัยว่าแล้วพวกคริสเตียนเป็นอย่างไร ผมจึงเดินเรื่อย ๆ ไปที่คริสตจักรแห่งหนึ่งโดยไม่รู้เลยว่าผมจะพบอะไรบ้างที่นั่น ในเวลาที่นำอัศจรรย์ของพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงจัดให้ผมไปถึงตรงกับเวลาประชุมของคริสตจักรพอดี ผมเคาะประตูและผู้ที่มาเปิดประตูก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ปกครองคนที่ผมเคยเยาะเย้ยนั่นเอง! เขาจำผมได้แล้วยังพูดว่า “อิริค! เข้ามาสิ!” เขาเป็นคนที่อบอุ่นและใจดีมาก จนผมรู้สึกได้ว่ามีความแตกต่างในคริสเตียนเหล่านี้ ผมไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมพวกเขาถึงไม่ได้เก็บความโกรธแค้นที่ผมเคยเยาะเย้ยพวกเขา ตอนแรกผมก็ชอบความใจดีของพวกเขา แต่ไม่นานผมก็เริ่มสงสัยว่าพวกเขาพยายามจะทำให้ผมเปลี่ยนศาสนาโดยมีแรงจูงใจแอบแฝงหรือเปล่า? แต่ต่อมาผมก็คิดได้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะชักจูงให้ผมเปลี่ยนศาสนา

ได้ แล้วพวกเขาจะได้อะไรจากคนที่ไม่มีทั้งเงินหรือทรัพย์สินสมบัติใดๆเลยอย่างผมเล่า?

เมื่อใกล้จะถึงคริสต์มาส หญิงคนหนึ่งในคริสตจักรพูดกับผมว่า “ถ้าคุณไม่มีอะไรทำในวันคริสต์มาส ก็เชิญมาดื่มน้ำชาที่บ้านของฉันทัวกันกับพี่น้องในคริสตจักรสิ”

คำเชิญของเธอทำให้ผมสงสัย แต่การเป็นคนที่ยืนกรานอยู่กับความหิวโหย ทำให้ผมไม่อาจปฏิเสธคำเชื้อเชิญของเธอได้ เมื่อถึงวันคริสต์มาส ผมก็ต่อสู้กับตัวเองตลอดบ่ายวันนั้น พยายามจะตัดสินใจว่าจะไปหรือไม่ไปดี จนกระทั่งมืดค่ำนั้นแหละ ผมจึงตัดสินใจไปที่บ้านของเธอ ผมมาถึงช้ามากจนแขกกลับไปกันหมดแล้ว ผมรู้สึกขายหน้าจึงพูดว่า “ขอโทษที่ผมมาช้า ผมว่าจะกลับเลย” แต่หญิงท่านนั้นอ่อนน้อมให้ผมเข้าไปข้างใน ทุกคนกลับไปกันหมดแล้ว ยกเว้นพี่คนหนึ่งชื่อ เฮนรี ซอย¹⁶

เฮนรีเป็นคนกวางตุ้ง ซึ่งมาอาศัยอยู่ในเซี่ยงไฮ้นานแล้ว เขาเป็นนักวิจัยเคมีที่เก่งมากที่ได้คิดค้นสูตรหลายอย่าง รวมถึงน้ำหมึกพิเศษ และน้ำยาเคมีสำหรับการถ่ายภาพ ซึ่งประเทศจีนไม่สามารถผลิตได้ในเวลานั้น ทันทีที่ผมเริ่มพูดคุยกับเฮนรี ผมรู้สึกได้เลยว่าเขามีบางสิ่งที่แตกต่างจากคนอื่น เขามีคุณสมบัติบางอย่างในฝ่ายวิญญาณ เขาเริ่มพูดถึงพระเจ้าและพระเจ้าทรงเป็นจริงกับเขาอย่างไร แต่ผมคิดว่าเจตนาของเขาก็คือต้องการให้ผมเปลี่ยนศาสนา ผมจึงค่อยๆ หมดความสนใจและหยุดฟังเขา เขายังพูดไปเรื่อย ๆ แต่ผมกลับใจลอย ทันใดนั้นความสำนึกอย่างแรงก็แทงใจผมอย่างที่ผมไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ในวินาทีนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำให้ผมสำนึกเกี่ยวกับความทะนงตัวของผม ยิ่งกว่านั้นพระเจ้ายังทรงเตือนผมถึงคำสั่งสัญญาที่ผมเคยให้กับพระองค์เมื่ออยู่ในลานคุก ความสำนึกนั้นแรงมากจนทำให้ผมตระหนักว่ามันเป็นความจริง ผมได้พบกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ขณะที่เฮนรีกำลังพูดอยู่นั้น ผมพูดขึ้นว่า “หยุดเถอะ!” คำนี้ทำให้เขาแปลกใจจึงถามผมว่า เขาพูดอะไรผิดไปหรือ ผมตอบว่า “เปล่าเลย ผมอยากยอมรับพระเจ้าเดี๋ยวนี้เลย! ผมจะต้องทำอะไร?”

¹⁶ Henry Choi

เขาบอกว่า “อย่างนั้นก็คุกเข่าลงด้วยกันกับผม พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ และเจ้านายเหนือเจ้านาย คุณต้องมาหาพระองค์ด้วยความถ่อมใจ”

เมื่อเรายุ่งเข่าลงแล้ว ผมถามเขาว่า แล้วจะต้องทำอะไรต่อไป เขาตอบว่า “เราจะอธิษฐานด้วยกัน ให้อธิษฐานจากใจของคุณ” ผมถามเขาว่า จะอธิษฐานอย่างไร เขาตอบว่า “ให้บอกกับพระเจ้าอย่างง่าย ๆ ในสิ่งที่อยู่ในใจของคุณ สารภาพความผิดบาปของคุณ และขอบคุณพระองค์สำหรับพระเมตตาและความรักที่ช่วยให้รอดของพระองค์” เมื่อผมเริ่มอธิษฐาน ผมรู้สึกทั่วบริเวณนั้นสั่นไปหมด ทุกสิ่งที่อยู่ในห้องนั้นสว่างไสว เหมือนมีคนเปิดไฟฟลูออโรไลท์ที่สว่างจ้าไปทั่ว โดยปกติแล้วผมเป็นคนที่ไม่ขึ้นกับอารมณ์ความรู้สึก ผมจึงงงที่ทุกสิ่งในทีนั้นกำลังสั่นไปหมด ในจุดนั้นเองผมได้มอบชีวิตของผมให้กับพระเจ้า และมีสิ่งที่ลึกซึ้งเกิดขึ้นกับผม ทั้งชีวิตของผมเปลี่ยนไป พระเจ้าได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการก้าวเดินที่ยาวนานของผมกับพระองค์

บทที่ 3

เดินกับพระเจ้า

เริ่มต้นเดินกับพระเจ้า

จากจุดนั้น ผมก็เริ่มมีประสบการณ์กับพระเจ้าผ่านการอัศจรรย์ ครั้งแล้วครั้งเล่า ความเชื่อของผมได้รับการยืนยันด้วยการอัศจรรย์ที่น่าอัศจรรย์เหล่านี้ แม้แต่ในวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้ผม ครั้งหนึ่งผมมีหัวผักกาดแห้งกระป๋องหนึ่งที่ไม่ยอมหมดสักที ไม่ว่าผมจะกินหัวผักกาดไปมากเท่าไร มันก็ไม่หมดกระป๋อง จนเมื่อผมรู้สึกเบื่อหัวผักกาดไปเลยนั้นแหละ พระเจ้าก็ทรงหยุดให้ผักกาดนั้นอีก หลังจากนั้นผมได้อ่านเรื่องราวที่คล้ายกันนี้ใน 1 พงศกษัตริย์ 17:15-16 ซึ่งกล่าวว่า “นางก็ไปทำตามคำของเอลิยาห์ แล้วนางและครอบครัวกับเอลิยาห์ ก็รับประทานอยู่

หลายวัน แ่งในหม้อก็ไม่ขาด และน้ำมันในไหก็ไม่หมด ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์” นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์หลายอย่างที่ผมมีประสบการณ์ ผมยังได้พบกับคนของพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจ ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่มากมายผ่านเขา (เรื่องนี้เป็นเรื่องยาว ผมจึงขอข้ามไปเพราะมีเวลาไม่พอ) เมื่อมีคนถามผมว่า ผมรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าองค์นี้มีจริง ผมก็จะบอกเขาว่า “หลังจากที่มีประสบการณ์กับการอัศจรรย์มากมายมาขนาดนี้ ผมจะไม่รู้ได้อย่างไร?”

สองปีครึ่งต่อมา วันหนึ่งผมถามพระเจ้าว่า “พระองค์ต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไรต่อไปหรือ? ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์อยู่ในเมืองจีน ข้าพระองค์ก็ยินดีที่จะอยู่ แต่ขอทรงบอกข้าพระองค์ว่า จะต้องทำอะไรต่อไป”

ความจริงแล้วผมทำอะไรไม่ได้มาก เพราะงานทุกอย่างในประเทศจีนถูกรัฐบาลควบคุมหมด แม้แต่จะขายหนังสือพิมพ์ก็ทำไม่ได้ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล ผมยื่นใบสมัครสองครั้งเพื่อขอออกจากประเทศจีน แต่พวกเขาก็ไม่ยอมออกวีซ่าให้ผม

สุขภาพของผมเริ่มแยลงเรื่อย ๆ เพราะขาดอาหาร วันหนึ่งผมรู้สึกตัวเวียนเหวี่ยง ผมรู้ว่ามันอาจเป็นสัญญาณของวัณโรค ซึ่งเป็นโรคที่โจมตีคุณแม่ของผมอย่างหนักจนต้องผ่าตัดเอาปอดข้างหนึ่งออกไป ผมไปเอกซเรย์ฟรีครั้งหนึ่งและผลแจ้งว่า ผมมีจุดอยู่ในปอดข้างหนึ่งของผม อย่าพูดถึงว่าจะซื้อยารักษาเลย เพราะแม้แต่จะซื้ออาหาร ผมก็ยังไม่เงินจะซื้อ เพื่อให้แน่ใจขึ้น ผมจึงไปเอกซเรย์อีกโรงพยาบาลหนึ่ง แต่ผลก็ออกมาเหมือนกันที่นี่พวกเขาออกบัตรที่มีรูปปอดสองข้างให้ผม และทำเครื่องหมายบอกตำแหน่งที่ผมมีจุด บัตรใบนี้ทำให้ผมมีอิสระที่จะเดินทางไปทั่วประเทศจีนได้ โดยถูกจำกัดขอบเขตจากรัฐบาลน้อยมาก ผมยังสามารถไปเยี่ยมลุงของผมที่ปักกิ่งได้ ทำไมหรือ? เพราะทุกครั้งที่ผมถูกซักถาม ผมจะแสดงบัตรใบนี้แล้วพวกเขาก็จะให้ผมผ่านไป ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ผม เพราะทุกคนคิดว่าผมเป็นวัณโรค บัตรใบเล็กๆ นี้ น่าจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมได้รับอนุญาตให้ออกจากประเทศจีนได้ในที่สุด

พระเจ้าตรัสกับผมโดยให้ได้ยินเสียง

วันหนึ่งเมื่อผมกำลังอธิษฐานอยู่ในห้อง ผมได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับผมว่า “เราจะพาเจ้าออกจากประเทศจีน” เป็นเสียงที่ชัดเจนและเต็มหูจนผมต้องหันไปดูว่าใครกำลังพูดกับผม ผมก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในห้อง นี่เป็นครั้งแรกและไม่ใช่ครั้งสุดท้าย ที่พระเจ้าตรัสกับผมโดยให้ได้ยินเสียง (ต่อมาผมก็อ่านพบคำกล่าวนี้ในอิสยาห์ 30:21 ว่า “และท่านจะได้ยินคำพูดจากข้างหลังท่านว่า ‘นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้’”) หลังจากได้ยินถ้อยคำจากพระเจ้าแล้ว ผมก็เริ่มเก็บกระเป๋าทันที พี่น้องบางคนคิดว่าผมได้วิชาให้ออกจากจีนแล้ว แต่ผมบอกพวกเขาว่า “ผมยังไม่ได้รับอะไรเลย แต่พระเจ้าเองบอกกับผมว่า พระองค์จะทรงพาผมออกจากประเทศจีน!”

พระคัมภีร์มีบันทึกหลายเรื่องคล้าย ๆ กันนี้ ที่องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับประชากรของพระองค์ ดังในหนังสือกิจการ ที่องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลหลายครั้ง แต่มาตรฐานของคริสต์ศาสนาทุกวันนี้ ได้กลายมาเป็นเรื่องธรรมดาจนกระทั่งว่าประสบการณ์เหล่านี้ตอนนี้ถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติหรือน่าแปลกเสียอีก ปัญหาจึงอยู่ที่การอุทิศตัว ทุกวันนี้เรามีผู้ไปคริสตจักรจำนวนมาก ที่อุทิศตัวแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ และเป็นคริสเตียนแบบอ่อน ๆ แต่มีคริสเตียนจำนวนน้อยที่อุทิศตัวทั้งหมด คริสตจักรในโลกตะวันตกได้กลายเป็นคริสตจักรที่อ่อนแอ และการมาเป็นคริสเตียนก็ไม่ต้องเสียอะไร คำกล่าวที่ว่า “จงรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” ได้หมดความหมายกับคริสเตียนในโลกตะวันตกไปแล้ว ความรอดที่เจือจางและราคาถูกลงจะไม่ช่วยให้คุณมีประสบการณ์กับพระเจ้า หรือได้รู้ด้วยตัวคุณเองว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง แต่เมื่อคุณยอมอุทิศตัวทั้งหมดกับพระองค์ คุณก็จะมีประสบการณ์กับฤทธานุภาพอันอัศจรรย์ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณพบว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากหรือวิกฤต นั่นจึงเป็นเหตุที่คริสเตียนในประเทศจีนมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ตลอดเวลา การเป็นคริสเตียนในประเทศจีนนั้นจะต้องอุทิศตัวอย่างทั้งหมด เพราะมันจะต้องจ่ายราคาด้วยการให้ทั้งชีวิตของคุณ สำหรับผมแล้ว การมาเป็นคริสเตียนในประเทศจีนนั้นเรียกร่องการอุทิศตัวของผมทั้งหมด

พระเจ้าทรงพาผมออกจากประเทศจีน

พระเจ้าทรงเปิดหนทางให้ผมออกจากประเทศจีนโดยการอัศจรรย์หน แล้วหนเล่า ในที่สุดเมื่อผมได้วีซ่า แต่ผมก็ไม่มีเงินซื้อตั๋วเดินทางออกจากประเทศจีน แล้วพระเจ้าทรงจัดเตรียมอย่างไร! อยู่ดีๆ คุณลุงของผมก็ส่งเงินมาให้ผมจำนวนหนึ่ง ทั้งๆที่ท่านไม่เคยส่งเงินมาให้ผมมาก่อน ท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมกำลังจะเดินทางออกนอกประเทศ ท่านได้รับเงินจากคุณพ่อของผม ซึ่งท่านไม่อยากจะรับไว้ ดังนั้นท่านจึงส่งมาให้ผม เมื่อผมกำลังจะเดินทางออกนอกประเทศพอดี เวลาของพระเจ้าช่างเหมาะเจาะ

แต่ไม่นานผมก็เจอปัญหาอื่น แม้ว่าผมจะมีวีซ่าออกจากประเทศจีน แต่ผมก็เข้าฮ่องกงไม่ได้ เนื่องจากฮ่องกงมีผู้ลี้ภัยจำนวนมากเกินไป ข้าหลวงปกครองของอังกฤษจึงไม่อนุญาตให้ผมเข้าฮ่องกง เว้นแต่ว่าผมจะสามารถพิสูจน์ได้ว่าผมกำลังจะเดินทางไปประเทศอื่น ปัญหานี้ยืดเยื้ออยู่นาน และวีซ่าออกนอกประเทศของผมก็ใกล้จะหมดอายุแล้ว กงสุลสวีตเซอร์แลนด์ได้โทรหากงสุลอังกฤษเพื่อขอวีซ่าแทนผม แต่ก็ถูกปฏิเสธเช่นกัน

ผมจึงเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าและทูลพระองค์ว่า ตามพระคัมภีร์แล้ว ประตูที่พระองค์ทรงเปิดแล้วก็ไม่มีผู้ใดจะปิดได้ วันรุ่งขึ้นผมไปที่สถานกงสุลอังกฤษ เจ้าหน้าที่หน้าเคาน์เตอร์ถามผมว่าผมต้องการอะไร ผมก็บอกเขาว่าผมต้องการวีซ่าเข้าฮ่องกง เขาจึงหยิบหนังสือเดินทางของผมไปและบอกให้ผมรอ สักครูเขาก็กลับมาพร้อมกับเอกสารของผมและถามว่าผมวางแผนที่จะอยู่ในฮ่องกงนานแค่ไหน ผมก็ขอไปหนึ่งเดือน เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่ผมได้รับวีซ่าทันที

เมื่อผมข้ามสะพานจากเลนเจินไปฮ่องกง เจ้าหน้าที่ชายแดนชาวอังกฤษถามผมว่า “พูดภาษาอังกฤษได้ไหม?” ผมตอบว่า “ได้ครับ”

เขาพูดว่า “วีซ่าของคุณพิเศษมาก”

ผมถามเขาว่า วีซ่าแค่หนึ่งเดือนนี้พิเศษตรงไหน

เขาตอบว่า “ไม่ใช่แค่หนึ่งเดือน คุณได้รับวีซ่าให้อยู่มากกว่าหนึ่งเดือน! พวกเขาให้คุณอยู่ในฮ่องกงได้โดยไม่มีกำหนด! ตัวผมเองก็ไม่เคยเห็นวีซ่าชนิดนี้มาก่อน!”

ผมถามเขาว่า ผมควรต้องทำอะไร เขาก็ตอบว่า “คุณสามารถอยู่ในฮ่องกงได้นานเท่าที่คุณอยากจะอยู่!”

ในที่สุดผมก็อยู่ในฮ่องกงเป็นเวลาถึงเก้าเดือน และยังได้รับหนังสือสำคัญประจำตัว¹⁷ของฮ่องกงด้วย หากนี้ไม่ใช่การจัดเตรียมของพระเจ้าแล้ว คุณจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร?

หางาน

เมื่อได้อยู่ในฮ่องกง ผมก็ถามพระเจ้าว่า “ตอนนี้ข้าพระองค์ก็อยู่ที่นี้แล้ว พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไร?” พระองค์ทรงบอกผมอย่างชัดเจนว่า ผมจะต้องไปยุโรป แต่ผมจะมีเงินไปยุโรปได้อย่างไรหากไม่มีงานทำ?

ในช่วงปี 1950 ฮ่องกงมีผู้ลี้ภัยเป็นหมื่นเป็นแสน ผมจะไปหางานแข่งกับพวกเขาได้อย่างไร? แต่หนทางของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์ วันหนึ่งผมเจองานที่เปิดรับคนแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาจีน และจากภาษาจีนเป็นอังกฤษ ผมจึงไปสมัครงานของราชการที่ให้ค่าจ้างสูงนี้ทันที ในวันที่สัมภาษณ์ ผมเห็นว่ามีผู้สมัครคนอื่น ๆ อีกหลายคนกำลังแข่งขันกันเพื่อให้ได้งานนี้ ผมได้สอบปากเปล่าและสอบข้อเขียน และต่อมาผมก็ได้รับจดหมายเรียกตัวให้ไปทำงานนี้

ต่อจากนั้นพระเจ้าก็ทรงทดสอบผม งานที่ผมได้นี้ก็กลับกลายเป็นงานถาวร ซึ่งผมต้องการทำงานแค่ชั่วคราวแล้วก็จะเดินทางไปยุโรป ผมกำลังต่อสู้กับตัวเองในการตัดสินใจว่าจะบอกกับเจ้าหน้าที่จ้างงานถึงสถานการณ์ของผมหรือไม่ ผมรู้ว่าถ้าผมบอกความจริง ผมจะต้องเสียงานนี้ไปทันที แต่ในที่สุดเมื่อผมตัดสินใจว่าจะต้องซื่อสัตย์ ผมจึงทูลองค์ผู้เป็นเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงทำการอัศจรรย์มากมาย ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้

¹⁷ Certificate of Identity

ข้าพระองค์ได้ทำงานนี้ ข้าพระองค์ก็จะได้อำนาจนี้แน่นอน ไม่ว่าเงื่อนไขของการจ้างงานจะเป็นอย่างไรก็ตาม”

ผมเขียนจดหมายขอบคุณเจ้าหน้าที่จ้างงานที่ยอมรับผมเข้าทำงาน แต่ผมก็บอกเขาด้วยว่า ผมเป็นคริสเตียนที่ต้องซื่อสัตย์ที่อยากจะบอกถึงสถานการณ์ของผม คือผมตั้งใจจะทำงานแค่ปีหรือสองปีก่อนที่จะเดินทางไปยุโรป เขาจึงเขียนตอบมาว่า “ขอบคุณมากที่คุณซื่อสัตย์ แต่เรากำลังหาคนที่ทำงานกับเราไปตลอด นอกจากว่าคุณจะพิจารณาเรื่องนี้ใหม่ และพร้อมที่จะทำงานนานกว่าหนึ่งหรือสองปี ไม่อย่างนั้นเราก็เสียใจด้วยที่จะต้องให้งานนี้กับคนอื่น” ผมไม่มีทางเลือก นอกจากบอกให้เขาให้งานนี้กับคนอื่น

หลังจากตัดสินใจอย่างนั้นแล้ว ผมก็ถูกตำหนิอย่างแรงจากคริสเตียนที่อยู่ในบ้านพักของลูเธอร์แรนที่ผมอาศัยอยู่ว่า “โง่จริงๆ! คุณไม่รู้หรือว่ามีผู้ลี้ภัยมากมายที่ดิ้นรนต่อสู้อยู่ในฮ่องกง?” หนึ่งในนั้นที่ตำหนิผม เคยเป็นผู้ปกครองของคริสตจักรของเราในเซี่ยงไฮ้ เขาบอกว่า “พวกคนหนุ่มๆ มักไม่รู้จักความจริงของชีวิต คุณกำลังได้งานดีๆ แล้วคุณก็ทิ้งมัน ดูผมนี่สิ ผมอายุห้าสิบกว่าปีแล้ว ผมทำงานในบริษัทแก๊สสามสามสิบปีและผมได้อะไร? ก็แค่ได้มากกว่าที่คุณได้หน่อยเดียว ลองนึกดูสิ คนหนุ่มอย่างคุณได้รับค่าจ้างขนาดนี้! คุณบ้าไปแล้วหรือ จึงได้ทิ้งงานนี้!” ฉะนั้นผมจึงถูกตำหนิอย่างแรงจากพวกเขา ผมไม่พูดอะไรเพื่อปกป้องตัวเองเลย เพียงแต่มอบเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้า

ผมกลับมาที่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง ยังคงไม่มีงานทำและยังมีความไม่แน่นอนว่าจะหาเงินไปยุโรปได้อย่างไร มีโรงเรียนมิชชันนารีแห่งหนึ่งเสนองานให้ผมเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ แต่ได้ค่าจ้างต่ำมากที่แม้ว่าผมจะทำงานที่นั่นไปตลอดชีวิต ผมก็ยังเก็บเงินได้ไม่พอไปยุโรป ในที่สุดงานนั้นก็ไม่ใช่ไปตามที่คาดไว้เช่นกัน

ที่ฮ่องกงมีเรือเดินสมุทรจำนวนมาก ผมจึงไปหาพวกกัปตันเรือเพื่อถามว่า พวกเขาต้องการลูกเรือบนดาดฟ้าหรือคนทำความสะอาดห้องในเรือไหม พวกกัปตันดีกับผมมาก แต่พวกเขาไม่สามารถจะจ้างผมได้เพราะเรือ

ของพวกเขามีลูกเรือพอแล้ว แต่พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับผม พระองค์แค่ต้องการจะทดสอบความซื่อสัตย์ของผมเท่านั้น

การจัดเตรียมอย่างอัศจรรย์ของพระเจ้า

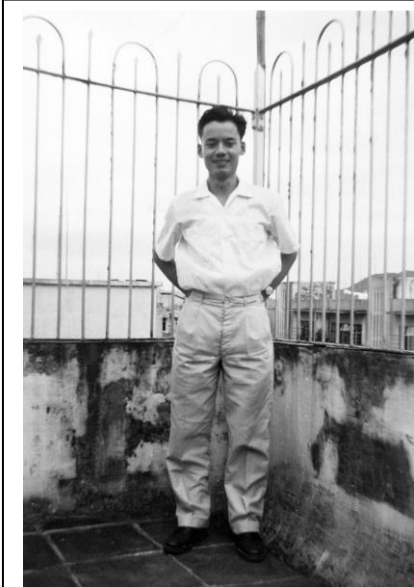
ในขณะเดียวกัน อีกฟากฝั่งของมหาสมุทรแปซิฟิก บนฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาในรัฐโอเรกอน ก็มีหญิงผู้หนึ่งกำลังคุกเข่าอธิษฐาน พระเจ้าตรัสกับเธอว่า “จงไปฮ่องกง เพราะเรามีงานอย่างหนึ่งให้เจ้าทำที่นั่น” สตรีผู้นี้อายุราว ๆ ห้าสิบห้าปี และอยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวย เธอไม่เคยเดินทางออกนอกสหรัฐอเมริกามาก่อนเลย สำหรับเธอแล้ว การมาฮ่องกงก็เหมือนกับการไปดวงจันทร์นั่นเอง

เธอพูดกับสามีของเธอว่า “วันนี้เมื่อฉันกำลังอธิษฐาน องค์ผู้เป็นเจ้าบอกให้ฉันไปฮ่องกง” สามีของเธอซึ่งก็เป็นคริสเตียนที่ดี ได้พูดกับเธอว่า “ถ้าองค์ผู้เป็นเจ้าอยากให้คุณไปฮ่องกง ก็ไปสิ!”

แล้วเธอก็เข้าเฝ้าต่อพระพักตร์องค์ผู้เป็นเจ้า ทูลถามพระองค์ว่า เธอจะต้องทำอะไรในฮ่องกง องค์ผู้เป็นเจ้าแค่ตรัสว่า “จงไปฮ่องกง แล้วเราจะบอกเจ้าที่นั่นว่าจะต้องทำอะไร” (หลักการอย่างหนึ่งของชีวิตคริสเตียนก็คือว่า พระเจ้าจะทรงนำเราทีละก้าว ๆ) ดังนั้นเธอจึงเดินทางมาฮ่องกงและอยู่ที่บ้านพักของลูเธอร์แรนที่ผมพักอยู่ เธอยังคงเฝ้าถามองค์ผู้เป็นเจ้าทุกวันมาหลายสัปดาห์แล้ว ว่าพระองค์ทรงต้องการให้เธอทำอะไร

วันหนึ่งระหว่างที่ผมกำลังเข้าเฝ้าพระเจ้า ก็มีเสียงเคาะที่ประตู ผมเปิดประตู หญิงผู้นี้ก็ยืนอยู่ตรงหน้าผม เธอพูดว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับฉัน และได้บอกให้ฉันซื้อตั๋วเดินทางไปยุโรปให้คุณ” ผมกล่าวคำขอบคุณ แต่ผมขอให้เธออธิษฐานเรื่องนี้มากขึ้น เธอตอบทันทีว่า “ไม่ต้องแล้ว! องค์ผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับฉันชัดเจนมาก!”

สองสามวันต่อมา เธอกลับมาและถามผมว่า ผมได้จองตั๋วแล้วหรือยัง เมื่อผมตอบว่ายัง เธอจึงพูดว่า “ไปจองตั๋วเลย ตอนนี้ฉันทราบแน่นอนแล้วว่าทำไมพระเจ้าจึงส่งฉันมาที่นี่ พระองค์ได้ทรงมอบหมายงานให้ฉันทำ

อิริค ขาง ในฮ่องกง ปี 1956

และงานนั้นก็คือส่งคุณไปยุโรป ไปจองตั๋วเลย อย่าชักช้า!”

วันนั้นเป็นวันศุกร์ จากการอ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน ผมจึงรู้เส้นทางค่าโดยสาร และตารางเดินเรือทุกลำที่ออกเดินทาง จากฮ่องกงไปยุโรป ผมยังรู้ด้วยว่าค่าโดยสารไปยุโรปที่ถูกที่สุด ก็คือเรือลำที่จะออกเดินทางในวันอังคารหน้านี้เอง หลังจากที่หญิงอเมริกันท่านนั้นได้เมตตามอบเช็คใบหนึ่งที่จำนวนพอดีกับค่าตัว ผมจึงไปที่ตัวแทนจำหน่ายตั๋วโดยสารทันที เพื่อจองตั๋วในเที่ยววันนั้น แต่เมื่อผมไปถึงที่

นั้นก็ได้รับแจ้งว่า ค่าโดยสารขึ้นราคาอีก 20% เนื่องจากมีการสู้รบกันที่คลองสุเอซ (ปี 1956) คลองนี้จึงถูกปิดเนื่องจากสงคราม และไม่มีใครรู้ว่าจะเดินเรือผ่านได้หรือไม่ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า เมื่อเรือลำนี้เดินทางไปถึงบริเวณนั้น ถ้าผ่านไม่ได้ ก็จะต้องใช้เส้นทางอ้อมแอฟริกาใต้และแหลมกู๊ดโฮปที่ไกลขึ้นมาก ผมถามตัวแทนชายตัวว่า ถ้าเรือไปถึงบริเวณนั้นแล้วสามารถผ่านคลองสุเอซได้ เงินที่เก็บเพิ่มขึ้น 20% นี้จะได้คืนหรือไม่ เขาไม่แน่ใจ แต่บอกว่าไม่น่าจะได้คืนเนื่องจากราคาประกันภัยสำหรับเรือที่แล่นผ่านคลองสุเอซ หลังสงครามจะสูงขึ้นทันที (เนื่องจากต้องเสี่ยงอันตรายจากเรือที่จมอยู่และทุ่นระเบิด) อย่างไรก็ตาม มีข้อความระบุไว้ในตัวว่า “เนื่องจากสถานการณ์ที่สุเอซ บริษัทเดินเรือจะขอสงวนสิทธิ์ในการเก็บค่าโดยสารส่วนที่เพิ่มขึ้น 20% นี้ทั้งหมดหรือบางส่วน และการตัดสินใจใดๆเกี่ยวกับ

เงินจำนวนนี้จะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของบริษัทเดินเรือแต่เพียงผู้เดียว” วันนี้ก็วันศุกร์แล้ว และเรือกำลังจะออกเดินทางวันอังคารนี้ แล้วผมจะหาเงินที่ต้องจ่ายเพิ่มได้จากที่ไหน?

เมื่อผมกลับไปที่บ้านพักลูเธอรัน หญิงชาวอเมริกันท่านนี้ก็มาถามผมว่า ผมซื้อตัวหรือยัง เมื่อผมบอกเธอเรื่องค่าตัวที่เพิ่มขึ้นอีก 20% เธอก็ร้องอุทานว่า “สรรเสริญพระเจ้า! ทุกสิ่งเป็นไปด้วยดี! ในขณะที่คุณไม่อยู่ฉันได้รับโทรเลขจากสามีของฉันแจ้งว่า เขาเพิ่งส่งเงินมาให้คุณเพิ่มอีก เขาไม่รู้จะทำไฉน แต่พระเจ้าทรงสั่งให้เขาส่งเงินจำนวนนี้เพิ่มให้คุณ เขารู้สึกได้ว่าคุณกำลังต้องการมัน นี่เงิน เอาไปซื้อตัวของคุณสิ!”

สรรเสริญพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์ผู้รู้วิธีที่จะเดินไปกับพระองค์อย่างไร! ผมเดินทางมาจากประเทศจีน และพระเจ้าก็ส่งบางคนเดินทางมาไกลจากสหรัฐอเมริกาให้มาพบกับผมในฮ่องกงเพื่อจะส่งผมไปยุโรป! เราจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร? มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือ? พระเจ้าทรงมีจริง และทรงอัศจรรย์ยิ่ง เวลาของพระองค์ไม่มีผิดพลาด ผมได้ออกจากฮ่องกงในวันอังคารนั้น และหญิงท่านนั้นก็กลับไปสหรัฐอเมริกาในวันพุธ

เดินทางไปยุโรป

เรือลำนี้เป็นเรือบรรทุกสินค้าซึ่งบรรทุกผู้โดยสารเพียงแค่สิบสองคนเท่านั้น ผมอยู่ร่วมห้องกับชายคนหนึ่งจากฮ่องกงที่จะเดินทางไปสิงคโปร์ เมื่อเรือกำลังใกล้ถึงจุดหมายปลายทางของเขา ใกล้เข้าไปเรื่อย ๆ และเมื่อสิงคโปร์ปรากฏขึ้นบนเส้นขอบฟ้า ขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ นั้น เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับผม และมอบชีวิตของเขาต่อองค์ผู้เป็นเจ้า!

ในการเดินทางที่ยาวไกลไปยุโรปในช่วงที่เหลือ ผมได้ใช้ห้องนั้นเพียงคนเดียว ดังนั้นผมจึงได้พักผ่อนซึ่งเป็นสิ่งที่ผมต้องการอย่างมาก และฟื้นฟูร่างกายที่อ่อนแอของผม บนเรือบรรทุกสินค้านี้ เราทุกคนได้เดินทางแบบชั้นหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงฟื้นฟูสุขภาพของผมด้วยอาหารอย่างดี และมีคุณค่า

ทางโภชนาการ ที่ผมได้ทานบนเรือ และการได้พักผ่อนอย่างสงบสุข ที่ผมมีความสุข

เนื่องจากมีการนัดหยุดงานในพม่า จึงทำให้เรือต้องจอดอยู่ที่นั่นหนึ่งเดือน เพื่อรอสินค้าที่จะส่งไปยุโรป ด้วยเหตุนี้ ผมจึงได้ใช้เวลาอยู่บนเรือถึงสองเดือนเต็มด้วยค่าโดยสารในราคาปกติ สุขภาพของผมก็กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมเมื่อเดินทางมาถึงยุโรป องค์ผู้เป็นเจ้าทรงทราบความต้องการของเราอย่างแท้จริง

ในระหว่างการเดินทาง พวกผู้โดยสารก็คุยกันว่าบริษัทเดินเรือนี้จะคืนค่าตัวที่เราได้จ่ายเพิ่ม 20% ให้เราหรือไม่ พวกเขาถามความคิดเห็นของผม ผมบอกพวกเขาว่า ผมแน่ใจอย่างยิ่งว่าผมจะได้รับคืน พวกเขาnungกับคำตอบของผมและถามผมว่ารู้ได้อย่างไร ผมไม่สามารถอธิบายกับพวกเขาได้ แต่ผมรู้จากพระเจ้าว่า ผมจะได้เงิน 20% คืน

เมื่อเรามาถึงยุโรป เราลงจากเรือ เราก็กไปที่สำนักงานของบริษัทเดินเรือทันที ตัวแทนบริษัทก็มอบเช็คให้ผมเป็นจำนวนเงิน 20% นั้นทันที คนต่อก็คาดหวังว่าจะได้รับเช็คด้วยเช่นกัน แต่ผู้แทนบริษัทกลับไม่ยอมคืนเงินใดๆให้เขา เพราะมีข้อความที่ระบุไว้ในตัวว่า การคืนเงินจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของบริษัทเดินเรือทั้งหมด เพื่อนผู้โดยสารของผมอีกสิบคนใช้เวลาตลอดทั้งวันที่สำนักงาน เพื่อพยายามที่จะได้เงิน 20% ของพวกเขาคืน แต่ก็เปล่าประโยชน์

มีสิ่งที่แปลกอย่างมากเกี่ยวกับการได้รับเงินของผมคืน 20% ผมจ่ายค่าโดยสารในฮ่องกงเป็นเงินดอลลาร์สหรัฐ และได้รับเงินคืนในยูโกสลาเวีย แต่เงินที่ได้รับคืนนี้ไม่ใช่ทั้งดอลลาร์ฮ่องกงหรือดอลลาร์สหรัฐ และไม่ใช่เงินดินาร์ของยูโกสลาเวีย แต่กลับเป็นเงินปอนด์ของอังกฤษ! ทั้งหมดนี้เป็นแผนการของพระเจ้า ซึ่งผมได้เข้าใจในภายหลัง

เมื่อมาถึงยุโรป

หลังจากที่มาถึงยุโรปแล้ว ผมก็ไปเยี่ยมคุณแม่ของผมที่สวิตเซอร์แลนด์ทันที เธอเพิ่งพ้นจากการผ่าตัดที่เจียนตาย ผมก็รอคอยของคู่ผู้เป็นเจ้าเพื่อดูว่าผมควรทำอะไรในยุโรป วันหนึ่งผมไปที่ซูริคเพื่อเยี่ยมประธานของธนาคารแห่งสวิตเซอร์แลนด์ บุรุษที่คุณจะเห็นลายเซ็นของเขาบนด้านหลังธนบัตรของสวิสทุกใบ (มีคนที่ฮ้างกงให้ชื่อและที่อยู่ของเขากับผม) ผมพบว่าเขาเป็นคริสเตียนที่ดีมาก ทุกคนในครอบครัวของเขาเป็นคนดีและอ่อนน้อมถ่อมตน

เมื่อผมขึ้นรถไฟออกจากซูริค ภรรยาของเขาส่งนิตยสารฉบับหนึ่งให้ผม เพื่อให้ผมมีอะไรอ่านระหว่างเดินทาง ผมก็รับนิตยสารนั้นและขอบคุณเธอ ที่ปกหลังของนิตยสารนี้มีโฆษณาของวิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งหนึ่ง ผมพูดกับตัวเองว่า ผมน่าจะสมัครเข้าเรียนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมนี้

ผมไม่รู้ว่พระเจ้าทรงต้องการให้ผมทำอะไร ตอนแรกผมอยากศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ แต่เมื่อผมยังคิดเรื่องนี้ ผมก็ยังรู้สึกว่น่าจะศึกษาในวิทยาลัยพระคริสตธรรมก่อนที่จะนึกถึงสิ่งอื่นก็จะดีกว่า ผมจึงตัดโฆษณานั้นแล้วส่งไปสมัครไปที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งนี้ในสกอตแลนด์ ผมไม่รู้เหตุผลว่ ทำไมจึงได้รับเงินคืนจากบริษัทเดินเรือเป็นเงินปอนด์อังกฤษจนกระทั่งทางวิทยาลัยได้ตอบรับผม จึงทำให้ผมรู้ว่เพราะเหตุใดผมจึงได้รับเช็คคืนเป็นเงินปอนด์อังกฤษ พระเจ้าทรงมองเห็นล่วงหน้าแล้วว่ผมจะไปเรียนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งนี้ในสหราชอาณาจักร เมื่อผมจ่ายค่าเล่าเรียนให้กับทางวิทยาลัยด้วยเช็คใบนี้ มันเป็นจำนวนพอดีกับค่าเล่าเรียนในเทอมแรกของผม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งล่วงหน้าไว้แล้วนั่นเอง

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นให้

พระเจ้ายังคงทำงานในชีวิตของผมด้วยวิธีที่น่าอัศจรรย์ เมื่อผมมาถึงประเทศอังกฤษ ผมไม่รู้จักใครเลย เนื่องจากผมยังไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน ผมจึงต้องพึ่งพระเจ้าให้จัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้ผมทุกเทอมการศึกษา พระเจ้า

ทรงทดสอบความเชื่อของเราเป็นบางครั้ง ในเทอมสุดท้ายของผมที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งนี้ ผมไม่มีเงินเหลือที่จะจ่ายค่าเล่าเรียน ผมนับเงินในกระเป๋าและรู้ว่าถ้าผมอยู่ต่ออีกสองหรือสามวัน ผมก็จะต้องเป็นหนี้ ผมจะทำอย่างไรดี? พระคัมภีร์บอกไว้ว่า เราจะต้องไม่เป็นหนี้ใครเลย นอกจากความรัก (โรม 13:8) ผมไม่อยากเป็นหนี้ใครเลย ซึ่งก็รวมถึงวิทยาลัยพระคริสตธรรมนี้ด้วย

ผมบอกกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนว่า ผมกำลังจะออกจากวิทยาลัยเพราะผมไม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนได้ เขาโอบไหล่ผมและพูดว่า “อีริค เราไม่เห็นว่าคุณเป็นหนี้เรา อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงวันสุดท้ายของเทอมนี้”

ผมจึงตอบไปว่า “คุณวิลเลียมสัน ถ้าพระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมค่าเล่าเรียนให้ผมตั้งแต่ต้นเทอม แล้วผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมให้ผมเมื่อจบเทอมเล่า? เมื่อถึงตอนนั้นผมก็จะเป็นหนี้และนั่นก็จะขัดกับหลักการของพระคัมภีร์” เขาได้ขอร้องให้ผมอยู่ต่อ แต่ผมบอกเขาว่าผมจำเป็นต้องไปแล้ว ปริญญาบัตรคงไม่สำคัญสำหรับผมแล้ว

ผมจึงกลับไปห้องซึ่งอยู่ชั้นบน และขอบคุณพระเจ้าที่ทรงให้โอกาสผมได้ศึกษาในวิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งนี้ ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้ผมไปจากที่นี่ ผมก็ยินดีรับพระประสงค์ของพระองค์ ผมจึงเปิดสมุดเปล่าของผมเพื่อจะเขียนจดหมายลา แล้วอะไรหรือที่ผมเห็นในสมุดนั้น? ธนบัตรหนึ่งปอนด์ใหม่ ๆ ปีกหนึ่ง! ผมคิดว่าผมคงฝันไป ผมนับธนบัตรเหล่านั้นและก็พอกับค่าใช้จ่ายสำหรับเทอมสุดท้ายพอดี! ผมไม่เคยมีประสบการณ์อะไรแบบนี้มาก่อนเลย

ผมจึงกลับไปหาคุณวิลเลียมสันที่ชั้นล่าง ที่คงคิดว่าผมคงจะมาจับมืออำลา คุณคงนึกภาพออกว่าเขาจะแปลกใจแค่ไหน เมื่อผมยื่นธนบัตรให้เขาแทนการยื่นมืออำลา หลังจากที่ผมอธิบายทุกอย่างกับเขา เขาก็พูดกับผมว่า “อีริค ในวิทยาลัยพระคริสตธรรมนี้ เราได้เห็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริงเกิดขึ้นในชีวิตของคุณ”

สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้

ผมจะข้ามช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาไปตั้งแต่สมัยที่ผมเป็นนักศึกษา และหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในช่วงนั้น ผมอยากพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นครั้งล่าสุดที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ สิ่งนี้จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงชี้นำคนของพระองค์อย่างไร เมื่อพวกเขาเดินไปกับพระองค์

ก่อนจะพูดถึงตัวอย่างนั้น ผมอยากพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ (ในปี 1985) วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังขับรถเข้าไปในเมือง ผมหยุดรถตรงสี่แยกใกล้บ้านของผมในแคนาดา ในประเทศแคนาดาจะมีป้ายหยุดรถที่ทางแยกทั้งสี่ทางซึ่งมีกฎว่า เมื่อรถคันใดมาถึงสี่แยกที่มีป้ายให้หยุดทั้ง 4 ทางนี้ รถจะต้องหยุดสนิท ใครที่มาถึงก่อนและหยุดรถก่อนก็จะมีสิทธิ์ข้ามทางแยกนี้ได้ก่อน หลังจากที่ผมหยุดสนิทและถึงตาของผมแล้ว ผมกำลังจะเร่งความเร็วเพื่อข้ามแยกไป แต่เมื่อมีเสียงของพระเจ้าตรัสกับผมอย่างชัดเจนมากกว่า “อย่าไป!” ผมจึงหยุดทันที และทันใดนั้นก็มียุทธศาสตร์หนึ่งพุ่งเข้ามาทางแยกมา ซึ่งฝ่าฝืนกฎอย่างชัดเจน คนขับไม่เพียงแต่ไม่สนใจป้ายให้หยุดเท่านั้น แต่เขาก็ไม่ยอมหยุดที่ป้ายรถประจำทางที่อยู่ก่อนป้ายให้หยุด 4 ทางนี้ ถ้าผมเร่งความเร็ว รถคันนั้นก็จะพุ่งชนรถของผมพอดี นี่ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวที่องค์ผู้เป็นเจ้าทรงช่วยชีวิตของผมไว้

ตอนนี้ผมจะเล่าถึงตัวอย่างล่าสุด ไม่กี่เดือนที่ผ่านมาเอง มีเรื่องที่น่าทึ่งหลายคนในคริสตจักรของเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่คุณพ่อหรือคุณแม่เสียชีวิต หรือไม่ก็เข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลในขั้นที่วิกฤตไปตาม ๆ กัน และหนึ่งในนั้นก็คือ พี่น้องผู้ร่วมงานของเราในคริสตจักรโตรอนโต คุณพ่อของเธอเป็นโรคเบาหวานซึ่งมีภาวะแทรกซ้อนที่ไต ทำให้ท่านต้องฟอกไตเป็นประจำ วันหนึ่งพี่น้องคนนี้มีเรื่องด่วนโทรหาผม เธอบอกว่า “ดิฉันเพิ่งได้รับโทรทางไกลแจ้งว่า สถานการณ์ของคุณพ่อแย่มาก ไม่มีใครแม้แต่คุณหมอเองที่ทราบว่าจะมีความเสี่ยงที่จะเสียชีวิตหรือไม่ ดิฉันควรกลับบ้านไหม?” ผมบอกให้เธอเองเข้าเฝ้าองค์ผู้เป็นเจ้า หลังจากที่ผมรอคอยต่อพระพักตร์องค์ผู้เป็นเจ้าแล้ว ผมก็ได้รับคำชี้แนะจากพระองค์ว่า คุณพ่อของเธอกำลัง

จะเสียชีวิต ผมจึงบอกเธอว่า “ให้รีบกลับไปมาเลเซียโดยเร็วที่สุด เพื่อคุณจะได้เป็นพยานกับคุณพ่อก่อนที่จะเสียชีวิต” เธอรับคำเตือนทันที และจับเที่ยวบินเที่ยวแรกกลับมาเลเซีย เมื่อเธอมาถึง ดูเหมือนคุณพ่อของเธอกลับมีสภาพร่างกายดีขึ้น เธอมีโอกาสดำเนินพยานกับคุณพ่อสองสามวัน การที่ตัวเธอเองเป็นพยาน เธอจึงรู้ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาของท่าน และเมื่อเห็นว่าท่านอยู่ในสภาพที่ดี เธอจึงออกไปเยี่ยมพี่น้องซึ่งกลับมาที่วาล์มเปอร์จากมอนทรีออล¹⁸ แต่ในขณะที่เธออยู่ข้างนอกนั้น คุณพ่อของเธอก็เสียชีวิต การเสียชีวิตของท่านกะทันหันมากจนเธอรู้สึกแปลกใจ แต่พระเจ้าทรงให้ผมรู้แล้วว่า คุณพ่อของเธอจะอยู่ได้อีกไม่นาน นั่นคือเหตุที่ผมบอกให้เธอรีบกลับบ้านทันที

เหตุการณ์แบบเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน พี่น้องท่านหนึ่งในแคนาดาได้รับโทรศัพท์ด่วนจากฮ่องกงแจ้งว่า คุณพ่อของเขา กำลังจะเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจวาย พี่น้องท่านนี้จึงโทรมาหาผม ถามผมว่าเขาควรทำอย่างไร พระเจ้าก็ตรัสกับผมทันทีว่า คุณพ่อของเขาจะไม่ตาย ผมจึงบอกสิ่งที่องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับผมให้กับพี่น้องท่านนี้ แต่เขาก็อธิบายเพิ่มเติมว่า แพทย์ลงความเห็นว่าการของคุณพ่อของเขาวิกฤตมาก แต่ผมพูดกับเขาว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า คุณพ่อของคุณจะไม่ตาย!” แล้วก็จริงตามคำตรัสของพระองค์ คุณพ่อของเขายังคงมีชีวิตอยู่หลายปีต่อมาจนถึงทุกวันนี้¹⁹

เมื่อคุณเดินกับองค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ทรงปิดบังไว้ให้กับคุณ (เช่น อาโมส 3:7, ดาเนียล 2:19, 22, 28, 30) ในทั้งสองกรณีนี้ สิ่งที่ผมได้รับจากองค์ผู้เป็นเจ้านี้เปิดให้ตรวจสอบได้ ผลที่ออกมาจะยืนยันได้ทันทีว่า ผมเป็นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหรือไม่ ผมไม่ได้ใช้วิธีการเดาที่คลุมเครือว่าจะเป็นอย่างจริงได้ โดยไม่คำนึงถึงผลที่ออกมาเหมือนกับพวกหมอดูมากมาย แต่ตรงกันข้าม คำของพระเจ้าที่ได้ตรัสกับผมและผ่าน

¹⁸ Montreal

¹⁹ คำพยานนี้อยู่ในปี 1985 คุณพ่อของเขายังคงมีชีวิตอยู่ในฮ่องกงในขณะที่ตีพิมพ์คำพยานนี้เมื่อมีนาคม 1992

ผมนั้นชัดเจนมากและไม่คลุมเครือเลย เป็นสิ่งที่พวกเขาสามารถทดสอบและพิสูจน์ได้

สรุป

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่น่าอัศจรรย์ ผมได้แบ่งปันแค่ส่วนเล็กน้อยเท่านั้นจากสิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แต่แม้สองสามตัวอย่างนี้ก็แทบจะไม่สามารถอธิบายด้วยคำอธิบายใดๆของมนุษย์ได้ ผมสามารถยกตัวอย่างได้อีกมากมาย แต่เรามีเวลาไม่พอ

ตอนนี้พวกคุณคงเห็นแล้วว่า การมาเป็นคริสเตียนของผมนั้นไม่สามารถจะแยกออกจากการรับใช้พระเจ้าของผมได้ ผมไม่มีทางเลือกนอกจากจะรับใช้พระองค์ ความจริงแล้ว มีหลายครั้งที่ผมพยายามจะวิ่งหนี แต่พระเจ้าก็จะทรงเตือนผมเสมอถึงคำสัญญาที่ผมให้ไว้กับพระองค์ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระองค์ทรงดูแลผมให้อยู่ในเส้นทางที่ถูกต้อง เพื่อที่ผมจะรับใช้พระองค์ได้โดยพระคุณของพระองค์

พวกคุณบางคนอาจถามว่า “ทำไมพระเจ้าจึงทรงเป็นจริงกับคุณมาก? ทำไมเราจึงไม่มีประสบการณ์อย่างเดียวกันนี้?” เคล็ดลับนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ คือถ้าคุณอุทิศตัวอย่างทั้งหมดต่อพระองค์ และเต็มใจจะแบกกางเขนของคุณและตามพระองค์ไป คุณก็จะมีประสบการณ์ในสิ่งที่น่าอัศจรรย์จากพระเจ้าเหมือนที่ผมมี

บทที่ 4

วันเวลาในลอนดอน

ในบทนี้ผมอยากจะทำสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า “ประกาศ” หรือ “เป็นพยาน” ผมจะประกาศถึงพระสิริของพระองค์ ประกาศถึงพระเมตตาคุณของพระองค์ ประกาศถึงความดีของพระองค์ ประกาศถึงพระปัญญาของพระองค์ ประกาศถึงพระลักษณะของพระองค์ ผมจะประกาศพระนามนิรันดร์ของพระยาห์เวห์

การรู้จักพระเจ้า

การมาเป็นคริสเตียนไม่ใช่เรื่องของการเข้าร่วมศาสนา ผมไม่เคยสนใจเรื่องศาสนามาก่อน และจนถึงทุกวันนี้ผมก็ไม่ได้สนใจเรื่องศาสนา การมา

เป็นคริสเตียนเป็นเรื่องของการรู้จักกับพระเจ้า รู้จักพระองค์ผู้ที่ทรงพระชนม์อยู่จริง ในกระบวนการของการรู้จักพระเจ้าจะทำให้เราเข้าใจว่าการเป็นคริสเตียนและการเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียนคืออะไร การเป็นคริสเตียนไม่ได้อยู่ที่ว่า คุณได้เล่าเรียนหรือศึกษามากแค่ไหน ผมไม่ได้ต่อต้านการเล่าเรียน ตัวผมเองก็ใช้เวลากับการศึกษาเล่าเรียนมาพอควร คุณเป็นคริสเตียนไม่ใช่เพราะว่าคุณรู้เรื่องเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ ในเรื่องของหลักคำสอน ในเรื่องของประวัติศาสตร์ หรือในเรื่องของโครงสร้างองค์กร สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้คุณเป็นคริสเตียน แม้ว่า你会เชื่อในหลักข้อเชื่อก็ตาม แท้จริงแล้วการเป็นคริสเตียนก็คือการรู้จักพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ยอห์น 17:3 กล่าวว่า ชีวิตนิรันดร์ก็คือการรู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ดังนั้นทุกอย่างจึงขึ้นกับการรู้จักพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ สิ่งที่ผมต้องการจะประกาศในตอนนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสอนผมเกี่ยวกับพระองค์เอง

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองกับแต่ละคนแตกต่างกัน

ผมอยากอธิบายให้ชัดว่า ประสบการณ์ของแต่ละคนจะแตกต่างกันแน่นอน ดังนั้นประสบการณ์ของคุณกับพระเจ้า จึงไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องเอามาเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของผม เพราะพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองกับแต่ละคนแตกต่างกัน ผมเน้นจุดนี้ก็เพราะบางครั้งประสบการณ์บางอย่างอาจฟังดูน่าตื่นเต้น ฉะนั้นคุณจึงพูดกับตัวเองว่า “ผมไม่ได้มีประสบการณ์ที่ตื่นเต้นแบบนั้นเลย” นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ คุณอาจมีประสบการณ์กับพระองค์ในแบบที่ตื่นเต้นน้อยกว่า ถึงอย่างไรก็เป็นประสบการณ์ในแบบที่เป็นความจริงเหมือนกัน

ไม่ใช่เราที่จะเป็นผู้ทำให้เกิดประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองกับเปาโลนั้น เปาโลยังไม่ได้เป็นอัครทูตและยังเชื่อเขาโลอยู่ แต่เมื่ออยู่บนถนนไปยังดามัสกัสนั้นก็มิแสงจ้าส่องมาจากฟ้าทำให้ตาของเขามีดมัวอยู่หลายวัน ช่างเป็นเรื่องที่น่า

ตื่นเต้นจริงๆ คุณจึงบอกว่า “ผมไม่เคยมีประสบการณ์อย่างนั้น” นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ประสบการณ์ของคุณกับพระเจ้าไม่ได้เป็นความจริงน้อยกว่าเพียงเพราะคุณไม่ได้ตกจากหลังม้า หรือไม่ได้ดาบอดไปสามวันเหมือนกับเปาโล

จงเตรียมพร้อมที่จะเจอกับความทุกข์ยาก

มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะบอกก็คือ หากมีประสบการณ์ที่โดดเด่นหรือน่าตื่นเต้นเป็นพิเศษ คุณอาจต้องเตรียมพร้อมเพราะจะเป็นไปได้ว่า พระเจ้าจะขอให้คุณทำสิ่งที่ยากมาก ตัวอย่างเช่น เปาโลมีประสบการณ์ที่ตื่นเต้นและผลที่ตามมาของประสบการณ์นั้นก็คือ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมบางสิ่งที่ยากมากให้เขาผ่านเจอ หรือจะพูดว่า ถ้าคุณสนใจจะได้ประสบการณ์ที่โดดเด่นบ้าง คุณก็ควรเตรียมพร้อมที่จะทนต่อความทุกข์ยากบางอย่างที่โดดเด่นมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลถูกเรียกมา (กิจการ 9:16)²⁰ ถ้าคุณไม่สนใจที่จะทนกับความทุกข์ยากที่พิเศษนี้ล่ะก็ คุณก็ควรจะลืมประสบการณ์ที่พิเศษไปได้เลย แค่ว่าคนอื่นพูดถึงประสบการณ์ของพวกเขาเองก็พอ และปล่อยให้พวกเขาผ่านเจอความทุกข์เหล่านั้นเถอะ

เมื่อผมแบ่งปันสิ่งเหล่านี้ ผมจะไม่พูดอะไรมากเกี่ยวกับความทุกข์ยากที่ผมได้มีประสบการณ์ ด้วยพระเมตตาของพระเจ้าแล้ว ผมคิดว่าผมสามารถจะพูดได้ว่า ผมได้มีประสบการณ์กับความทุกข์ยากมาพอควร เมื่อใดที่มีการโจมตีและมีความทุกข์ยากเกิดขึ้นกับผม ผมก็จะจำไว้ว่านี่คือสิ่งที่องค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกผมมา และส่วนสำคัญของการทรงเรียกของพระองค์ก็คือ การยืนยันทนกับผมถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับผมในวิถีชีวิตที่ผ่านประสบการณ์เหล่านี้

²⁰ กิจการ 9:16 เราจะแสดงให้เห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าไรเพื่อนามของเรา

คำว่า “ประกาศ” ในพระคัมภีร์ปรากฏซ้ำๆ ในพระธรรมสดุดี

- “จงประกาศพระราชกิจของพระองค์ ท่ามกลางประชาชาติ”
(สดุดี 9:11)
- “บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะประกาศ
ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้า”
(สดุดี 66:16)
- “เพื่อข้าพระองค์จะประกาศถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์”
(สดุดี 73:28)

ข้อความอย่างนี้ปรากฏเรื่อย ๆ ตลอดพระธรรมสดุดี ที่ประกาศถึงพระราชกิจของพระองค์ และพระสิริของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติ แก่ประชากรของโลก นี่คือสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ในตอนนี้ ผมประกาศถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (สดุดี 145:6)

มีหลายคนพูดกับผมว่า “มันไม่ยุติธรรมเลยที่พระเจ้าทรงให้คุณมีประสบการณ์ที่ตื่นเต้น แต่ไม่ทรงให้ผมบ้างเลย” ผมหวังว่าคุณจะจำสิ่งที่ผมเพิ่งพูดไป คุณสามารถมีประสบการณ์แบบเดียวกันนี้ หรือยิ่งใหญ่กว่านี้ด้วยซ้ำ ถ้าหากว่าคุณพร้อมที่จะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์ หากไม่เป็นเช่นนั้น ก็อย่าคิดถึงเรื่องนี้เลย นั่นหมายความว่า การทรงสำแดงของพระเจ้าทุกครั้ง จะมีราคาที่ต้องจ่ายตามมา ถ้าหากคุณไม่ได้เตรียมพร้อมกับสิ่งนี้ ก็อย่าแสวงหาประสบการณ์เหล่านั้นเลย

สำหรับผมแล้ว ผมชื่นชมยินดีในสิทธิพิเศษที่ได้รู้จักพระเจ้า และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นกับความทุกข์ยากที่มาพร้อมกับสิทธิพิเศษนี้ ผมสามารถพูดได้อย่างเดียวกับอัครทูตเปาโลว่า “ข้าพเจ้าต้องการจะรู้จักพระองค์และฤทธิ์เดชในการคืนพระชนม์ของพระเยซู และร่วมทุกข์ในความตายของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:10) นั่นคือวิธีที่เปาโลรู้จักกับพระเยซู แล้วคุณล่ะ อยากจะรู้จักองค์ผู้เป็นเจ้าจริง ๆ ไหม?

หลายปีในลอนดอน

ผมขอแบ่งปันต่อในส่วนที่สี่ของคำพยานของผม ผมอยากจะเล่าถึงบางเหตุการณ์เท่านั้น เพราะภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียวนี้ ผมไม่สามารถจะพูดครอบคลุมแม้แต่เศษเสี้ยวของคำพยานของผมจากช่วงชีวิตนั้น ๆ ของผมได้หมด ในกรณีนี้ผมจะขอเล่าถึงช่วงวันเวลาในลอนดอน สิ่งที่ผมได้แบ่งปันก่อนหน้านี้ เป็นเรื่องราวภูมิหลังของผมในประเทศจีนและช่วงเวลาที่ผมอยู่ในสกอตแลนด์ ในบทนี้ผมจะเน้นช่วงเวลาที่ผมอยู่ในลอนดอน ในหลายปีนั้นผมมีประสบการณ์มากมายจากพระเจ้า แต่อย่างที่ผมบอก ผมสามารถยกตัวอย่างได้เฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ตามเวลาอันจำกัดนี้

ความจำเป็นของเรา เป็นโอกาสที่จะได้มีประสบการณ์กับพระเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองผ่านความยากลำบากต่าง ๆ โดยเฉพาะความทุกข์ยาก ถ้าหากไม่มีปัญหาเราก็ไม่มีโอกาสที่จะมีประสบการณ์กับสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถทำเพื่อเรา ถ้าคุณที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าหรือเป็นบุตรของพระเจ้ายังไม่เคยขาดแคลนวัตถุปัจจัยหรือการเงิน และไม่เคยประสบความยากลำบากทางการเงินมาก่อน แล้วคุณจะมีโอกาสมีประสบการณ์การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์ได้อย่างไร? เมื่อคุณไม่ได้ขาดแคลน ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสที่จะให้พระเจ้าได้ยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยเหลือ ผมจึงรู้สึกเสียใจกับผู้ที่ไม่เคยมีความขาดแคลน เพราะพวกเขาก็จะไม่มีโอกาสมีประสบการณ์กับการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าด้วย

ถ้าคุณไม่เคยมีปัญหาทางกาย คุณก็ไม่มีประสบการณ์แบบนั้นกับพระเจ้า ผมต้องพึ่งพระเจ้ากับความเจ็บปวดทางกายทุกวัน ผมมาถึงขั้นที่ผมไม่สามารถจะมีชีวิตผ่านวันนั้นไปได้โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ ผมเคยแข็งแรงสมบูรณ์เหมือนกับทุกคนที่นี่ และอาจจะแข็งแรงกว่าด้วยซ้ำ ผมแข็งแรงมากและสุขภาพแข็งแรง แต่ตอนนี้ผมมีปัญหาอย่างรุนแรงกับ

กล่าวนี้อีกครั้ง แค่ยืนเพียง 10 หรือ 15 นาทีก็ทำให้ผมปวดหลังอย่างรุนแรง แล้วคุณจะทำอย่างไร? คุณก็ต้องเรียนรู้ที่จะพึ่งพระเจ้า ความจำเป็นหรือความขาดแคลนของผมจึงกลายมาเป็นโอกาสของพระองค์

แอนดรูว์ แม็คบีธ คนของพระเจ้า

ผมได้ใช้เวลาสองปีในสถาบันพระคริสตธรรมในสกอตแลนด์ ซึ่งเป็นสถาบันที่เก่าแก่ที่สุดและดีที่สุดแห่งหนึ่งในสหราชอาณาจักร ความจริงแล้วสถาบันนี้ก่อตั้งขึ้นโดย ดี แอล มูดี²¹ คริสเตียนส่วนมากในโลกตะวันตกจะรู้จัก ดี แอล มูดี นักเทศน์คนสำคัญผู้นี้ดี สถาบันพระคริสตธรรมมูดีในชิคาโก²² ก็ก่อตั้งขึ้นจากผลของพันธกิจของท่าน อีรา ดี แซงกี้²³ เป็นผู้ทำพันธกิจด้านดนตรีของท่าน ดังนั้นไม่ว่ามูดีจะไปที่ไหน แซงกี้ก็จะติดตามไปและนำพันธกิจด้านดนตรีของเขาไปร่วมด้วย เราคงทราบกันว่า มีเพลงคริสเตียนและเพลงชีวิตคริสเตียนภาษาอังกฤษที่โด่งดังหลายเพลงที่แต่งโดยแซงกี้ พวกเขาได้จัดงานประกาศใหญ่ในสหราชอาณาจักร และมีคนมากมายหันมาหาพระเจ้า และผลที่ตามมาทำให้หลายคนตัดสินใจเข้ารับการอบรมเพื่อทำงานของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการจัดตั้งสถาบันพระคริสตธรรมขึ้น

ในสมัยของผม ผู้อำนวยการของสถาบันแห่งนี้ก็คือ ศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบีธ²⁴ ผู้เปี่ยมด้วยความรอบรู้ แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือท่านเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเจ้า เมื่อมองย้อนดูในชีวิตของผม ผมพยายามนับว่ามีสักกี่คนที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ผมได้พบ คนที่โดดเด่นในความคิดของผมว่าเป็นคนของพระเจ้า “คนของพระเจ้า” ไม่ใช่คำเรียกที่จะเรียกใครก็ได้ มีน้อยคนที่จะมีคุณสมบัติสมกับคำเรียกนั้น ผมคิดว่าไม่มีคำเรียกใดทั้งหมดในพระคัมภีร์ที่สูงกว่า “คนของพระเจ้า” จะเห็นคนของพระเจ้าอยู่น้อยมาก ตลอดทั้งชีวิตของผม ผมสามารถนับนิ้วได้เลย ผมจะนับศาสนา

²¹ D.L.Moody

²² Moody Bible Institute in Chicago

²³ Ira D. Sankey

²⁴ Andrew McBeath

จารย์แอนดรูว์ แม็คบีธ ว่าเป็นคนหนึ่งในนี้ หากคุณสามารถพบท่านและมีโอกาสได้รู้จักกับท่าน คุณก็จะรู้ว่า คุณได้พบกับคนของพระเจ้าเข้าจริง ๆ

อันดับแรก ความถ่อมตัวที่โดดเด่นของท่านสะดุดตาผม ผมมาถึงสถาบันล่าช้าไปหนึ่งเดือนเพราะผมไม่ได้วีซ่า ผมมีปัญหาระหว่างการเดินทางและในที่สุดก็มาถึงกลาสโกว์หนึ่งเดือนหลังจากที่สถาบันพระคริสตธรรมเริ่มเปิดเรียนไปแล้ว และศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบีธ ได้มาต้อนรับผมด้วยตัวท่านเอง ทำไมผู้อำนวยการจึงมาต้อนรับนักศึกษาใหม่? ท่านน่าจะส่งคนอื่นมาต้อนรับผม เห็นมีนักศึกษาคนอื่น ๆ อีกตั้งเยอะแยะ แต่ท่านมาต้อนรับผมด้วยตัวท่านเอง ไม่เพียงแค่นั้น ท่านยังพาผมไปยังส่วนที่เป็นที่พักของท่านด้วย ซึ่งอยู่ในอาคารเดียวกับสถาบันพระคริสตธรรม ท่านพาผมไปที่อพาร์ทเมนต์ของท่านเองและยังแนะนำผมกับครอบครัวของท่านด้วย ผมไม่เคยได้ยินว่ามีผู้อำนวยการท่านไหนที่ต้องมาแนะนำให้นักศึกษารู้จักกับครอบครัวของท่าน ท่านแนะนำให้ผมรู้จักกับภรรยาของท่านที่กำลังป่วยอยู่ในเวลานั้น เธอจึงทักทายผมขณะเมื่อนั่งอยู่บนเตียง

คนที่แต่งงานแล้วจะเข้าใจดีว่า เมื่อผู้หญิงป่วยอยู่บนเตียงและผมเผ้าไม่ได้หวี เธอก็คงไม่อยากจะรับแขกผู้มาเยือน แต่นี่ไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอ ศาสนาจารย์แอนดรูว์ แม็คบีธ แนะนำให้ผมรู้จักกับภรรยาของท่าน และเธอก็เมตตาต้อนรับผมด้วยความยินดีเช่นกัน นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้สัมผัสถึงความเมตตาและความถ่อมตัวของท่าน

วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังเดินไปตามทางเดินในตึก ศาสนาจารย์แม็คบีธ เห็นผม ท่านพูดกับผมว่า “มานี่สิ” ผมสงสัยว่ามีเรื่องอะไรหรือ ท่านเรียกผมออกมาข้างทางเดินแล้วยื่นซองให้ ผมมองดูของนั้นแล้วถามว่า “อะไรหรือครับ?” ท่านพูดว่า “องค์กรผู้เป็นเจ้าของได้ตรัสกับผม ผมอยากจะมอบเงินสิบลดของผมให้คุณ” ผมประทับใจมาก มีนักเรียนมากมายในสถาบันพระคริสตธรรมแห่งนี้ แต่นักเรียนหลายคนเป็นผู้มอบของขวัญที่ไม่ใช่ของขวัญธรรมดา แต่เป็นสิบลดของท่านเองมาให้ผม ผมจึงไปเลยด้วยความงงและผมรู้สึกซาบซึ้งใจที่สุด นี่แค่ให้คุณได้เห็นคร่าว ๆ ถึงคุณสมบัติของชายผู้นี้ ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษาปีแรก

คุณสามารถเห็นได้จากทั้งชีวิตของท่านว่าได้ฉายแสงของพระคริสต์ ช่างเป็นชีวิตที่งดงามอย่างแท้จริง สิ่งที่ผมได้รับจากสถาบันพระคริสตธรรมนี้ไม่ใช่ความรู้ที่มากมาย แต่เหนือกว่าสิ่งอื่นใดคือ ความประทับใจที่ได้เห็นวาทะของพระเจ้าเป็นอย่างไร จึงไม่มีสิ่งใดจะมีค่าไปกว่าการได้สร้างมิตรภาพกับผู้ชายคนนี้

หลายปีต่อมา เมื่อศาสตราจารย์แม็คบีธค่อนข้างชราแล้ว ผมได้โทรไปหาท่านจากลิเวอร์พูลที่ผมกำลังเป็นศิษยาภิบาลอยู่ ผมถามท่านว่าท่านคิดอย่างไรกับการวางมือซึ่งเป็นหัวข้อที่ผมได้ศึกษาในพระคัมภีร์ การสถาปนาเป็นสิ่งที่ผมปฏิเสธอย่างเหนียวแน่นมาตลอด ผมไม่ต้องการรับการสถาปนาเพราะผมไม่ชอบให้คนมาเรียกผมว่า ศาสนาจารย์นั้นศาสนาจารย์นี้ หรือศิษยาภิบาลนั้นศิษยาภิบาลนี้ ผมไม่ต้องการคำนำหน้าชื่อแต่อย่างใด ความจริงแล้วผมอยากรับใช้พระเจ้าโดยไม่มีเงินเดือน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมได้ทำมาตลอดในลิเวอร์พูล ผมไม่ได้รับเงินเดือนในช่วงห้าปีนั้น ผมปฏิเสธที่จะรับเงินเดือน นั่นไม่ใช่เรื่องง่ายกับชีวิต แต่ผมต้องการให้คริสตจักรเห็นว่า ผมไม่ได้ประกาศพระกิตติคุณเพื่อเงิน ผมไม่ต้องการรายได้จากการรับใช้

อันที่จริง ผมไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อผมออกจากลิเวอร์พูลในอีกห้าปีต่อมา จึงมีบางคนทราบว่าตลอดเวลาห้าปีที่ผมอยู่ที่นั่น ผมไม่เคยได้รับเงินเดือนเลย พวกเขาค่อนข้างตกใจ พวกเขาถามว่า “แล้วเงินที่เราใส่ในกล่องถวายไปไหนล่ะ?” ผมตอบว่า “เงินถวายถูกใช้ไปในงานขององค์ผู้เป็นเจ้าของ การที่เงินนั้นไม่ได้มาถึงมือผม มันก็ไม่ได้หมายความว่าเงินนั้นไม่ได้ไปใช้ในงานขององค์ผู้เป็นเจ้าของ” พวกเขาจึงพูดว่า “แล้วทำไมคุณจึงไม่เคยบอกเรื่องนี้?” ผมตอบว่า “ผมเคยบอกไว้แล้วตั้งแต่เริ่มแรก แต่คุณยังไม่ได้เข้ามาในคริสตจักร” คริสตจักรได้เติบโตขึ้นจากคนกลุ่มเล็ก ๆ แค่มือหยาบ จนเป็นคริสตจักรขนาดใหญ่ และสมาชิกส่วนใหญ่ก็ไม่วัดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่ผมต้องการรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการวางมือ ซึ่งผมได้เห็นว่ามีการกล่าวถึงในพระคัมภีร์หลายครั้ง ดังนั้นวันหนึ่งผมจึงโทรไปหาศาสตราจารย์แม็คบีธและถามท่านว่า “อาจารย์แม็คบีธ ท่านคิดอย่างไรหรือเกี่ยวกับการวางมือ?”

ท่านตอบว่า “มันสำคัญมาก” ผมจึงถามว่า “ขออาจารย์ช่วยบอกผมได้ไหมว่า มีอะไรอีกที่ผมควรต้องทราบ?” ท่านตอบว่า “ผมจะมาที่ลิเวอร์พูล” ผมจึงพูดว่า “เรื่องนี้ต้องใช้เวลาอธิบายยาวมากเชียวหรือ อาจารย์จึงต้องมาอธิบายกับผมที่ลิเวอร์พูล?”

ให้เราสังเกตคนของพระเจ้าผู้นี้ ท่านเดินทางมาไกลจากสกอตแลนด์มาที่ลิเวอร์พูล ผมคิดว่าท่านกำลังมาลิเวอร์พูลเพื่ออธิบายเรื่องการวางมือให้ผมฟัง ขณะนั้นเป็นช่วงไม่กี่วันก่อนวันอีสเตอร์ เมื่อท่านมาถึงลิเวอร์พูล ผมพูดกับท่านว่า “ผมสงสัยว่า ทำไมอาจารย์จึงต้องเดินทางมาไกลถึงลิเวอร์พูล เพียงเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการวางมือ” ท่านตอบว่า “ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อบอกคุณเรื่องการวางมือ แต่ผมมาที่นี่เพื่อวางมือ!” ผมอิงไปทันที ผมพูดว่า “อะไรนะ?” ท่านพูดว่า “เมื่อคุณรู้ว่าสิ่งนั้นอยู่ในพระคัมภีร์ คุณจะไม่ว่าเพียงแต่พูดถึง แต่คุณต้องลงมือทำสิ่งนั้น”

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ท่านลงมาหาผมในระหว่างสัปดาห์ก่อนวันอีสเตอร์เพียงไม่กี่วัน และสามวันต่อมาในอาทิตย์ที่เป็นวันอีสเตอร์นั่นเอง ผมก็ได้รับการวางมือและการสถาปนาจากท่าน แม้แต่คริสตจักรก็ไม่ทันได้ประกาศเรื่องนี้ในอาทิตย์ก่อนหน้านั้น เพราะตัวผมเองก็ไม่ทราบมาก่อนว่าผมจะได้รับการสถาปนาในวันนั้น

นั่นแสดงให้เห็นเคล็ดลับอีกอย่างหนึ่งในคนของพระเจ้า ท่านไม่ได้แค่พูดเท่านั้น แต่ท่านลงมือทำเลย ถ้าสิ่งนั้นตรงตามพระคัมภีร์ คุณก็จะทำเลยแม้คุณจะไม่เข้าใจเรื่องนั้นทุกอย่าง ท่านไม่เคยอธิบายเรื่องนั้นกับผม ท่านยังไม่เคยอธิบายเรื่องการวางมือกับผมเลย ท่านดำเนินการในการวางมือสถาปนาผม เมื่อมองย้อนกลับไป ผมถือว่าเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่ผมได้รับการสถาปนาจากผู้รับใช้คนพิเศษของพระเจ้า ซึ่งเป็นคนที่มีคุณสมบัติโดดเด่น ผมถืออย่างจริงจังว่าสิ่งนี้เป็นการสืบทอดตำแหน่งอัครทูตผ่านคนของพระเจ้า

ผมใช้เวลาพูดถึงเรื่องนี้ เพราะผมอยากจะบอกว่า คนของเจ้ามีน้อยมาก และด้วยพระปัญญาและพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์ได้ประทานสิทธิพิเศษให้ผมได้พบกับคนของเจ้าบางคน

ศาสตราจารย์แอนดรูว์ แม็คปีธ ได้เขียนหนังสือหลายเล่ม ก่อนที่ผมจะออกจากกลาสโกว์ ผมได้ไปอาลาท่านที่ห้องทำงานของท่านในมหาวิทยาลัย ท่านกล่าวคำอลากับผมด้วยความเมตตาและอ่อนโยนอย่างที่ท่านเป็นเสมอ ท่านพูดว่า “หนังสือของผมเพิ่งตีพิมพ์ออกมา ผมอยากให้คุณเล่มหนึ่ง” ท่านจึงเซ็นชื่อในหนังสือแล้วมอบให้กับผม ที่สำคัญคือ มันเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับหนังสือโยบ ในเวลานั้นผมยังอ่อนประสบการณ์อยู่ ผมจึงไม่ได้เข้าใจความสำคัญทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ ต่อมาผมก็ได้เข้าใจว่าเหตุผลที่ท่านเขียนอธิบายหนังสือโยบก็เพราะท่านมีประสบการณ์ในความทุกข์ยากมายาวนานเพื่อพระเจ้า แต่กระนั้นท่านไม่เคยพูดถึงความทุกข์ยากของท่านเลย มีแต่หลังจากนั้นที่ผมรวบรวมได้จากที่นั่นบ้างที่นี้บ้างว่า ท่านต้องทุกข์ยากมากแค่ไหน คุณจะเป็นคนของพระเจ้าไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้ทุกข์ยากอย่างมาก คู่มืออธิบายหนังสือโยบของท่านจึงมีคุณค่าอย่างมาก เพราะมีคู่มืออธิบายมากมาย และหนังสือมากมายที่เขียนโดยผู้รอบรู้ที่ไม่มีประสบการณ์ แต่ศาสตราจารย์แอนดรูว์ แม็คปีธ เป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยความรอบรู้และประสบการณ์ ท่านมีประสบการณ์หลายอย่างกับองค์ผู้เป็นเจ้าในการสั่งสอนพระกิตติคุณในหลายๆ แห่งในโลก

การศึกษาต่อในลอนดอน

เมื่อผมจะออกจากสกอตแลนด์ สิ่งสุดท้ายอย่างหนึ่งที่ศาสตราจารย์แม็คปีธพูดกับผมก็คือ “อีริค คุณต้องไปอบรมในระดับที่สูงขึ้น เพราะพระเจ้าได้ประทานของประทานให้กับคุณ คุณมีคุณสมบัติพอที่จะก้าวไปได้ไกลกว่านี้ อีกมาก ดังนั้นจงไปลอนดอนและศึกษาต่อ”

ผมขอบอกตามจริงกับคุณว่า ผมไม่ได้สนใจที่จะศึกษาต่อแต่อย่างใด ใจของผมลูกโซนที่จะออกไปสั่งสอนพระกิตติคุณ ผมไม่อยากจะเสียเวลากับการไปนั่งในห้องเรียนเพื่อศึกษาสิ่งที่ทำให้ผมเบื่อเอามากๆ ผมไม่เคยชอบโรงเรียนมากขนาดนั้น ผมชอบสนามกีฬา แต่ไม่ชอบโรงเรียนมากเท่าไร

แต่นี่ศาสนาจารย์แม็คบิธ กำลังบอกให้ผมไปศึกษาให้สูงขึ้นอีก ผมคิดอยู่ในใจว่า “โอ..ไม่เอาแล้ว” แต่ เมื่อผู้รับใช้พระเจ้าพูดกับคุณ คุณจะต้องตั้งใจรับฟัง ผมจึงตอบไปว่า “ผมจะไปลอนดอนก็ได้ และถ้าพระเจ้าทรงเปิดทางให้ผม ผมก็จะไปศึกษาต่อ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงเปิดทางให้ ก็ดีเลย ผมจะได้ไปสั่งสอนพระกิตติคุณ”

ผมไม่รู้ว่ศาสนาจารย์แม็คบิธ กำลังอธิษฐานเพื่อผมอยู่หรือเปล่า เพราะทุกแห่งที่ผมไป ได้เปิดประตูต้อนรับผม ผมคิดว่านี้เป็นเรื่งที่นำประหลาดใจ ความจริงแล้ว ผมไม่มีเวลาที่จะศึกษาเพื่อให้ได้วุฒิมัธยมปลายที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยตามวิธิปกติ ซึ่งต้องใช้เวลาสองหรือสามปี ผมไม่ได้สนใจในเรื่งนี้เลย แต่เพราะคำแนะนำของศาสนาจารย์แม็คบิธ ผมจึงได้เริ่มเรียนบ้าง แต่การที่เรียนตรงนี้บ้างตรงนั้นบ้าง ไม่ได้เรียนเต็มเวลา ก็ทำให้ผมไปได้ไม่ถึงไหน และยิ่งกว่านั้น มหาวิทยาลัยลอนดอนก็ไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่จะเข้าได้ง่ายๆในประเทศอังกฤษ แต่ดูเถอะ คงต้องเป็นคนของพระเจ้าคนนี้แน่ที่อธิษฐานเพื่อผม เพราะทุกมหาวิทยาลัยที่ผมไป ก็รับผมรับเข้าเรียนทันที ผมคิดว่านี้น่าประหลาดใจทีเดียว มีคนจำนวนมากที่พยายามแต่ไม่ได้ถูกรับให้เข้าศึกษา ผมแค่เดินเข้าไป แล้วศาสตราจารย์ในนั้นก็จะพูดว่า “เรารับคุณ”

ผมครุ่นคิดว่่าจะเรียนอะไรดี พวกคุณบางคนอาจจะกำลังสู้้อยู่กับคำถามเดียวกันนี้ว่า “จะเรียนอะไรดี?” ผมคิดกับตัวเองว่า “ผมอยากศึกษาสิ่งที่จะเป็นประโยชน์กับงานขององค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ต้องการจะให้ข้าพระองค์เรียนอะไร? ข้าพระองค์กำลังรอคอยคำตอบของพระองค์อยู่” ผมคิดว่่า เพราะใจปรารถนาของผมก็คือ นำพระกิตติคุณไปยังประเทศจีน ผมจึงน่าจะเรียนรู้จักประเทศจีนให้ลึกซึ้งกว่านี้ แต่ผมจะเรียนอะไรได้บ้างที่เกี่ยวข้องกับประเทศจีน?”

อริค ชาง ที่โต๊ะเรียนที่บ้านในลอนดอนราวๆปี ค.ศ.1956

ผมต้องบอกว่า ผมกลัวที่จะศึกษาวิชาที่เกี่ยวกับบรรณกรรม ปรัชญา หรือประวัติศาสตร์ เพราะวิชาที่ผมเคยทำได้ดีในโรงเรียนก็คือวิชาทางวิทยาศาสตร์ และหมดหวังกับวิชาทางศิลปศาสตร์ ผมไม่รู้วิธีที่จะเขียนเรียงความให้ถูกต้อง แต่วิชาทางวิทยาศาสตร์จะเป็นอะไรที่ตรงๆ เช่น สองบวกสองเป็นสี่ ถ้าอย่างนี้ผมก็สามารถรับมือได้ แต่ผมไม่รู้วิธีเขียนเรียงความเลย วิชาทางศิลปศาสตร์ของผมนั้นแย่มาก ถ้าผมสามารถสอบผ่านไปได้ อย่างเฉียดฉิว ผมก็จะดีใจอย่างมาก ส่วนวิชาทางวิทยาศาสตร์นั้นผมทำได้ดี วิชาที่ผมทำได้ดีที่สุดก็คือคณิตศาสตร์ มันเหมือนกับเกมที่ทำให้ผมเพลิดเพลิน ดังนั้นมันจึงสนุกมาก ผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมบางคนจึงกลัววิชาคณิตศาสตร์กัน แต่ผมก็กลัววิชาศิลป์

ผมรู้ตัวว่าผมจะไม่ศึกษาวิชาทางวิทยาศาสตร์ เพราะผมไม่รู้ว่าจะไปใช้ประโยชน์อะไรในงานของพระเจ้า แน่่อนว่าวิชาเหล่านี้มีประโยชน์ แต่ผม

กำลังพูดถึงสถานการณ์ของผมในเวลานั้น สำหรับคนอื่นแล้ววิทยาศาสตร์อาจมีประโยชน์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น เป็นประตูที่เปิดไปสู่การทำงานในประเทศจีนหรือที่อื่นๆ แต่สำหรับตัวผม ผมกำลังคิดถึงการเข้าใจวัฒนธรรมและภาษาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังนั้นผมจึงเข้าไปศึกษาวิชาปรัชญาตะวันออกและวิชาอื่นๆ อย่างเช่น วรรณกรรมและประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้ผมไปทางศิลปะอย่างลึกซึ้งมาก ผมกำลังทำในสิ่งที่ผมไม่ถนัดเลย

ตอนแรก ผมคิดว่าจะศึกษาภาษากรีก ผมจะได้มีความชำนาญในภาษากรีกเพื่อเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่ได้ดีขึ้น ผมจึงเดินเข้าไปในแผนกภาษากรีกของมหาวิทยาลัยและพูดกับศาสตราจารย์ที่นั่นว่า “ผมอยากจะศึกษาภาษากรีก” และท่านก็รับผมเข้าเรียน ท่านถามผมว่า “คุณได้สมัครเรียนที่อ็อกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์หรือเปล่า?” ผมตอบว่า “ผมไม่ได้สมัคร คริสตจักรของผมอยู่ในลอนดอน ผมไม่อยากจะไปที่อ็อกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์” ท่านก็พูดกับผมว่า “ถ้าคุณไปสมัครที่นั่นไว้ ผมก็จะไม่รับคุณ แต่ถ้าคุณสมัครเฉพาะที่ลอนดอนเท่านั้น ผมก็จะรับคุณ” ผมคิดว่า “เร็วดีจัง” ท่านไม่พูดอ้อมค้อมดี

หลังจากนั้น ผมก็พบว่า สิ่งที่ผมกำลังจะเรียนนั้น ไม่ใช่ภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ แต่เป็นภาษากรีกดั้งเดิม ทั้งสองอย่างนี้แม้จะมีความเกี่ยวข้องกันแต่ก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ผมไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะใช้เวลาสามปีเพื่อศึกษาภาษากรีกดั้งเดิมที่อาจจะมีข้อจำกัดในการใช้งานในภายหลัง

ผมไปที่สถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกในมหาวิทยาลัยลอนดอน และสิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้น เมื่อผมเดินเข้าไปแล้วพูดว่า “ผมมาสมัครเรียนที่นี่” ศาสตราจารย์ที่นั่นถามผมว่า “ทำไมคุณจึงอยากศึกษาวิชานี้?” ผมตอบว่า “ผมอยากจะสั่งสอนพระกิตติคุณ ผมจะไปเป็นมิชชันนารี” ผมตอบตรงที่สุดแล้ว ถ้าท่านเป็นคนที่ต่อต้านศาสนา ท่านก็อาจจะไล่ตะเพิดผมออกไปจากที่นั่นแล้ว เพราะที่แห่งนี้ไม่ได้มีเพื่ออบรมมิชชันนารี คนส่วนใหญ่ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นจะรับการอบรมให้เป็นนักการทูต พวกเขาจะศึกษาวิชาปรัชญา ภาษาต่างประเทศ และวัฒนธรรมต่างประเทศ และหลาย

คนก็ได้ไปเป็นนักการทูตในที่สุด ความจริงแล้ว ดาวิด วิลสัน²⁵ อดีตผู้ว่าการของฮ่องกงก็เคยศึกษาจากมหาวิทยาลัยเดียวกันนี้โดยได้ทำวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา วันหนึ่งผมได้ยินในข่าวการแต่งตั้งท่านเป็นผู้ว่าการของฮ่องกง และผมก็บอกเรื่องนี้กับเฮเลนภรรยาของผม ท่านเป็นผู้ว่าการก่อนคนสุดท้ายก่อนที่จะส่งมอบเกาะฮ่องกงคืนให้กับจีนในปี 1997

การรับใช้ในคริสตจักรจีน

ผมลงไปที่ลอนดอน และมีเพื่อนคนหนึ่งที่น่าถามผมว่า “คุณไปร่วมนมัสการที่คริสตจักรไหน?”

“ผมเพิ่งมาถึงลอนดอน ผมยังไม่มีคริสตจักร”

“ถ้าอย่างนั้น มาที่คริสตจักรของเราสิ”

“คุณไปคริสตจักรไหนหรือ?”

“ก็คริสตจักรจีน เราเพิ่งจะเริ่ม”

“ขอโทษ คริสตจักรไหนหรือ?”

และเขาก็บอกผม

“คุณหมายถึงคริสตจักรที่ผมเคยได้พบกับมิสเตอร์เฮซ²⁶ มาก่อนใช่ไหม?” (ผมเคยมีความฝังใจในทางลบกับบุคคลผู้นี้)

“ใช่เลย แต่เขาก็ออกจากคริสตจักรไปแล้ว”

“ผมคิดว่าจะไปหาคริสตจักรอื่น ถ้าคุณไม่ขัดข้อง”

“เรายังขาดคน ได้โปรดมาคริสตจักรของเราเถอะ”

“ผมไม่อยากไป”

ความจริงก็คือ คุณจะได้รับผลกระทบจากสิ่งที่คุณได้ยิน โดยเฉพาะในทางลบเสียด้วย และไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีสักเพียงใด แต่ถ้ามีคนพูดถึงสิ่งนั้นใน

²⁵ David Wilson

²⁶ Mr. H.

ทางลบ ความฝังใจจะยังคงอยู่ในใจของคุณ ซึ่งหลังจากนั้นก็ยากที่จะกำจัดมันออกไป

อย่างไรก็ดี พี่น้องคนนี้ได้เรียนรู้บางอย่างจากคำอุปมาเกี่ยวกับความพยายามอย่างไม่ลดละที่จะเจาะประตูจนกว่าประตูจะเปิด เขาไม่เคยเลิกถาม เขาคอยถามผมอยู่เรื่อย ๆ และพูดกับผมว่า “ผมรู้ว่า你不ชอบคริสตจักรนี้นักมากนักร แล้วถ้ามากลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ล่ะ?”

ผมตอบว่า “แล้วมันจะต่างกันอย่างไร?”

“ผมกำลังหมายถึงว่าให้คุณมานำศึกษาพระคัมภีร์”

“ผมไม่ได้รู้จักคนที่นั่นเลย”

“ไม่มีปัญหา คุณก็แค่มาศึกษาพระคัมภีร์ ไม่มีใครนำศึกษาพระคัมภีร์ คุณจะไม่วายเลยเหรอ?”

ในที่สุดผมก็ถูกชักนำไปในคริสตจักรนั้น โดยการนำศึกษาพระคัมภีร์ที่นั่น

เมื่อเราพูดถึง “คริสตจักร” จีน มันฟังดูใหญ่โต แต่ที่จริงมีอยู่เพียงแค่ห้าคนเท่านั้น และพวกเขาก็เรียกตัวพวกเขาเองว่าคริสตจักรที่คงมีการศึกษาพระคัมภีร์อยู่ พวกเขาพบปะกันในห้องประชุมที่สมาคมวายเอ็มซีเอ ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าตัวเองเป็นคริสตจักร มีเพียงห้าคนในห้องประชุมนั้น และพวกเขาก็เรียกว่าคริสตจักร

สิ่งต่อมาที่ผมทราบก็คือ ผมเป็นคนเดียวที่นำคริสตจักรแห่งนี้ และปรากฏว่าพี่น้องคนหนึ่งที่เชิญผมมา ผมไม่รู้ว่าเขาหายไปไหน อยู่ดี ๆ เขาก็หายตัวไปทำอย่างอื่น ทั้งให้ผมดูแลคริสตจักรที่มีอยู่ห้าคนนี้ ผมต้องทำทุกอย่างเพียงคนเดียว ตั้งแต่ประกาศชื่อเพลงที่จะร้องและเล่นออร์แกน ผมไม่เคยเล่นออร์แกนมาก่อนในชีวิต ผมรู้วิธีเล่นเปียโนเพียงนิดหน่อย แค่ว่าพอที่จะเล่นเพลงชีวิตคริสเตียนได้ คุณลองนึกภาพดูสิว่าการร้องเพลงชีวิตคริสเตียนห้าข้อ ด้วยคนห้าคนที่ร้องเพลงชีวิตคริสเตียนไม่ค่อยจะเป็น จะออกมาเป็นอย่างไรบ้าง? ผมจึงคิดว่า “ผมน่าจะไปเรียนออร์แกน” ผมไม่รู้ว่ามีปุ่มต่างๆ บนออร์แกนตัวนี้ ผมควรจะกดปุ่มไหน

แต่พระเจ้าก็ทรงมีอารมณ์ขันอย่างมาก โดยที่ผมจะขึ้นไปประกาศบนเวที แล้วจะวิ่งกลับลงมาเล่นออร์แกนด้านหลังห้องประชุม ขณะที่ผมกำลังเล่นออร์แกนอยู่นั้น ก็จะไม่มีการอยู่บนเวที เมื่อร้องเพลงชีวิตคริสเตียนจบผมก็จะวิ่งกลับไปด้านหน้า

ห้องประชุมนี้ก็ค่อย ๆ เริ่มมีคนมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อพระเจ้าทรงทำงานของพระองค์ โดยทรงนำคนเข้ามา ภายในไม่กี่เดือน ห้องประชุมก็แน่นไปด้วยคนราวห้าสิบคน จนเราต้องจัดเก้าอี้เสริมบริเวณห้องด้านนอก แม้ด้านนอกที่เสริมเก้าอี้แล้วก็ยังเต็มอีก ดังนั้นบางคนจึงต้องยืนอยู่ตามทางเดิน

ผมเริ่มเห็นฤทธิ์อำนาจของพระคำของพระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะใช้คนที่อ่อนหัด ไม่มีประสบการณ์เลย และไม่มีคุณสมบัติที่จะทำงานนั้น แล้วพระองค์ก็ทรงเมตตาถวายพระพรงานนั้น สองสัปดาห์ต่อมา เราก็ต้องย้ายไปห้องที่ใหญ่ขึ้นภายในตึกของวายเอ็มซีเอ

ผมยังไม่ได้บอกอะไรคุณ ถึงเรื่องที่เรารู้เกี่ยวกับคริสตจักรนี้ใช่ไหม? จนถึงตอนนี้ผมได้บอกคุณแล้วว่า คุณจะมีประสบการณ์กับพระเจ้าในสิ่งเหล่านี้ในแต่ละวัน และมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจของพระองค์แม้แต่เรื่องที่พระองค์ทรงนำคนมาหาพระองค์เองและคริสตจักรของพระองค์อย่างไร

ปีหรือสองปีต่อมา คริสตจักรก็ยังคงเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลของผม แต่อยู่ภายใต้การดูแลของศิษยาภิบาลที่มาจากประเทศจีน เมื่อผมมาตอนแรก เขาก็เป็นศิษยาภิบาลของงานใหม่นี้แล้ว เพียงแต่ว่าเขาอยู่ในอเมริกาเพื่อหาทุนซื้ออาคารสำหรับคริสตจักร หลังจากที่เขาไปแค่สามถึงสี่เดือน เมื่อกลับมาเขาก็ประหลาดใจที่เห็นคนเต็มห้องประชุม

ประสบการณ์แบบวันเพ็นเทคอสต์ที่ไชล์เฮิร์ส

คริสตจักรยังคงเติบโตต่อไป วันหนึ่งเราก็จัดค่ายที่ไชล์เฮิร์สในเคนท์²⁷ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของลอนดอน มันเป็นค่ายอีสเตอร์ธรรมดาๆที่เราจะทำ

²⁷ Chislehurst in Kent

กิจกรรมต่างๆ ที่คนมักจะทำกันที่ค่าย มีคนเข้าร่วมค่ายประมาณหกสิบคน ในค่ายนี้ คุณจะเห็นได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำงานในใจของแต่ละคน

แล้ววันอาทิตย์อีสเตอร์ก็มาถึงซึ่งเป็นวันสุดท้ายของค่ายนี้ด้วย ในวันนั้น เรามีเกมตามหาไข่อีสเตอร์กัน ในการตามหาไข่นั้นคุณจะต้องมองหาปริศนาที่ให้ไว้จากจุดหนึ่งเพื่อไปยังอีกจุดหนึ่ง ถ้าคุณตีความหมายของปริศนานั้นผิด คุณก็จะไปหาผิดที่ จากปริศนาหนึ่งไปยังอีกปริศนาหนึ่งนั้น คุณก็ต้องทำการค้นหาแบบนักสืบเชอร์ล็อก โฮล์มส์²⁸ เพื่อค้นหาไขให้เจอ

ถ้าคุณรู้จักผมดี คุณจะรู้ว่าผมเป็นคนที่ชอบสนุก ผมร่วมสนุกกับทุกคนในการค้นหาปริศนา ผลสุดท้าย เกิดอะไรขึ้นรู้ไหม? ผมชนะการหาไข มันท้าทายจะดูดีที่เป็นผู้ชนะ แต่ผมรู้สึกเหมือนกับตัวตลกที่อุ่มไขสีทองใบใหญ่ไว้ในมือ เข้ามานมัสการขอบคุณพระเจ้าในตอนเช้าของวันอีสเตอร์ ผมคิดกับตัวเองว่า “พระองค์เจ้าข้า ทำไมผมต้องชนะและได้ไขมา?” นี่ดูตลกสิ้นดี ผมพยายามเอามันแอบไว้ได้เก๋อ๊ และในไม่ช้าการประชุมก็เริ่มขึ้น

ผมพูดเรื่องการตามหาไข่อีสเตอร์โดยเฉพาะก็เพราะว่า มีคริสเตียนหลายคนพยายามจะสร้างบรรยากาศฝ่ายวิญญาณด้วยเสียงดนตรี หรือร้านอาหารผู้คนที่ประชุมให้ได้ผลทางฝ่ายวิญญาณ แต่ในค่ายของเราเวลานั้นไม่ได้พยายามสร้างบรรยากาศให้เร้าใจแต่อย่างใด ไม่ได้มีการเตรียมการทางอารมณ์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา

การประชุมได้เริ่มขึ้น คนนำประชุมยืนขึ้นและเริ่มพูด ทุกคนเพิ่งจะนั่งประจำที่ กำลังหัวเราะและล้อเล่นกัน เมื่อทุกคนสงบลงแล้ว ผู้นำประชุมก็พูดว่า “ให้เราอธิษฐานด้วยกัน” นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้ยินจากเขาในวันนั้น เพราะเขาหายไปจากเวที เขาพยายามพูดพิมพ์บางอย่างในคำอธิษฐาน แล้วทันใดนั้นพระวิญญาณของพระเจาก็เสด็จลงมา นั่นเป็นเหตุผลที่ผมเล่าเรื่องตามหาไข่อีสเตอร์ที่ไม่ได้มีการเตรียมการใดๆ ทางจิตวิทยา มันเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงเลย หลังจากที่ผู้คนหัวร่อคึกคักอยู่ครู่หนึ่ง ชั่วจิตใจต่อมาก็เงียบสนิท และจากนั้นก็รู้สึกท่วมท้นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า ถ้าผมไม่เคยมี

²⁸ Sherlock Holmes

ประสบการณ์แบบนี้มาก่อน ก็ไม่มีทางที่ผมจะอธิบายให้คุณเห็นได้ว่ามันเป็นอย่างไร

ตอนนี้ผมสามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อพระวิญญาณเสด็จลงมา เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาในโซลเฮิร์ส พระองค์ทรงเป็นผู้ควบคุมการประชุมของเรา ผู้นำประชุมนั้นก็หายไปนั่งในที่ของเขา และเราไม่ได้ยินจากเขากอีกเลยตลอดการประชุมที่เหลือ พูดได้ว่า เขาไม่เคยได้นำการประชุมนั้นก็ว่าได้! องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมการประชุมนั้น

มีเสียงสะท้อนในมุมนึง แล้วก็สะท้อนมากขึ้น ทันใดนั้นก็มียุ้งร้องให้ดังไปทั่วห้องที่มีหกลสิบคนประชุมกันอยู่ มีการร้องให้ ผู้คนพากันสารภาพบาปของตัวเองและกลับใจใหม่ ความบริสุทธิ์ที่น่าเกรงขามของพระเจ้านั้น ไม่สามารถจะอธิบายได้บนแผ่นกระดาษ ความบริสุทธิ์คืออะไร? คุณสามารถค้นได้ในพจนานุกรม และในนั้นจะบอกว่าความบริสุทธิ์คืออย่างนั้นอย่างนี้ แต่ในที่สุดแล้ว คุณก็ยังคงไม่รู้ว่าคุณบริสุทธิ์คืออะไร

ถ้าหากคุณสามารถพบกับพระเจ้า ก็ไม่ต้องให้ใครมาบอกคุณว่าคุณบริสุทธิ์คืออะไร เพราะคุณเองได้มีประสบการณ์กับความบริสุทธิ์แล้ว ทันทีทันใดนั้นก็มีความรู้สึกที่น่ายำเกรงของการสถิตอยู่ของพระองค์ พระเจ้าทรงอยู่ในห้องนั้น ทรงทำให้ทุกคนสำนึกถึงความบาปของตน ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมเป็นชายร่างสูงใหญ่ที่ไม่อยากให้ใครเห็นว่าเขาร้องไห้ ผมหันกลับไปก็เห็นว่าเขากำลังร้องไห้ไม่หยุด มีน้ำตาไหลอาบแก้ม สิ่งนี้เกิดขึ้นทั่วทั้งห้องและสามารถรู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้ในทุกที่ ผู้คนยืนขึ้น ขอการยกโทษจากพระเจ้า สารภาพบาปของพวกเขาทีละคนๆ นี่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ พระวิญญาณของพระเจ้าทำงานไปทั่วห้อง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่สัมผัสได้ยากจริงๆ

พวกเราไม่ได้นึกถึงเรื่องเวลาเลย การประชุมควรจะจบลงในเวลาชั่วโมงครึ่ง แต่มันยังคงดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ทุกคนสืบทอดกรรมกันหมดและก็ไม่มีใครลุกออกไปทานอาหาร เจ้าหน้าที่ของค่ายกำลังรอเสิร์ฟอาหารกลางวัน แต่ไม่มีใครมา ทุกคนยังคงอยู่ในห้องนั้น และพระวิญญาณของพระเจ้าก็กำลังทำงานอยู่ ถ้าคุณอยากจะพูดถึงประสบการณ์ที่ตื่นเต้น ก็ตรงนี้แหละที่ฤทธิ์อำนาจที่น่ายำเกรงของพระเจ้ากำลังสำแดงให้เห็น ผมขอบอกว่ามัน

ตื่นตื่น มันเป็นประสบการณ์แบบวันเพ็ญเทศกาลกับตัวเอง ตอนนั้นผมรู้แล้วว่าวันเพ็ญเทศกาลเป็นอย่างไร เรามีประสบการณ์กับการสถิตอยู่อย่างท่วมท้นและน่ายำเกรงของพระเจ้า ผมใช้คำว่า “น่ายำเกรง” เพราะผมไม่รู้ว่าจะอธิบายเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร วิญญาณจิตของทุกคนแตกสลายต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์

หลังจากหลายชั่วโมงผ่านไป การประชุมก็จบลง ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะสรุปอย่างไร เราทุกคนออกมาจากห้องด้วยอาการง่วงและตกตะลึง ผมพูดถึงระยะเวลาเพื่อจะเน้นว่า มันไม่ใช่ประสบการณ์เพียงแค่สองหรือสามนาที ที่เกิดขึ้นวูบเดียวแล้วก็หายไป แต่เป็นสิ่งที่ดำเนินต่อไปชั่วโมงแล้ว ชั่วโมงเล่าด้วยการสถิตอยู่ของพระเจ้า มันไม่ใช่ประสบการณ์ประเดี๋ยวเดียว ไม่ใช่จินตนาการ ไม่ใช่สั้นๆ ไม่ได้เลือนหายไป ไม่ใช่ชั่วขณะ แต่มันดำเนินต่อไปเรื่อยๆจนคุณสามารถดื่มด่ำมันได้อย่างเต็มที่ คุณสามารถลิ้มรสกับการสถิตอยู่ของพระเจ้าได้อย่างเต็มขนาด พระองค์ไม่ได้แค่ผ่านมาแล้วก็หายไป มิฉะนั้นคุณอาจพูดได้ว่า “ผีเพิ่งผ่านไปใช่ไหม?” ไม่ใช่แน่นอน เพราะพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น ไม่มีใครที่จะยังเป็นเหมือนเดิม หลังจากมีประสบการณ์เช่นนั้น สิ่งนี้ถูกสลักไว้ในจิตวิญญาณของผมลึกกว่าที่ผมจะสามารถเข้าใจได้ อนุภาพของการได้พบกับพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์ ผมคิดว่าไม่มีใครที่นั่นที่รู้ว่าจะอธิบายประสบการณ์นั้นอย่างไร

แต่จากการที่ผมได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าหลายๆครั้ง ผมก็รู้ด้วยว่าในทันทีที่พระเจ้าทรงทำงานที่ไม่ธรรมดาในพวกศัตรูก็จะโจมตี สิ่งที่เกิดขึ้นไม่นานจากนั้นก็คือจำนวนคนในคริสตจักรก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก ชาวที่เราหกลีบคนได้พบกับพระเจ้าในโซลเฮิร์สกีแพร่ออกไปเหมือนไฟลามทุ่ง ทุกคนก็อยากมาเยี่ยมคริสตจักรของเราเพื่อดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น

คุณจะให้ไฟนี้ติดได้อย่างไร? ความจริงก็คือไม่มีเทคนิคในการให้ไฟติด เรากำลังจะบอกอะไรคุณหรือ? มันไม่เหมือนขั้นตอนที่หนึ่ง ขั้นตอนที่สอง ขั้นตอนที่สาม เราไม่เคยเตรียมตัวมาก่อน คุณไม่มีทางจะเตรียมตัวได้เลย พระองค์เสด็จมาตามที่เราองค์จะทรงเลือก ไม่ใช่ที่เราดีกว่า หรือบริสุทธิ์กว่า หรือร้องเพลงสรรเสริญได้ดีกว่า หรือปรบมือดังกว่า หรือเต้นโลดได้ดี

กว่า เราไม่ได้ดีเด่นอะไรในสิ่งเหล่านี้เลย ไม่มีเหตุผลของมนุษย์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะเสด็จมาสถิตด้วย

การโจมตีคริสตจักรอย่างรุนแรง

จากนั้นก็มีการโจมตีคริสตจักรอย่างรุนแรง เมื่อคริสตจักรมีคนเพิ่มขึ้นอย่างมากและขยาย จำนวนคนกระโดดเป็น 120 แล้วก็ 150 แล้วขยับไปถึง 200 คนในช่วงเวลาอันสั้น ๆ คริสตจักรกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ฟีน้องทั้งหลาย นี่เป็นสัญญาณที่ไม่ดี คุณอาจถามว่าทำไมหรือ? ผมจะบอกคุณว่าทำไม ก็เพราะคนเหล่านั้นที่เข้ามาใหม่ไม่ได้จริงจังกับพระเจ้า พวกเขาไม่สนใจแต่กับสิ่งฝ่ายวิญญาณในแบบชั่วคราวช่วยยามและในทางโลก การมีคนมากและจำนวนตัวเลขที่มากนั้น ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นสิ่งดีเสมอไป สิ่งที่จริงใจลึกซึ้งจะคงอยู่ แต่สิ่งที่ผิวเผินจะหายไป หลายคนอยากรู้อยากเห็นเพราะพวกเขาได้ยินว่ามีการเปล่งมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ค่ายคริสตจักรของเรา ดังนั้นพวกเขาจึงพากันมา โดยหวังจะได้รับพระพรที่หลงเหลืออยู่บ้าง ได้สัมผัสกับรังสีที่เจิดจ้า ความตื่นเต้น และความหวังที่ยังหลงเหลืออยู่ ผลก็คือเรามีจำนวนคนมากขึ้นในทันที แต่คนในคริสตจักรไม่ได้รู้จักซึ่งกันและกันดี ระดับความหวานชื่นของการสามัคคีธรรมก็เริ่มลดลง ทุกสิ่งก็เริ่มแย่งความห่างเหินระหว่างสมาชิกก็มีมากขึ้น เพราะเราไม่รู้จักกันจริงๆ มันต้องใช้เวลาในการรู้จักกัน ความรู้สึกของการเป็นครอบครัวเดียวกันก็หายไป และอยู่ๆ เราก็มองคนที่ไม่คุ้นเคยอยู่เป็นจำนวนมาก

ผู้ที่เคยไปร่วมค่ายของเราในฮ่องกงจะรู้ว่าผมหมายถึงอะไร ที่อยู่ดีๆ เราก็มองคนมาร่วมประชุมกันเป็นพันที่นั่น เป็นเรื่องที่ดีที่มีคนจำนวนมากอยู่ใกล้ๆ แต่คุณไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ทุกครั้งที่คุณพบใครสักคน คุณต้องดูนามบัตรของเขา “ชื่อของคุณคืออย่างนี้ และคุณมาจากคริสตจักรนั้นคริสตจักรนี้” นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรของเราในอังกฤษ เมื่อมีคนเป็นพันมาร่วมค่ายในฮ่องกง มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้จักกันในแบบที่มีความหมายในเวลาอันจำกัด โดยเฉพาะเมื่อคุณมาจากคริสตจักรต่างๆ กัน บางคริสตจักรมี

สมาชิกร้อยกว่าคน และมันก็ยากสำหรับพวกเขาอยู่แล้วในการรู้จักกันและกันในแง่ที่มีความหมาย นี่เป็นหนึ่งในด้านลบของคริสตจักรใหญ่ๆ หากคุณไม่มีผู้นำฝ่ายวิญญาณที่มีสติปัญญา สิ่งที่มีไว้เพื่อเป็นพระพรก็อาจกลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา

เรื่องอื้อฉาวของคริสตจักร

แน่นอนที่สุดว่า คริสตจักรที่ใหญ่ขึ้น ขีดความสามารถทางการเงินของคริสตจักรก็มากขึ้นด้วย ยิ่งระดับของความศรัทธาในคริสตจักรมีมากขึ้นเท่าใด เงินถวายที่เข้ามาก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และคุณรู้ไหมว่ามันทำให้เกิดอะไรขึ้น? มันดึงดูดให้คนที่เข้ามาร่วมคริสตจักรเพราะเงินของคริสตจักร ไม่นานคนนั้นก็จะมาเป็นทรัพย์สินของคริสตจักร โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะยกยอกเงินบางส่วนเข้ากระเป๋าของเขาเอง ซึ่งเขาก็ทำสำเร็จจนเมื่อมีคนจับได้ ชายคนนั้นมาจากมาเลเซียตะวันออก เขาพยายามดันตัวเองขึ้นมาจนได้ตำแหน่งหนึ่งในสองของทรัพย์สินคริสตจักร ด้วยวิธีการใส่ร้ายป้ายสี เขาก็ก่อการให้ทรัพย์สินอีกคนหนึ่งให้ออกจากสำนักงานได้ แล้วเขาก็จัดการไม่ให้มีใครได้รับการแต่งตั้งแทนทรัพย์สินที่ถูกไล่ออก ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นทรัพย์สินแต่เพียงผู้เดียวของคริสตจักร (ทรัพย์สินที่ถูกกำจัดออกไป ก็มาจากมาเลเซียด้วย เขาเป็นคนดีมาก มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผู้คนเชื่อคำใส่ร้ายป้ายสีที่พี่น้องที่รักคนนี้) แล้วชายที่ชั่วร้ายคนนี้ก็เริ่มยกยอกเงินออกไปโดยการ “แก้ไข” บัญชี

ผมกำลังพาคุณจากจุดที่สูงสุดของประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณไปสู่ด้านลบ ซึ่งมักจะมาพร้อมกัน เราอยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณที่รุนแรง นี่เป็นปกติวิสัยของชีวิตฝ่ายวิญญาณ เมื่อเรารุกคืบอย่างมีชัย ก็จะมีการโจมตีกลับ และเรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในที่สุดชายคนนี้ก็ขโมยเงินจำนวนหลายพันปอนด์สเตอร์ลิงทีเดียว เราไม่สามารถหาได้ว่าเขาขโมยไปเท่าไรจริงๆ เพราะเขาได้ทำลายสมุดบัญชีทิ้ง เรานักนักบัญชีจากข้างนอกมาประเมินความเสียหายและการสูญเสียครั้งใหญ่นี้

ดังนั้นคุณจะได้เห็นว่า เราจะต้องระมัดระวังและรอบคอบ เมื่อเรื่องนี้อ่านนี้ถูกเปิดเผยขึ้น เหริญญิกคนนี้ก็หายตัวไปทันที แต่ก่อนที่จะหายตัวไป เขาได้แต่งงานกับหญิงที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่ง ในคริสตจักรและกลับไปมาเลเซียตะวันออก มันเป็นเรื่องนี้อ่านน่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรศิษยาภิบาลของเราเป็นทุกข์ เพราะความจริงที่ว่าแม้คริสตจักรของเราก็มีประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดาในการเปล่งมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตอนนี้กลับมีเรื่องนี้อ่านร้ายแรงเกิดขึ้นในคริสตจักร เหริญญิกผู้นี้หายไปพร้อมกับเงินจำนวนมาก ศิษยาภิบาลไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้และอยากจะปิดเรื่องนี้ไว้

ในฐานะที่ผมเป็นผู้นำคนหนึ่งของคริสตจักรนี้ ผมจึงพูดกับท่านว่า “ท่านศิษยาภิบาล ท่านจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เราจำเป็นต้องตอบกับพี่น้องในคริสตจักร มันเป็นเงินของพวกเขาที่พวกเขาถวายให้กับองค์ผู้เป็นเจ้า เราไม่มีสิทธิที่จะปิดบังเรื่องนี้ไว้”

ท่านตอบว่า “แต่เรื่องนี้จะทำให้คริสตจักรเสียชื่อเสียงนะ”

ผมพูดว่า “เราต้องมอบเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เราต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง คนจะคิดอย่างไรกับเรานั้นไม่สำคัญ” แต่ท่านก็ไม่เห็นด้วย

ผมจึงพูดว่า “ท่านศิษยาภิบาล ถ้าท่านไม่ต้องการจะเปิดเผยเรื่องนี้ ผมก็ไม่สามารถมีส่วนที่จะช่วยปกปิดเรื่องนี้ ดังนั้นผมต้องขอโทษด้วย ที่ผมจะออกจากคริสตจักรนี้”

ท่านเป็นทุกข์มากและพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลย”

ผมพูดว่า “ผมไม่มีทางเลือก ผมจะไม่ยอมมีส่วนในการปกปิดเรื่องนี้”

ท่านพูดว่า “คุณมีอะไรจะแนะนำไหม?”

ผมพูดว่า “ชายคนนี้ขโมยเงินขององค์ผู้เป็นเจ้า และไม่มีใครที่ขโมยเงินจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แล้วจะรอดพ้นจากการถูกลงโทษไปได้ ที่ไซส์เฮิร์ส เราได้มีประสบการณ์แล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นจริงอย่างไร จมมอบชายคนนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเถิด ขอปล่อยเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพราะการตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้นเป็นสิ่งที่น่ากลัว (ฮีบรู 10:31) และหลังจากที่พระเจ้าทรงจัดการ

กับผู้ที่ทำชั่วนี้ ท่านก็ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงชื่อเสียงของท่าน เพราะความเกรงกลัวองค์ผู้เป็นเจ้าจะอยู่กับทุกคน พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีใครที่ขโมยเงินของพระองค์แล้วจะหนีรอดจากการถูกทำโทษไปได้ ฉะนั้นก็ปล่อยให้พระองค์ทรงจัดการกับเรื่องนี้เองเถิด”

ท่านพูดว่า “ผมยังไม่มี ความมั่นใจที่จะทำอย่างนั้น”

ผมพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขอลาก่อน ท่านศิษยาภิบาล เราต้องแยกกันตรงนี้” แล้วผมก็ออกจากคริสตจักร

ผลที่ตามมายิ่งเลวร้าย เพราะยิ่งท่านพยายามจะปกปิดมากเท่าไร คนในคริสตจักรก็ยิ่งรู้เรื่องนี้ ผมไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เพราะผมได้ออกจากคริสตจักรไปแล้ว แต่ชาวนั้นแพร่ออกไปจากปากต่อปาก และผู้คนก็เริ่มออกจากคริสตจักร บางคนต้องการจะออกจากคริสตจักรไปพร้อม ๆ กับผม พวกเขาพูดว่า “เราก็คงไปกับคุณ เราจะไปตั้งคริสตจักรใหม่และให้คุณนำพวกเรา”

ผมพูดว่า “ไม่ได้ พวกคุณไม่เข้าใจ ผมจะไม่ทำอย่างนั้น”

พวกเขาพูดว่า “คุณเป็นคนสอนศึกษาพระคัมภีร์พวกเราในสองปีที่ผ่านมา คุณเป็นครูของเราและเราจะตามคุณออกไป”

ผมตอบว่า “ไม่ได้ ผมรับใช้ที่คริสตจักรแห่งนี้ ศิษยาภิบาลท่านนี้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร และพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ผมทำสิ่งใดที่จะทำให้คริสตจักรแตกแยก พระเจ้าตรัสห้ามไว้ว่า ถ้าผมยื่นมือของผมหoldsต่อผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ ความผิดก็จะตกอยู่ที่ผม เพราะไม่ว่าท่านจะถูกหรือผิด ท่านก็เป็นศิษยาภิบาล พระเจ้าทรงเจิมท่านให้เป็นศิษยาภิบาล และผมจะไม่ยื่นมือของผมหoldsสิ่งใดที่เป็น การต่อสู้ท่าน”

พวกเขายังคงกดดันผม ดังนั้นผมจึงตัดสินใจหนีหน้าพวกเขาไป ผมหายตัวไปโดยไม่บอกพวกเขาว่าผมไปไหน พวกเขาหาผมไม่เจอ ผมเก็บของของผมหoldsหายตัวไปโดยไม่บอกใครเลยว่าผมไปไหน ภายหลังมีคนที่ใช้การหายตัวไปของผมนี้นำมาพูดว่า ผมจะต้องมีอะไรที่ปกปิดอยู่แน่ ๆ นั่นก็ไม่ใช่ไร ปล่อยให้พวกเขาพูดในสิ่งที่พวกเขาอยากพูดเถิด แต่ผมจะไม่

ยอมให้คนพูดได้ว่าผมทำให้คริสตจักรแตกแยก เพราะผมไม่ได้ทำเช่นนั้น
อย่างไรก็ตาม คนอื่นๆอีกจำนวนมากก็ออกจากคริสตจักรนี้ด้วย

ไม่มีใครหนีจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้

ผมบอกเรื่องทั้งหมดนี้กับคุณ เพราะผมอยากให้คุณรู้ว่าพระเจ้าได้ทรง
ทำอะไรกับชายที่ขโมยเงิน ไม่มีใคร ไม่มีใครเลยที่จะวิ่งหนีจากพระเจ้าผู้ทรง
พระชนม์อยู่ได้ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านจะตาม
ทัน” (กัณดารวิถี 32:23) เนื่องจากเขาทำลายสมุทบัญญัติเกือบทั้งหมด เราจึง
ไม่สามารถกล่าวหาเขาได้ เราทำอะไรเขาได้ยาก จะว่าไปแล้ว เราทำอะไรได้
ไม่มาก ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้ออกไปจากอังกฤษแล้ว การตามล่าเขานั้น เราจะ
ต้องเอาเขากลับมาอังกฤษในฐานะผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อถูกดำเนินคดี และด้วย
หลักฐานที่ถูกทำลายไปส่วนใหญ่ นั่นจึงเป็นเรื่องยากที่จะทำอย่างนั้นได้

แต่เราก็ไม่ต้องกังวล เพราะพระเจ้าของเราจะทรงดูแลทุกสิ่ง พระองค์
ทรงเป็นผู้ที่เราควรเกรงกลัวในความชอบธรรมและในความบริสุทธิ์ของ
พระองค์ และยังทรงเป็นผู้ที่เรารักในความเมตตาและความดีของพระองค์
อีกด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้แยกจากกันไม่ได้ เพื่อแสดงพระกรุณาต่อคริสตจักร
ของพระองค์ พระองค์ทรงจำเป็นต้องเข้มงวดกับบรรดาผู้ที่ทำชั่ว แต่บรรดา
ผู้ที่ทำชั่วจะทำลายตัวเองอีกไม่นาน

ชายคนนี้ก็กลับไปมาเลเซียพร้อมกับภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน แต่ชีวิต
แต่งงานของเขาก็ล้มเหลว คุณจะหวังอะไรได้อีกจากคนอย่างเขา? เขารู้สึก
ไม่มั่นคงอย่างมากกับชีวิตคู่ คุณเชื่อหรือไม่ว่าเขาได้ยึดพาสปอร์ตของภรรยา
ไว้เพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะไม่หนีไป วันหนึ่งภรรยาของเขาก็เอาพาสปอร์ตของ
เธอกลับมาได้ (จะเป็นเล่มเก่าหรือเล่มใหม่ ผมไม่ทราบ) แล้วเธอก็หนีไป
สหรัฐอเมริกา เขาโกรธมากจนถึงขนาดตามไปหาเธอที่สหรัฐอเมริกา เขาได้
พบเธอที่นั่นและฆ่าเธอตาย เขาเชื่อว่าเธอมีความสัมพันธ์กับคนอื่น เขาจึงฆ่า
เธอด้วยความเหี้ยมโหดและความหึงหวง จากนั้นเขาก็หนีกลับไปมาเลเซีย
ตะวันออก

อย่างไรก็ดี สหรัฐอเมริกามีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับมาเลเซีย จึงได้ขอให้ทางมาเลเซียส่งเขาไปรับข้อกล่าวหาในสหรัฐอเมริกา เขาจึงถูกส่งตัวไปและถูกตัดสินให้ประหารชีวิต เขาจึงถูกประหารชีวิต ดังนั้นเงินที่ถูกขโมยไปทั้งหมดได้ให้ผลอะไรกับเขาบ้าง? ไม่มีใครวิ่งหนีจากความยุติธรรมของพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงมีวิธีการจัดการกับความบาป

การสถิตอยู่อย่างน่าชื่นใจของพระเจ้า

ในการแบ่งปันมาทั้งหมดนี้กับคุณ ผมไม่รู้ว่าจะจบลงตรงไหนดี ดังนั้นผมจะจบลงด้วยคำแบ่งปันสุดท้าย ซึ่งเป็นประสบการณ์กับพระเจ้าที่ยังคงตราตรึงอยู่ในใจลึกๆของผม

ผมอยู่ทางเหนือของลอนดอน ในสถานที่ซึ่งเรียกกันว่าฟอร์เรน มิชชั่น คลับ²⁹ ผมพักอยู่ที่นี่เพราะเป็นหนึ่งในที่พักที่ถูกที่สุด และให้ราคาพิเศษสำหรับนักศึกษา

ผมอยู่ด้วยความเชื่อตลอดเวลา ผมฟังปาพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมให้ของพระองค์เสมอ ผมมักจะเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัยโดยไม่รู้ที่ผมจะสามารถจ่ายค่าเทอมนั้นได้หรือไม่ ที่มหาวิทยาลัยลอนดอนนี้ คุณจะต้องจ่ายค่าเล่าเรียนในวันลงทะเบียนเมื่อเริ่มต้นภาคเรียน แต่บ่อยครั้งเมื่อถึงวันก่อนจะลงทะเบียนผมมักจะไม่มีเงินจ่าย ดังนั้นผมจึงต้องฝากเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผมไม่ได้กังวลเลย ผมจะทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ศึกษาต่อ ก็ขอพระองค์โปรดช่วยเตรียมเงินค่าเทอมให้ด้วย แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ศึกษาต่อ ข้าพระองค์ก็ขอบพระคุณ เพราะใบปริญญาไม่ได้มีความหมายต่อข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์จะไปต่อถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ไปต่อ ข้าพระองค์จะหยุดเมื่อพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์หยุด” แน่แน่นอนว่า พระเจ้าทรง

²⁹ Foreign Missions Club

เป็นผู้ควบคุมเรื่องนี้ทั้งหมดเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ควบคุมเงินนั้น มันจึงไม่ขึ้นอยู่กับผมที่จะตัดสินใจว่าจะศึกษาต่อไปหรือไม่

พระเจ้าทรงมีวิธีในการจัดเตรียมของพระองค์อย่างไม่น่าเชื่อ บางครั้งเมื่อถึงวันที่ลงทะเบียน ผมก็จะได้รับซองจากผู้ไม่ระบุนาม ที่มีเงินเพียงพอสำหรับค่าเล่าเรียน

เมื่อพักอยู่ทางเหนือของลอนดอน ผมจะปั่นจักรยานเพื่อประหยัดค่าโดยสารรถประจำทาง หน้าของผมจะดูเหมือนกับหมีแพนด้าเมื่อไปถึงมหาวิทยาลัยเพราะมลพิษในลอนดอน ผมจะต้องสวมแว่นกันลมเพื่อป้องกันฝุ่นเข้าตาและควันจากไอเสียของรถประจำทาง เมื่อผมไปถึงมหาวิทยาลัยและถอดแว่นออก คุณคงนึกภาพหน้าของผมออกว่า มีวงสีดำกับขาวอยู่รอบๆ ดวงตาทั้งสองข้าง มันดูน่ารัก ผู้คนจะยิ้มให้เมื่อผมเดินผ่าน ตอนแรกผมไม่รู้ว่ทำไมพวกเขาถึงยิ้มให้ผม แต่เมื่อผมดูในกระจก ผมจึงได้รู้

นั่นทำให้คุณเห็นว่าผมจนขนาดไหน ที่ผมต้องปั่นจักรยานไปไหนมาไหนในเมืองใหญ่อย่างลอนดอน ซึ่งจะไม่ค่อยเห็นนักปั่นจักรยานคนอื่น ๆ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องแปลกเล็กน้อยที่มีนักปั่นจักรยานปั่นใกล้ๆ กับรถยนต์และรถประจำทาง

สองสามเดือนต่อมา พี่น้องท่านหนึ่งซึ่งผมรู้จักที่สถาบันพระคริสตธรรม ซึ่งกำลังจะไปเป็นมิชชันนารีที่ญี่ปุ่น ได้ขายมอเตอร์ไซด์เก่าๆ ของเขาให้ผมในราคาถูก แต่ผมก็ยังต้องสวมแว่นกันลมเมื่อขี่มอเตอร์ไซด์ ฉะนั้นการดูเหมือนหมีแพนด้าก็ยังคงเป็นอยู่!

ในวันสุดสัปดาห์หนึ่งที่ฟอร์เรน มิชชันคลับ เนื่องจากผมไม่ต้องรีบขี่มอเตอร์ไซด์ไปมหาวิทยาลัย ผมจึงมีเวลาสงบต่อพระพักตร์พระเจ้าในการอธิษฐาน เมื่อผมเริ่มอธิษฐาน ทันใดนั้นผมก็รู้สึกว่าคุณพาไปที่ไหนสักแห่ง ผมไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้น ผมไม่รู้ว่ผมถูกพาขึ้นไปถึงสวรรค์ หรือไม่สวรรค์ก็ลงมายังโลก ทันใดนั้นผมก็อยู่ในอีกโลกหนึ่ง ผมยังรู้สึกตัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว และผมก็ไม่ได้อยู่ในภวังค์ ถ้า “ภวังค์” เราหมายถึงการไม่รับรู้กับสิ่งแวดล้อม ผมไม่ได้ตั้งใจเหลือล้นในแง่ที่ตื่นเต้นมาก และไม่รู้ว่กำลังเกิดอะไรขึ้น ในทันใดนั้นผมก็รู้สึกคล้ายๆ กับว่าผมอยู่ในดินแดนสวรรค์แม้ใน

ขณะที่อยู่บนโลก มันลึกลับอย่างแท้จริง ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไร ความสามารถในการรับรู้ทุกอย่างของผมยังชัดเจนและตื่นตัวอยู่ รู้สึกตัวเต็มที่ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มันไม่เหมือนกับการสถิตอยู่ที่ท่อมั่นและเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่โซลเฮิร์ส แต่เป็นความรู้สึกที่อ่อนโยนสวยงามที่แผ่ซ่านไปทั่วของการอยู่ในสวรรค์ ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไร มันราวกับว่าทุกสิ่งเต็มไปด้วยความสว่าง และผมกำลังเดินอยู่ในความสว่าง ความมืดทั้งหมดถูกขับออกไป และผมก็ถูกรายล้อมไปด้วยความสว่างของพระเจ้า เท่าที่ผมมองก็เห็นทุกสิ่งสว่างไสว

ในห้องของผมที่ฟอร์เรน มิซันคลับนี้เอง ที่ผมถูกพาไปสามัคคีธรรมอย่างน่าชื่นใจกับพระเจ้า เหมือนกับว่าพระองค์ทรงต้องการจะตรัสว่า “ที่โซลเฮิร์สนั้น เจ้ามีประสบการณ์กับความน่าเกรงขาม ความรู้สึกท่อมั่นและฤทธิ์อำนาจที่น่ากลัวของเรา แต่วันนี้เราอยากให้เจ้ามีประสบการณ์กับความรัก ความอ่อนโยน ความอ่อนหวาน ความน่าชื่นใจ และความเมตตาของเรา” การสถิตอยู่ของพระเจ้าที่อบอุ่นและน่าชื่นใจนี้ไม่ได้ที่น่ากลัวหรือน่าตกใจแต่อย่างใดเลย

นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ผมไม่ได้กระตุ้นความคิดของผมขึ้นมา ไม่มีการสร้างความตื่นเต้นใดๆทางจิตวิทยาเลย ผมไม่ได้ร้องเพลงอะไรเลย ไม่ได้ทำอะไรเลย

ในสมัยนั้นผมมักจะคุกเข่าอธิษฐานเสมอ แต่ไม่นานผมก็พบว่า ผมไม่สามารถคุกเข่าได้นานเพราะพื้นที่แข็งทำให้ผมปวดเข่า ความปวดมันกวนใจผมและทำให้ผมไม่มีสมาธิ ผมจึงเรียนรู้ที่จะนั่งลงเพื่อจะได้อธิษฐานกับพระเจ้านานขึ้น และการอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นเวลาราวสองชั่วโมงนั้นผมอยู่ในอาการที่ถูกยกขึ้นสู่ความชื่นใจกับพระองค์ สู่ความชื่นชมยินดีในความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์ แต่กระนั้นผมก็รับรู้ถึงทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ผมดูนาฬิกา และนึกถึงนัดทานอาหารกลางวัน ดังนั้นผมจึงต้องออกไปแล้ว หลังจากใช้เวลาสองชั่วโมงนี้ ผมรู้ว่าจะต้องใช้เวลาเดินไปราว 40 นาที ผมจำไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ขี่จักรยานไป รายละเอียดตรงนี้ผมจำไม่ได้แล้ว ผมนึกไม่ออกว่าทำไมจึงตัดสินใจเดินไป ผมคงคิดว่าผมอาจจะได้อยู่ต่อ

หน้าพระพักตร์พระเจ้าต่อในเวลาเดิน ถ้าผมไม่ต้องคอยสนใจกับการ จราจรบนท้องถนน ผมจำไม่ได้ว่าเป็นเพราะเหตุผลนั้นหรือไม่

ผมขอบคุณพระเจ้า สำหรับประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์และน่าชื่นใจนี้ ผมออกเดินไปตามถนน แล้วคุณคิดว่าการสถิตของพระองค์จะหายไปไหม? ไม่ใช่เลย มันน่าอัศจรรย์ เพราะขณะที่ผมเดินไปตามถนน การสถิตของพระองค์ยังอยู่กับผม ผมยังคงอยู่ในสวรรค์ เพราะที่ใดที่พระเจ้าสถิตอยู่ ที่นั่นก็คือสวรรค์ เหมือนเพลงที่ร้องกัน ไม่ว่าที่ใดที่พระองค์ทรงอยู่ ที่นั่นคือสวรรค์ เมื่อผมกำลังเดินอยู่นั้น ผมคิดว่า “ผมยังอยู่บนโลกหรือเปล่า?” ผมรู้สึกได้ว่าอยู่ที่นั่นและก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นในเวลาเดียวกัน เรื่องนี้ฟังดูแปลกๆ สำหรับคุณไหม? หากคุณไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้ คุณก็จะไม่รู้ว่ามีผมหมายถึงอะไร ขณะที่ผมกำลังเดินไปนั้นการสถิตของพระเจ้าก็อยู่กับผม ผมได้ขอบคุณพระองค์ สรรเสริญพระองค์ สามัคคีธรรมกับพระองค์จนมาถึงบ้านที่มีประชุมนั้น

เมื่อผมมาถึงประตูบ้าน ผมก็รู้ว่าประสบการณ์นี้ได้จบลงที่จุดนั้น ความชื่นใจยังคงคุกรุ่นอยู่ที่นั่น แต่การสถิตอยู่ของพระเจ้าไม่ได้อยู่กับผมเหมือนเดิมอีกแล้ว มันจบลงตรงประตูนั้นเอง แต่เมื่อผมกำลังเดินไปตามถนนในท่ามกลางการจราจรที่ขวักไขว่นั้น การสถิตของพระองค์ก็อยู่ที่นั่น เมื่อผมเดินมาถึงประตูบ้าน ก็เหมือนพระเจ้ากำลังตรัสว่า “เราจะไปจากเจ้าตอนนี้ การสัมผัสสนิทกับเราจบลงตรงนี้”

เมื่อผมเดินเข้าประตูบ้านด้วยความงุนงงเล็กน้อย แต่ในลักษณะที่สดชื่น ผมเดินเข้าไปในห้องและเห็นที่นั่งสุดท้ายที่ว่างอยู่ ที่นั่งอื่นมีคนนั่งหมดแล้ว พวกเขานั่งเป็นวงกลม คนส่วนใหญ่เป็นสมาชิกจากคริสตจักรของเรา ผมเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ที่ว่าง ผมไม่เคยพบชายคนหนึ่งที่นั่งถัดจากผมมาก่อนเลย แต่เขาก็หันมาหาผมว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” ทำไมจึงมีคนเริ่มการสนทนาด้วยการถามว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะตอบคำถามของเขาอย่างไร เขาก็พูดขึ้นว่า “ที่ผมถามเช่นนั้นเพราะผมอยากจะมารู้จักกับพระเจ้า” และผมก็ไม่รู้จักชื่อของเขาด้วยซ้ำ!

เป็นไปได้หรือไม่ว่า การสถิตของพระเจ้าในเรานั้นเป็นเหมือนเปลวไฟแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 2:3) ซึ่งแม้ว่าจะมองไม่เห็น แต่ก็ดึงดูดผู้คนให้เข้ามาหาพระองค์? คุณกำลังนั่งลงแล้วมีคนมาถามว่า “คุณมารู้จักกับพระเจ้าได้อย่างไร?” สิ่งที่น่าสนใจก็คือ มีบางคนที่ได้ถามคำถามนี้กับผมมาก่อน ก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับผม

ผมจึงเริ่มคุยกับชายหนุ่มคนนี้ แล้วพระเจาก็ทำงานอย่างเต็มด้วยฤทธิ์เดชในเขา จนในวันเดียวกันนั้น ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมาในช่วงเที่ยง เขาก็คุกเข่าด้วยกันกับผม เขาร้อนใจที่จะมอบชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า ผมไม่ได้เป็นคนขอให้เขามอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้า แต่เขาเป็นคนที่ยกกับผม ผมจึงพูดว่า “เอาละ ให้เราคุกเข่าด้วยกัน แล้วคุณก็มอบชีวิตของคุณให้กับพระองค์” ผมได้เห็นพระเจ้าทรงทำเช่นนี้มาหลายครั้ง ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ขับเคลื่อนผู้คนให้คุกเข่าของพวกเขາและอยากมอบชีวิตให้กับพระองค์ มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ บางครั้งผมพยายามให้พวกเขาใจเย็นๆ แต่พวกเขายังจะไปต่อ ผมจะขวางทางของพระองค์ได้อย่างไร? ดังนั้นชายหนุ่มคนนี้จะมอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้า เขากำลังจะเข้าเรียนแพทย์ในลอนดอน เมื่อฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำงานในชีวิตของเขาอย่างมาก จนเขาตัดสินใจจะไม่ไปเรียนแพทย์ แต่จะรับการอบรมเพื่อรับใช้องค์ผู้เป็นเจ้า เขาต้องรับผลกระทบอย่างมากกับเรื่องนี้เพราะคุณพ่อของเขาได้ตัดพ่อตัดลูกกับเขา และไม่ยอมคืนดีกับเขาจนกระทั่งไม่นานมานี้เอง เขากับผมยังคงติดต่อกันอยู่

จากนี้ไปขอได้โปรดเข้าใจว่า พระเจ้ามักจะให้เรา มีประสบการณ์ ไม่ใช่เพื่อความต้องการส่วนตัวของเรา บางทีเหตุผลหนึ่งที่พระองค์ทรงให้ผมมีความสัมพันธ์สนิทเป็นพิเศษในวันนั้น ก็เพื่อช่วยชายหนุ่มคนนี้ให้หันมาหาพระองค์ ผมคิดว่าประสบการณ์นี้ไม่ได้ให้เพื่อผมเท่านั้น แต่เพื่อชายหนุ่มคนนี้ด้วย เขาพร้อมที่จะถูกรอครบครันทอดทิ้งเขา คุณพ่อของเขาเป็นหมอและอยากให้ลูกชายของท่านเป็นหมอด้วยเช่นกัน คุณพ่อของเขานับถือศาสนาพุทธ ท่านจึงโกรธเขามากและไม่ยอมพูดกับลูกชายของท่าน หลังจากที่เขาตัดสินใจจะไปเป็นนักเทศน์ ผมถามพี่น้องคนนี้หลายปีมาแล้วเมื่อเขา

อยู่ในห้องงกว่า “คุณได้คืนดีกับคุณพ่อของคุณหรือยัง?” เขาบอกว่า “คุณพ่อของผมยังไม่ยอมพูดกับผม” สามสิบปีผ่านมา คุณพ่อของเขาก็กังยังไม่ยอมพูดกับเขา นั่นแสดงให้เห็นว่าคุณพ่อของเขาขมขื่นมากแค่ไหน

ประกาศพระราชกิจของพระองค์กับทุกคน

ผมอธิษฐานว่า พระเจ้าจะอวยพรคุณผ่านคำแบ่งปันเหล่านี้ ผมก็เพียงแค่กำลังทำตามสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า เราจะต้องประกาศพระสิริและพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และนี่เป็นสิ่งที่ผมปรารถนาจะทำในวันนี้ การที่ได้ยินถึงพระสิริของพระองค์นั้นทำให้เรามีความรับผิดชอบบางอย่าง ไม่มีใครที่ได้ยินพระคำของพระองค์แล้วจะหันกลับไปโดยไม่ตอบสนองต่อพระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง ขอพระเจ้าทรงช่วยคุณให้ตอบสนองต่อพระองค์ในทางที่ถูกต้อง

บทที่ 5

พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงทำสิ่งที่อัศจรรย์

คำพยานของผมในส่วนนี้ ผมจะอธิบายเพิ่มเติมบางอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วง 10 ปีที่ผมอยู่ในลอนดอน เวลาสิบปีเป็นช่วงที่ยาวนาน ฉะนั้นผมจึงเลือกเล่าได้เพียงไม่กี่เหตุการณ์ ถึงอย่างนั้นผมก็ยังต้องตัดรายละเอียดมากมายออกไป ผมเข้าเฝ้าองค์ผู้เป็นเจ้าและถามพระองค์ว่า “พระองค์อยากให้ข้าพระองค์บอกอะไรในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำหรือ?” อะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงกระทำนั้น จะเป็นลักษณะที่พิเศษมาก และเราเรียกมันว่า สิ่งอัศจรรย์ ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่าอัศจรรย์สำหรับเรา เพราะว่ามันไม่ใช่สิ่งธรรมดา และสิ่งที่เหนือธรรมชาติจะทำให้เราประหลาดใจ ผมตั้งใจจะเล่าถึงเหตุการณ์เหล่านี้ที่ไม่มีคำอธิบายของมนุษย์ นั่นก็คือคุณไม่สามารถ

จะหาคำอธิบายด้วยเหตุผลทางจิตวิทยา หรือด้วยคำอธิบายของมนุษย์กับเหตุการณ์เหล่านั้นได้

เรียนรู้ที่จะให้พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในผม

เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่า ถ้าหากว่าเป็นชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง ตลอดชีวิตคริสเตียนก็จะเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ ถ้าหากไม่ใช่สิ่งที่อัศจรรย์ นั่นก็ไม่ใช่พระเจ้าที่กำลังทำงานอยู่ เมื่อไรก็ตามที่พระเจ้าทรงทำงานก็จะเกิดสิ่งที่อัศจรรย์ขึ้น ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นด้วยการตายและจบลงด้วยการมีชีวิต ซึ่งสวนทางกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกทางกายภาพ เราเริ่มต้นโดยการถูกตรึงกับพระคริสต์ (กาลาเทีย 2:20) และโดยการถูกตรึงนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้เราเป็นขึ้นเพื่อจะมีชีวิตใหม่ (โรม 6:4)

เพื่อให้เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องการตาย ผมจะอธิบายเรื่องนี้ในลำดับที่กลับกัน มันหมายความว่า อันดับแรก ผมจะพูดเกี่ยวกับชีวิตของผมในพระคริสต์หรือพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในผม เหมือนเพลงที่กล่าวว่า “พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” ผมไม่ได้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในผม

มันเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจว่า เราจะมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทำงานในเราและผ่านเราได้ ก็เมื่อพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในเรา สิ่งที่ผมกังวลกับคริสเตียนส่วนมากก็คือ พวกเขาแทบจะไม่เคยมีประสบการณ์อะไรเลยกับการทำงานของพระเจ้า ที่สามารถเรียกได้อย่างถูกต้องว่าอัศจรรย์หรือเหนือธรรมชาติ เรื่องนี้ทำให้ผมกังวลเพราะผมสงสัยว่าพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในพวกเขาจริง ๆ หรือไม่ พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณไหม? เมื่อพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณ พระเจ้าจะทรงทำสิ่งต่าง ๆ ในคุณและผ่านคุณ และสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นเราจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ พระองค์ไม่ได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์เหล่านี้เพียงเพื่อให้เราหรือคนอื่น ๆ ประทับใจ แต่เมื่อเรามีชีวิตของพระคริสต์ เดินตามวิถีทางของพระองค์ มีชีวิตเพื่อรับใช้พระองค์ การอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้นเสมอ ๆ

รถมอเตอร์ไซด์ที่สอนให้ผมวางใจในพระเจ้า

คำพยานของผมก่อนหน้านี้ ผมบอกไว้ว่าในที่สุดผมก็ได้รถมอเตอร์ไซด์มอเตอร์ไซด์คันนี้ (สำหรับคนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับรถมอเตอร์ไซด์) เป็นรุ่นคลาสสิก BSA³⁰ ซึ่งไม่ได้ผลิตแล้ว มันเป็นรถมอเตอร์ไซด์อังกฤษขนาด 150 ซีซี ซึ่งค่อนข้างทรงพลังและหนักกว่ามอเตอร์ไซด์ส่วนใหญ่ที่เราเห็นบนท้องถนนในมาเลเซียซึ่งมีขนาดประมาณ 80 ซีซี สำหรับนักศึกษาที่ยากจนอย่างผมที่ไม่มีอะไรเลย มอเตอร์ไซด์คันหนึ่งที่มีจึงเป็นสมบัติที่มีค่า เพื่อนที่ผมซื้อมอเตอร์ไซด์มา ก็เป็นเพื่อนร่วมชั้นของผมที่สถาบันพระคัมภีร์ และเขากียังเป็นบัณฑิตของเคมบริดจ์ด้วย และอีกไม่นานก็จะไปเป็นมิชชันนารีที่ญี่ปุ่น เขาจึงขายรถมอเตอร์ไซด์ของเขาให้ผมในราคา 50 ปอนด์ สำหรับนักศึกษาที่ยากจนแล้วนั่นเป็นเงินจำนวนมาก ผมไม่สามารถจะจ่ายเงินทั้งหมดในครั้งเดียวได้ เขาจึงเมตตาให้ผมจ่ายเป็นงวดเมื่อไรที่มีเงิน

มีคนขโมยรถมอเตอร์ไซด์ของผม

ไม่นานหลังจากที่ผมซื้อรถมอเตอร์ไซด์ก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ในเวลานั้นผมพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ร่วมกับชาวมาเลเซียสองคน คนหนึ่งมาจากฮิโปปี้ซึ่งกำลังศึกษาสถาปัตยกรรม อีกคนหนึ่งมาจากกัวลาลัมเปอร์เป็นนักเรียนทุนที่เก่งมาก ซึ่งกำลังศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้า วันหนึ่งมีพี่น้องผู้ชายชาวจีนที่เกิดในอเมริกาได้มาเยี่ยมเราและพักอยู่ในห้องผม เรามีเวลาสามัคคีธรรมกันบ้างและสุดท้ายก็กล่าวราตรีสวัสดิ์แล้วเข้านอน ไม่นานที่ต่อมา ผมได้ยินเสียงดังกรึกอย่างชัดเจน ดังมาจากนอกหน้าต่างของเรา ผมรู้ว่ามันเป็นเสียงขาทังรถมอเตอร์ไซด์ของผมที่ถูกดันขึ้น ผมรู้ว่ามีคนกำลังทำอะไรกับรถมอเตอร์ไซด์ของผมที่จอดอยู่สามชั้นข้างล่าง ผมกระโดดลงจากเตียง รีบไปที่หน้าต่าง มองลงไปเห็นชายสองคนกำลังนั่งอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์ของผม คนที่นั่งข้างหน้ากำลังสตาร์ทรถ ผมวิ่งลงบันไดเต็มฝีเท้าและเกือบจะคว่ำคน

³⁰ Birmingham Small Arms Company

ที่อยู่ข้างหลังได้อยู่แล้วขณะเมื่อรถยนต์สตาร์ทติดและมอเตอร์ไซค์ก็วิ่งออกไปด้วยความเร็ว มันหายไปแล้ว

แต่สิ่งที่ผมต้องการจะเน้นคือ ในใจของผมมีสันติสุขอย่างเต็มเปี่ยมกับการสูญเสียรถมอเตอร์ไซค์ ผมมีประสบการณ์กับสันติสุขที่เหนือธรรมชาติจากเบื้องบน ซึ่งเปาโลกล่าวถึงในฟีลิปปี 4:7 ว่า “แล้วสันติสุขของพระเจ้าที่เกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ดูข้อ 6 ด้วย) คุณสามารถพูดได้ถูกต้องว่าผมสูญเสียสมบัติเพียงอย่างเดียวที่มี ซึ่งมีค่าเป็นเงินจำนวนมาก ยิ่งกว่านั้นมันก็ส่งผลกับการเดินทางของผม เพราะผมมักจะใช้ขับไปมหาวิทยาลัยหรือขับไปคริสตจักร ตอนนี้ผมต้องขึ้นรถไฟใต้ดินและจ่ายค่าโดยสารที่แพงสำหรับผม รถมอเตอร์ไซค์อาจหายไป แต่ความสวยงามที่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณ ทำให้โลกนี้หมดความสำคัญไปเลย มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ผมไม่ได้ให้มันมากจนใจผม ผมกลับขึ้นไปชั้นบน มอบเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้าแล้วก็เข้านอนและหลับไปทันที

เพื่อนชาวอเมริกันของผมไม่เชื่อในสิ่งที่เขาเห็น เขาพูดกับผมในวันถัดมาว่า “ผมไม่เข้าใจคุณเลย” ผมถามว่า “ผมทำอะไรผิดหรือ?” เขาพูดว่า “ก็มอเตอร์ไซค์ของคุณเพิ่งจะถูกขโมยไป แล้วคุณก็กลับไปนอนและหลับสนิทเลย!” ผมพูดว่า “มีปัญหอะไรไหม?” เขามองผมแบบไม่อยากจะเชื่อ เรากำลังพูดกันคนละภาษา เขายกไหล่เดินจากไปและคงคิดว่า “ผู้ชายคนนี้เข้าใจยาก”

ผมคิดว่าเขาคาดหวังที่ผมจะตอบสนองเหมือนคน “ท้าว ๆ ไป” และหวั่นเสียที่ผมสูญเสียสมบัติที่มีค่าที่สุดของผมไป คือรถมอเตอร์ไซค์ของผม เขาไม่เข้าใจที่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ผมทุกข์ร้อนเลย เขารู้ว่าผมไม่ได้มีเงินมากพอที่จะไปซื้อมอเตอร์ไซค์อีกคันได้ ผมไม่สามารถทำได้ แต่มันไม่ได้ทำให้ผมทุกข์ร้อนแม้แต่น้อย สันติสุขแบบนี้ไม่ “ธรรมดา” จะมีคำอธิบายของมนุษย์อะไรบ้างไหมกับสันติสุขอย่างแท้จริงเช่นนี้? หรือว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่เราจะมีประสบการณ์ด้วยตัวเราเองกับสันติสุขที่เปาโลพูดถึงในฟีลิปปี 4:7 หรือ? มันเป็นสันติสุขที่เกินความเข้าใจของมนุษย์ สันติสุขที่คุ้มครองจิตใจและความคิด

ของผมไว้ในพระคริสต์ เพื่อให้ผมยังคงสงบด้วยความมั่นใจว่าทุกสิ่งยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์ผู้เป็นเจ้าของ

คุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าสิ่งต่างๆในโลกนี้ ไม่ได้เป็นไปอย่างที่คุณต้องการ? คุณจะไม่พอใจและพูดอย่างนี้ไหมว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์และได้มอบชีวิตของข้าพระองค์ให้กับพระองค์ แต่พระองค์ทรงปล่อยให้รถมอเตอร์ไซด์ของข้าพระองค์ถูกขโมยไป! พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแบบไหนหรือ? พระองค์น่าจะทรงปกป้องรถมอเตอร์ไซด์ของผมเอาไว้” นี่คือนิสัยใจของมนุษย์มักจะให้เหตุผลไม่ใช่หรือ? คุณจะมาเชื่อพระเจ้าเพราะอะไร ถ้าพระองค์ไม่สามารถจะทำอะไรให้คุณได้? พระองค์ไม่สามารถแม้แต่จะปกป้องรถมอเตอร์ไซด์ของคุณไว้ได้!

แต่ผมก็ไม่ได้ทุกซักรันแม้แต่เน้อย เพราะผมรู้ว่าพระเจ้าทรงมีเหตุผลที่ดีสำหรับเรื่องนี้ แม้ผมจะไม่ว่ามันคืออะไร สำหรับผมมันก็ดีเพียงพอแล้ว เพราะในเมื่อพระองค์ได้ประทานรถมอเตอร์ไซด์ให้กับผม ฉะนั้นพระองค์ก็สามารถเอามันไปจากผมได้ ดังคำของโยบว่า “พระยาห์เวห์ประทานให้และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21) พระองค์ประทานรถมอเตอร์ไซด์ให้ผม พระองค์ทรงเอามันไปเสีย ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

เรามีความคิดในแบบนี้ไหม? มันได้เปลี่ยนไปไหม? คริสเตียนจำนวนมากไม่ได้เป็นเช่นนั้น ซึ่งเป็นเหตุที่เราไม่มีอะไรจะเป็นพยาน เราจึงไม่มีอิทธิพลกับคนทั้งหลาย แต่เมื่อพระเจ้าทรงเปลี่ยนชีวิตของเรา เราจะต่างไปจากเดิม เราจะมีสันติสุขอย่างแท้จริงในสถานการณ์เหล่านั้นซึ่งโดยปกติแล้วคนจะไม่มีสันติสุข นั่นคือสาเหตุที่เพื่อนชาวอเมริกันของผมมองผมแบบไม่อยากจะเชื่อ คุณไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเลย ชีวิตของคุณจะเป็นพยานให้เห็นถึงสันติสุขและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า มีคนที่พบเพื่อนชาวอเมริกันของผมในหลายปีต่อมา ได้บอกผมว่าเขายังพูดถึงเหตุการณ์นี้อยู่ ต่อมาตัวเขาก็ได้มาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เมื่อเรียนจบ เขาก็กลับไปสหรัฐอเมริกาและไปฝึกอบรมในงานศิษยาภิบาล ผมไม่รู้เรื่องนี้จนกระทั่งหลายปีต่อมา

การเป็นพยานไม่ใช่เรื่องของการพูด เราอาจจะพูดได้แบบน้ำไหลไฟดับ แต่สิ่งสำคัญก็คือเรามีชีวิตแบบไหน มีชีวิตที่ทำให้คนทั้งหลายพูดแบบนี้ไหมว่า “ชายคนนี้ไม่เหมือนใคร อะไรคือเคล็ดลับในชีวิตของเขาหรือ?”

ที่มากกว่านั้น เพราะเหตุที่รถมอเตอร์ไซด์ของผมถูกขโมยไป จึงมีเหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นตามมาซึ่งผมจะอธิบายต่อไป ในขณะเดียวกัน วันถัดไปผมก็ไปลงบันทึกประจำวันเรื่องการถูกขโมยที่สถานีตำรวจตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกผมว่า ที่จะเจอรถมอเตอร์ไซด์ในเมืองอย่างลอนดอนนี้เรียกได้ว่าโอกาสเกือบจะเป็นศูนย์ ลอนดอนเป็นเมืองใหญ่ที่มีรถมอเตอร์ไซด์มากมายเหลือเกิน ผมบอกพวกเขาว่า “ไม่เป็นไรครับ ผมแค่บอกให้พวกคุณรู้ว่ามันถูกขโมยไป” สองสามวันต่อมา ผมก็ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจว่า “เราพบรถมอเตอร์ไซด์ของคุณแล้ว ให้มารับคืนที่สถานีตำรวจด้วย” ผมจึงไปที่นั่นและรับรถมอเตอร์ไซด์คืน คนที่เอามอเตอร์ไซด์ไปได้ทำความเสียหายไว้ มีเบรคหลังเสียหาย และดูเหมือนเครื่องยนต์จะมีรอยร้าวลึกแห่งที่ผมหาไม่เจอ แต่ผมยอมให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเหตุให้ผมต้องตัดพ้อไหม?

คุณเห็นไหมว่า เมื่อมอเตอร์ไซด์ถูกขโมยไปนั้น ผมกำลังจะเดินทางไปมิชชั่นที่ไอร์แลนด์ ผมกำลังจะไปที่นั่นเพื่อรับใช้พระเจ้าร่วมกับพี่น้องอีกคนหนึ่งที่มีมอเตอร์ไซด์เหมือนกัน รถมอเตอร์ไซด์ของเขาอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ แต่ตอนนี้รถมอเตอร์ไซด์ของผมชำรุด คนที่ขโมยมอเตอร์ไซด์จะรู้ว่าถ้าเบรคชำรุดก็ทำให้ถึงตายได้ ในกรณีนี้ การใช้เบรคหน้าอย่างเดียวก็เป็นอันตรายได้ เพราะเมื่อรถมอเตอร์ไซด์วิ่งด้วยความเร็วสูงก็จะไม่สามารถหยุดได้ทันและอาจลื่นไถลหากถนนเปียก ซึ่งเป็นสภาพปกติในประเทศอังกฤษ เมื่อรถมอเตอร์ไซด์ลื่นไถล ซึ่งจะไม่เหมือนกับการอยู่ในรถเก๋งที่มีสี่ล้อ คือคุณจะสามารถสลัดจากมอเตอร์ไซด์และเสียชีวิตได้

ไปทางตะวันตกสู่เวลส์

เบรกที่ชำรุดและฝนที่กำลังไล่หลังมา

คำพยานส่วนใหญ่ของผมในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเป็นพยาน ผมมีความสุขเสมอที่จะเป็นพยานให้กับองค์ผู้เป็นเจ้าและผมก็ทำสิ่งนี้ด้วยความแน่วแน่มาก ในช่วงปิดเทอม ผมได้ตกลงกับเพื่อนของผมว่าจะไปประกาศข่าวประเสริฐด้วยกันที่ไอร์แลนด์ แต่ตอนนี้รถมอเตอร์ไซด์ของผมเสียหาย หากผมใช้เงินที่ผมมีเพียงเล็กน้อยมาซ่อมเบรก ผมก็จะไม่มีเงินไปมิชชั่น แต่ถ้าผมไปมิชชั่น ผมก็จะไม่มีเงินมาซ่อมเบรก แล้วผมต้องทำอย่างไรดี? ผมถามพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงต้องการให้ผมทำอย่างไร?” แล้วพระองค์ก็ให้ความมั่นใจอย่างชัดเจนกับผมว่า “ไปเถิด แล้วเราจะอยู่กับเจ้า”

มันไม่ได้หมายความว่าเราจะประมาทได้ เมื่อเรากำลังจะออกเดินทาง เราพึงการพยากรณ์อากาศอย่างละเอียด ปกติแล้วผมจะไม่ค่อยใส่ใจกับการพยากรณ์อากาศ แต่เมื่อคุณจะเดินทางด้วยรถมอเตอร์ไซด์ก็เป็นสิ่งที่รอบคอบที่ควรใส่ใจ พยากรณ์อากาศได้บอกไว้ว่าฝนจะตกในวันที่เราจะออกเดินทาง ผมถามพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงต้องการให้เราไปมิชชั่นในวันนั้นหรือไม่? คาดว่าจะมีฝนตก ดังนั้นเราควรชะลอการออกเดินทางของเราไว้ก่อนไหม?” มีการพยากรณ์อากาศว่าฝนจะตกอีกหลายวัน หลังจากรอคอยต่อไปต่อพระพักตร์ขององค์ผู้เป็นเจ้า ผมก็ได้รับความมั่นใจที่จะอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รู้ว่าศัตรูต้องการจะหยุดยั้งเราไม่ให้ไปเป็นพยานเพื่อพระองค์ แต่เราพร้อมที่จะเดินทางต่อไป ดังนั้นเราจึงมอบสถานการณ์ทั้งหมดนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” พระเจ้าประทานสันติสุขของพระองค์ให้แก่เรา ดังนั้นเราจึงออกไป

เราสองคนกับมอเตอร์ไซด์สองคัน ออกเดินทางไปไอร์แลนด์ การไปไอร์แลนด์จากลอนดอนนั้น คุณจะต้องเดินทางไปทางตะวันตกผ่านอังกฤษและเวลส์ ผมยังจำได้ว่าถนนที่ไปคือสาย A40 ซึ่งผ่านอ็อกซ์ฟอร์ดและจากตรงนั้นเราก็เดินทางต่อไปถึงเวลส์

เรามองดูท้องฟ้าและเห็นสิ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อมองไปทางตะวันตกในทิศทางที่เราจะไป ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ข้างหน้าเราท้องฟ้าเป็นสีฟ้าคราม แต่ข้างหลังเราเป็นสีดำ คุณเคยเห็นอะไรแบบนี้ไหม? เส้นเหนือ-ใต้ตัดพาดกับท้องฟ้า ด้านหน้าสีฟ้าคราม ด้านหลังสีดำ! ผมเงยหน้าขึ้นและพูดว่า “พระเจ้าของผมกำลังจะทำสิ่งที่น่าทึ่งในวันนี้”

หลังจากที่ผมกับเพื่อนของผมอธิษฐานด้วยกัน เราก็ขับไปทางออกซ์ฟอร์ด แล้วผ่านออกซ์ฟอร์ดไปตะวันตก เมื่อเราเงยหน้าขึ้นที่ไร เส้นนี้กำลังตามเรามา! รถมอเตอร์ไซด์ของเราอยู่ที่ไหน เส้นนี้ก็จะอยู่เหนือเราเสมอ ข้างหลังสีดำและข้างหน้าสีฟ้าคราม เราออกจากลอนดอนในตอนเช้าและตอนบ่ายเราก็มาได้ครึ่งทางของจุดหมายปลายทางของเราในเวลส์ในวันแรก ตลอดทั้งวันเราขับตามดวงอาทิตย์ไปทางตะวันตก

เมื่อเราใกล้จะถึงเวลส์ ผมก็นึกได้ว่ามีบางคนจากวัดคาทอลิกที่อยู่ใกล้ๆ นี้ที่ผมอยากจะเป็นพยานกับเขา ผมจึงพูดกับเพื่อนของผมว่า “ให้เราหยุดพักการเดินทางของเรา และเป็นพยานกับบาทหลวงในวัดนี้กันเถอะ” เขา

พูดว่า “อะไรนะ? เป็นพยานเหรอ? ดูเมฆสีดำนั่นสิ เราต้องไปต่อและต้องนำหน้าเมฆ” ผมพูดว่า “ให้เราทำงานของพระเจ้า และมอบสภาพอากาศไว้กับพระองค์เถอะ” เพื่อนของผมคิดว่าผมกำลังชะล่าใจ ผมพูดว่า “ไม่ได้ชะล่าใจ เราให้งานของพระเจ้ามาก่อน แล้วพระองค์จะทรงดูแลสภาพอากาศให้เรา” พี่น้องคนนี้มาจากคริสตจักรแบบดั้งเดิม และไม่มีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงคิดว่า ความคิดทั้งหมดนี้ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย อย่างไรก็ตาม ผมได้ใช้เวลากับบาทหลวงและเป็นพยานกับเขา แล้วเราก็ก้าวไปทางตะวันตกต่อ เมื่อเงยหน้าขึ้น เมฆนั้นก็ยังอยู่เหนือหัวของเราอย่างน่าประหลาดใจ และเมื่อเราไปต่อ เส้นนั้นยังคงเคลื่อนไปทางตะวันตก มันมืดขึ้นและมืดขึ้นจนกระทั่งเราไม่สามารถจะเห็นสิ่งที่อยู่เหนือเราอีกต่อไป แต่เราก็ก้าวต่อไป

ติดอยู่ในความมืดของคำคืน

ในระหว่างการเดินทาง เราจะสลับกันขับนำโดยมีอีกคนขับตามหลัง สิ่งนี้มีประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความมืด เพราะการขับอยู่ข้างหน้าในที่มืดและต้องพึ่งเฉพาะไฟหน้าของคุณเท่านั้น ทำให้ต้องระวังมากขึ้นและทำให้เหนื่อยล้า คนที่อยู่ข้างหลังก็แค่ตามไฟท้ายรถของคนที่อยู่ข้างหน้า เพื่อเขาจะได้พักบ้างจากการขับที่ที่ยาวนาน มีครั้งหนึ่งเมื่อผมกำลังขับอยู่ข้างหน้า และเพื่อนของผมกำลังขับอยู่ข้างหลัง ทันใดนั้นเครื่องยนต์ของผมก็สะดุดและหยุดและไฟของรถผมก็ดับลง ทุกอย่างเป็นสีดำ ระบบไฟฟ้าของคันผมไม่ได้ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่ แต่จากไดนาโมที่สร้างกระแสไฟให้ไฟสว่าง มันหมายความว่า ขณะที่เครื่องยนต์กำลังทำงาน ก็จะมีแสงไฟ แต่เมื่อเครื่องยนต์ดับ ไฟก็ดับ

เพื่อนของผมถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ?” ปรากฏว่าน้ำมันของผมหมดแล้ว มีการรั่วเล็กน้อยในเครื่องยนต์จากความเสียหายที่เกิดจากพวกขโมย และเราไม่รู้วามันไหลออกเร็วกว่าปกติ เพื่อนของผมที่ขับมอเตอร์ไซด์เหมือนกัน ไม่ต้องเติมน้ำมันเพิ่มในเวลานี้ ความจริงแล้ว เขาไม่ต้องการ

น้ำมันอีกโปกตลอดทั้งวัน เราจะทำอะไรต่อไปดี? เราอยู่ในชนบทที่ห่างไกล ในความมืดสนิท เราอธิษฐานและมอบเรื่องทั้งหมดนี้ไว้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของ จากนั้นเพื่อนของผมก็ขับรถออกไปและผมมองตามเขาจนกระทั่งแสงไฟของเขาหายลับไปจากเนินเขา ในเวลานี้ผมกำลังยืนอยู่ในความมืดเพียงคนเดียว ได้แต่หวังพึ่งองค์ผู้เป็นเจ้าของ

ไม่กี่นาทีต่อมา ผมก็เห็นแสงไฟกำลังกลับมา เพื่อนของผมถือกระป๋องน้ำมันอยู่ เขาพูดว่า “มันน่าอัศจรรย์มาก! เมื่อผมไปถึงยอดเนินนั้น ผมก็เจอปั้มน้ำมันที่นั่น คนขายกำลังจะปิดปั้มพอดี ผมไปถึงที่นั่นขณะที่เขากำลังจะลืดอกประตู่ แล้วเขาก็ให้น้ำมันกระป๋องนี้มากับผม” เราเห็นการทำงานของพระเจ้ากับเวลาที่ช่างพอดีพิสดารไหม? เราสองคนไม่ทราบเลยว่ามีปั้มน้ำมันอยู่บนเนิน พระเจ้าทรงรู้และพระองค์ไม่ยอมให้เครื่องยนต์หยุดจนกระทั่งเมื่อเราเข้าใกล้ปั้ม

พระเจ้าทรงทดสอบความเชื่อของเราตลอดเวลา เพื่อจะทดสอบว่าเราไว้วางใจพระองค์หรือไม่ ความเชื่อคืออะไร? ความเชื่อเกี่ยวข้องกับความไว้วางใจ เราไว้วางใจพระองค์ไหม? ผมก็ตระหนักถึงเรื่องนี้จากสิ่งที่เกิดขึ้นว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับเพื่อนของผม องค์ผู้เป็นเจ้าของกำลังทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาโดยเปิดโอกาสให้เขาเห็นเป็นพยานถึงสิ่งที่น่าอัศจรรย์ตลอดการเดินทางนี้ ในเหตุการณ์นี้โดยเฉพาะ เพื่อนของผมตระหนักว่าเวลาของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์ที่สุด เขาไปถึงปั้มในขณะที่เจ้าของกำลังจะลืดอกประตู่ คุณลองนึกดูสิว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นอย่างไร ถ้าเพื่อนของผมไปถึงในอีกห้านาทีต่อมาและชายเจ้าของปั้มกลับไปแล้ว

ผมเติมน้ำมันแล้วเราก็ตั้บไปยังเวลส์ ไปยังคาร์ฟีลล์³¹ เมืองเล็กๆที่เราจะหยุดพักกลางคืน เมื่อเราไปถึงบ้านในคาร์ฟีลล์ คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? เมื่อเราชนของของเราลงจากรถมอเตอร์ไซด์และก้าวเข้าประตู ฝนก็เทลงมาทันที ถ้าฝนเทลงมาขณะที่เรายังขับรถมอเตอร์ไซด์อยู่ เราจะต้องถูกฝนกระหน่ำจนมองอะไรไม่เห็น ตัวก็เปียกโชก และอยู่ในอันตรายอย่างมาก เพราะเวลส์เป็นที่ที่เป็นภูเขา ถนนจะคดเคี้ยว เป็นเนินเขาขึ้นๆลงๆ และถ้า

³¹ Caerphilly

เบรกของคุณไม่ดี คุณอาจตกอยู่ในอันตรายจริง ๆ ความจริงแล้วพระเจ้าทรงควบคุมสภาพอากาศไม่เฉพาะในคืนนั้นเท่านั้น แต่ตลอดการเดินทางของเราสามสัปดาห์กว่า คุณรู้อะไรไหม? ในช่วงสามสัปดาห์นั้นฝนไม่ตกตอนกลางวันเลย! การเดินไปกับพระเจ้าเป็นสิทธิพิเศษ!

เมื่อเราก้าวเข้าประตูบ้านในคาร์ฟีลล์ มันเหมือนกับว่าเราได้เหยียบปุ่มที่ทำให้ฝนตกลงมาทันที ผมมองไปที่เพื่อนของผม ก็เห็นเขาอ้าปากค้างขณะจ้องมองสายฝน เวลาที่เหมาะสมนั้นช่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ ช่างน่าทึ่งที่สุดคุณนึกคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องทั้งหมดนี้ออกไหม? เราจะเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญไหม? เมื่อคุณเดินกับพระเจ้า ก็จะมี “ความบังเอิญ” อยู่เรื่อย ๆ จนไม่มีความบังเอิญให้พูดถึงอีก เพราะถ้าเกิดความบังเอิญขึ้นทุกครั้ง ตามคำจำกัดความแล้วมันก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอีกต่อไป

ถ้อยคำจากพระเจ้า

ระหว่างทางไปเวลส์ เราหยุดดื่ม น้ำที่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง และผมพูดกับเพื่อนของผมว่า “คุณรู้ไหมว่าพระเจ้าทรงให้ถ้อยคำกับผมที่จะพูดกับพี่น้องชายหญิงในคาร์ฟีลล์ เขาถามด้วยความแปลกใจว่า “พวกเขารู้ไหมว่าคุณกำลังมา?” ผมพูดว่า “คงไม่รู้” “แล้วพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณจะเทศนาในวันอาทิตย์นี้?” ผมพูดว่า “ผมไม่รู้ สิ่งที่ผมรู้ก็คือ พระเจ้าทรงให้ถ้อยคำกับผมที่จะให้กับพวกเขาในวันอาทิตย์นี้” เขาตุนง

วันหนึ่งหลังจากที่เรามาถึงเมืองนี้ (ผมคิดว่าเป็นคืนวันศุกร์) มีคนจากคริสตจักรพูดว่า “เราไม่รู้ว่า คุณจะมา ไม่อย่างนั้นเราจะเชิญให้คุณเทศนา” ผมพูดว่า “ไม่เป็นไร” หลังจากที่พวกเขาไปแล้ว เพื่อนของผมมองผมแล้วพูดว่า “แล้วถ้อยคำที่พระเจ้าประทานให้คุณที่จะเทศน์ในวันอาทิตย์นี้ล่ะ จะทำอย่างไร? พวกเขามีนิกเทศน์จากวิทยาลัยพระคัมภีร์แล้ว” ผมพูดว่า “ไม่เป็นไร ผมหมายความว่า มันเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ผมเทศน์ผมก็จะเทศน์ ถ้าพระองค์ไม่ต้องการให้ผมเทศน์ ผมก็จะ

ไม่เทศน์ ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนผมก็ยินดี” แต่เขาคงคิดว่าผมได้ยินจากองค์ผู้เป็นเจ้าของมาผิดๆ

เช้าตรู่วันอาทิตย์ก็มีเสียงเคาะประตู เพื่อนของผมไปเปิดประตู ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ เราทั้งสองไม่รู้จักเขา เขาพูดแบบไม่ค่อยถนัด คอของเขาแหบแห้ง เขาพูดเสียงแผ่วๆว่า “ผมเป็นคนที่จะต้องเทศนาในวันอาทิตย์นี้ แต่เมื่อคืนนี้เสียงผมหาย คุณจะกรุณาช่วยเทศนาแทนผมได้ไหม?” ผมพูดว่า “ไม่มีปัญหา ผมยินดีที่จะเทศน์ให้” เพื่อนของผมมองผมและพูดว่า “พระเจ้าของคุณทรงเป็นจริง โอ้โฮ พระองค์ทรงเป็นจริง!” อยากให้คุณเข้าใจว่า แม้ว่าเขาจะเป็นคริสเตียน แต่เขาก็ไม่เคยมีประสบการณ์กับองค์ผู้เป็นเจ้าของในแบบนี้ ซึ่งก็เหมือนกับคริสเตียนมากมายในทุกวันนี้ เพื่อนของผมได้พบว่าสิ่งทั้งหมดนี้ช่างน่าทึ่งจริงๆ ผมได้บอกเขาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงให้ถ้อยคำกับผมสำหรับคริสตจักรในคาร์ฟีลลี แต่เขาเห็นว่ามันยากที่จะเชื่อ และเมื่อเราบรรจบหลังจากที่เรามาถึงว่า พวกเขาได้เตรียมนักเทศน์สำหรับวันอาทิตย์ไว้แล้ว เขาก็ยังเห็นว่าผมเข้าใจผิด แต่ว่าตอนนี้เขาประหลาดใจ

ที่เล่าเรื่องนี้เพราะผมต้องการจะย้ำว่า ผมไม่ได้หมายความว่าผมจะดีกว่าพี่น้องจากวิทยาลัยพระคัมภีร์คนในที่เสียงหาย ไม่ใช่แน่นอน บางครั้งพระเจ้าจะทรงให้ถ้อยคำผ่านคนหนึ่ง และในเวลาอื่นก็ทรงให้ผ่านคนอื่น พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของ ดังนั้นพระองค์จะทรงเลือกคนที่พระองค์จะตรัสผ่านในทุกโอกาสพิเศษ ดังนั้นผมจึงไม่ได้หมายความว่าผมดีกว่าพี่น้องจากวิทยาลัยพระคัมภีร์คนนี้ ซึ่งผมไม่ได้รู้จักเป็นส่วนตัว ผมเพียงแค่กำลังบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แล้วเพื่อนของผม ที่เดินทางมามีชีวิตกับผมสามสัปดาห์นี้เป็นอย่างไรบ้าง? ชีวิตของเขาได้เปลี่ยนไปเลย ไม่ใช่เพราะผมเทศน์ให้เขาฟัง แต่เป็นเพราะเขาได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ และเขาก็ประหลาดใจ เขาบอกว่าเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแบบนี้มาก่อน และคุณรู้อะไรไหม? เขาก็มาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าด้วย หลังจากเขาเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย

ลอนดอน เขาก็ไปวิทยาลัยศาสนศาสตร์แล้วก็รับใช้พระเจ้า แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

การแบ่งปันชีวิตของพระคริสต์ในเคมบริดจ์

ในช่วงเวลาที่ผมอยู่ในลอนดอน ผมมีใจปรารถนาที่จะเป็นพยานเพื่อองค์ผู้เป็นเจ้า ถ้าหากคุณไม่ได้พยายามที่จะเป็นพยาน คุณก็จะไม่มีประสบการณ์กับการทำงานของพระเจ้า ทางที่จะมีประสบการณ์กับพระเจ้าทางหนึ่งก็คือการเป็นพยาน แล้วคุณก็จะเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถกระทำในชีวิตของผู้คน ผมสามารถเล่าถึงบรรดาคนที่หันมาหาพระเจ้าคนแล้วคนเล่า ซึ่งไม่ใช่เพราะการเป็นพยานที่คล่องของผมแต่อย่างใด ความจริงแล้ว ผมมักจะไม่ต้องเริ่มพูดอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่องค์ผู้เป็นเจ้าจะทรงชักนำคน ๆ นั้นมาหาพระองค์เอง ตัวอย่างหนึ่งก็คือ นักศึกษาเวียตนามในเคมบริดจ์ ซึ่งต่อมากลายเป็นเพื่อนที่ดีของผม

ผมมักจะไปที่เคมบริดจ์ แม้ว่าผมจะศึกษาในลอนดอน เพราะลอนดอนเป็นเมืองที่ใหญ่และจอแจ ผมวนอยู่กับการงานคริสตจักร ดังนั้นจึงยากที่จะหาความเงียบสงบอย่างที่ผมต้องการเพื่อจะอ่านหนังสือ ผมชอบความเงียบสงบของเคมบริดจ์ เมื่อไรก็ตามที่ผมอยู่ในเคมบริดจ์ ผมจะมีแรงกระตุ้นอย่างแรงที่จะเป็นพยาน แล้วผมจะเที่ยวมองหาคนที่ผมจะเป็นพยานเรื่องพระเจ้าด้วย ผมพักอยู่ที่หนึ่งในเคมบริดจ์ ที่เรียกว่าทินเดลเฮาส์³² เพื่อทำการค้นคว้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แม้จะระบุเอาไว้ว่า เป็นบ้านที่ให้ใช้สำหรับการค้นคว้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่ก็มีนักศึกษาระดับบัณฑิตจำนวนมากพักอยู่ที่นั่นโดยไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่ศึกษาระดับปริญญาเอกทางด้านวิศวกรรมหรือสาขาอื่น พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้พักที่นั่นได้หากมีห้องว่าง แต่พวกเขาจะต้องเป็นบัณฑิตและเป็นผู้เชื่อ

³² Tyndale House

นั่นคือที่ผมพักในเคมบริดจ์ ผู้หญิงที่รับผิดชอบในการจัดการสถานที่ในแต่ละวัน เป็นคริสเตียนที่ดีมากที่เป็นพยานอย่างขยันขันแข็ง โดยเฉพาะกับนักศึกษาชาวเอเชียในเคมบริดจ์ วันหนึ่งเธอบอกกับผมว่ามีนักศึกษาเวียดนามคนหนึ่งในวิทยาเขตแห่งหนึ่งที่เธออยากให้ผมไปพบ เธอถามผมว่า “คุณอยากเป็นพยานกับเขาไหม?” ผมตอบว่า “ได้สิครับ ช่วยให้ชื่อของเขาและช่วยบอกผมว่าเขาพักอยู่ที่ไหน ผมจะไปหาเขา” เขาเป็นนักเรียนทุนที่เก่งมาก กำลังศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้า

ผมไปเยี่ยมเขาที่ห้อง เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน คุณก็ไม่ต้องคิดถึงวิธีเริ่มการสนทนาด้วยคำถาม เช่น “คุณเคยมีโอกาสดูโบสถ์ไหม? คุณรู้จักคริสเตียนบ้างไหม?” มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน พระองค์จะตรัสกับอีกคนหนึ่งในระดับที่ลึกกว่า ผมก็มักจะเจิบไว้

หลังจากแนะนำตัวกันสั้น ๆ นักศึกษาเวียดนามคนนั้นก็พูดขึ้นทันทีว่า “ผมเป็นพุทธ คุณเป็นคริสเตียนหรือ?” ผมตอบว่าใช่ แล้วเขาก็พูดแบบตรงประเด็นเลยว่า “ช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ด้วย” ตั้งแต่เริ่มต้น เขาก็ต้องการจะพูดเกี่ยวกับศาสนาคริสต์เลย! ผมเพิ่งเดินเข้าประตูห้อง และเขาก็ไม่ได้รู้จักผมด้วยซ้ำ แต่เขาก็พูดว่า “ช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ด้วย” เขาอธิบายว่า “ผมไม่จุใจกับศาสนาพุทธ ผมได้พยายามหาความจริงเกี่ยวกับศาสนาพุทธ (คนเวียดนามเป็นชาวพุทธดั้งเดิม) แต่ผมก็ยังไม่จุใจกับมัน ฉะนั้นขอช่วยบอกผมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ด้วย” ในเย็นวันนั้นเองไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงต่อมา เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับผมและยอมจำนนชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า เรากลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แล้วเขาก็เริ่มมีประสบการณ์กับพระเจ้าในแบบที่อัศจรรย์ด้วย แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ผมขอเล่าให้คุณฟังเกี่ยวกับนักศึกษาคนหนึ่งจากไต้หวัน ซึ่งผู้หญิงที่ทินเดลเข้าสู่ได้เชิญไปตักน้ำชา เธอมักจะเชิญผู้คนมาตักชาในทินเดลเข้าสู่แล้วก็จะวิ่งมาเคาะประตูห้องผม แล้วขอให้ผมลงมาชั้นล่าง เธอพูดว่า “ฉันเชิญคนมาตักน้ำชา ช่วยลงมาพูดคุยกับเขาหน่อย” ในที่สุดผมก็ได้พูดคุยกับคนจำนวนมากด้วยวิธีนี้ ฉะนั้นจึงมีนักศึกษาวิจัยชาวไต้หวันคนหนึ่งที่ได้รับ

เชิญมาดื่มน้ำชา หลังจากคุยกันบ้าง เขาก็ยอมจำนนชีวิตของเขาให้กับพระเจ้าทันทีในบ่ายวันนั้นเอง

ผมชอบเล่าเรื่องของเขาเพราะหลังจากนั้นไม่นาน ผมก็เห็นเขาเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี เขาพูดว่า “คุณรู้ไหมว่า พระเจ้าทรงมหัศจรรย์” ผมจึงถามว่า “คุณมีประสบการณ์อะไรหรือ?” เขาบอกว่า “ผมจะต้องเล่าให้คุณฟัง วันก่อนเมื่อผมกำลังเดินอยู่บนถนนสายหนึ่งในเคมบริดจ์ (ถนนแคบๆ จากทีนเดลเข้าสู่ใจกลางเมือง) ขณะที่ผมกำลังเดินอยู่บนถนน ผมอยากจะอธิษฐาน ผมจึงพูดกับพระเจ้าว่า “ผมจะอธิษฐานตอนนี้ ผมจะปิดตาของผม และขอทรงโปรดช่วยคอยดูว่า ผมจะไม่เดินไปชนกำแพงหรือชนต้นไม้ ในขณะที่ผมกำลังอธิษฐาน”

นี่คือนักศึกษาวิจัยที่เก่งมากซึ่งกำลังศึกษาปริญญาคณิตเศรษฐศาสตร์³³ คุณพ่อของผมเรียนเศรษฐศาสตร์ แต่ผมไม่รู้วาคณิตเศรษฐศาสตร์คืออะไร แม้เราจะรู้ว่าเศรษฐศาสตร์กำลังจะเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์มากขึ้นเรื่อย ๆ เขาคนนี้อาจจะอธิษฐานเหมือนเด็ก ๆ เขาจึงหลับตา เขาพูดว่า “คุณรู้ไหมว่าผมเดินหลับตาไปจนสุดถนน โดยที่ผมไม่ได้ชนกำแพงหรือต้นไม้เลย!” ผมรู้จักถนนที่เขากำลังพูดถึงถึงนั้น มันเป็นถนนที่มีทางเท้าแคบ ๆ คุณจะเดินเหยียดแขนก็ยังไม่ได้เลย นั่นคือความแคบของมัน ข้างหนึ่งเป็นต้นไม้และอีกข้างหนึ่งก็เป็นกำแพงยาว ดังนั้นโอกาสที่จะชนต้นไม้หรือกำแพงก็มีมากทีเดียว เขาเดินไปตามถนนโดยไม่ได้ชนต้นไม้หรือกำแพง เขาพูดว่า “พระเจ้าทรงน่าอัศจรรย์มาก ผมเพียงแค่อธิษฐานกับพระองค์” ผมยิ้มให้เขาแล้วพูดว่า “นั่นยอดเยี่ยม แต่ขอให้ผมบอกสิ่งที่ยอดเยียมด้วยเช่นกัน” เขาพูดว่า “อะไรหรือ?” ผมพูดว่า “คุณสามารถจะอธิษฐานเปิดตาของคุณได้ด้วย” เขาพูดด้วยความประหลาดใจว่า “ทำได้หรือ?” ช่างน่ารักและน่าเอ็นดูแท้ ๆ!

มีนักศึกษาจากฮอว์กคินส์หนึ่งที่ผมได้รู้จักจากการที่ไปเคาะประตูห้องของเขา สิ่งที่ดีเกี่ยวกับการเป็นพยานในเคมบริดจ์ก็คือ คุณสามารถไปเคาะประตูห้องของใคร ๆ ได้ เมื่อนักศึกษาคนนี้เปิดประตู เขามองผมและเชิญผมเข้าไป “คุณพักอยู่ที่ไหน?” เขาถาม ผมบอกเขาว่าผมพักที่ทีนเดลเข้าสู่เพื่อ

³³ Mathematical economics

ค้นคว้าพระคัมภีร์ เขาพูดว่า “โอ้ คุณเป็นคริสเตียนหรือ?” ผมตอบว่า “ใช่” เขาพูดทันทีว่า “เออละ ช่วยบอกผมทีว่าคุณมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร”

เร็วแบบนั้นเลย! อะไรหรือที่ดึงดูดผู้คน? คุณเห็นว่ามันยากไหมที่จะเป็นพยาน? คุณพยายามจะเป็นพยาน แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่เคยหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมา คุณจึงต้องพูดว่า “เอ่อ คุณเคยอ่านพระคัมภีร์ไหม?” คำตอบก็คือ “ไม่เคย” “คุณมีเพื่อนที่เป็นคริสเตียนไหม?” คำตอบก็คือ “ไม่มี” คุณไม่รู้ว่าจะไปต่ออย่างไร มันช่างน่าอึดอัดใจมาก แต่ว่านี่ภายในสองนาทีก่อน เขาก็ขอให้ผมบอกเขาว่า ผมมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร เมื่อพระเจ้าทรงทำงาน ทุกสิ่งจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนว่าเขาจะกลัว ที่เขาเพิ่งเปิดประตูโดยที่เขาจะไม่สามารถปิดได้ เขาจึงพูดว่า “อย่าพยายามมาเปลี่ยนศาสนาให้ผม คุณแค่บอกผมว่าคุณมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร” ผมพูดว่า “แน่นอน ได้สิ” ผมสามารถให้ความมั่นใจกับเขาได้ เพราะผมไม่ใช่คนที่ จะทำการเปลี่ยนใจให้เขาเชื่อ เป็นพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนใจผู้คน การเปลี่ยนใจที่แท้จริงนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์ได้ ด้วยความมั่นใจเช่นนี้ ผมจึงรู้ว่า ผมไม่ใช่คนที่ทำให้เขาเปลี่ยนใจ ผมแค่เป็นพยานเท่านั้น

ดังนั้นผมจึงได้เป็นพยานกับเขา แต่หลักการของผมมีอยู่ว่า เมื่อคุณเริ่มเป็นพยาน คุณอย่าพูดแบบน้ำไหลไฟดับ คุณกำลังจะทำให้ทุกคนเหนื่อยล้า และพวกเขาก็เบื่อการพูดของคุณ ดังนั้นผมจึงเป็นพยานสักครู่แล้วก็หยุด เขาพูดขึ้นว่า “ผมยังฟังอยู่” ปกติแล้วผมจะพูดต่อ ก็เมื่ออีกคนกระตือรือร้นที่จะฟังมากขึ้น นี่เป็นหลักการสำคัญในการเป็นพยาน คืออย่าพูดกับคนนั้นจนเขาเบื่อที่จะฟังคุณ ผมจะแบ่งปันนานขึ้นอีกนิดแล้วก็หยุดอีกครั้ง ทุกครั้งที่ผมหยุด เขาจะขอให้ผมพูดต่อ ในที่สุดผมก็พูดว่า “ผมคิดว่าผมได้แบ่งปันพอแล้วสำหรับวันนี้ ถึงเวลาที่ผมจะต้องไปแล้ว” เขาจึงพูดว่า “โอเค เราจะคุยกันอีก” ที่จริงหลังจากนี้เราได้พบกันอีกหลายครั้ง

เขากำลังเรียนแพทย์ในเคมบริดจ์ หลังจากเรียนจบสามปีแรก นักศึกษาแพทย์ส่วนใหญ่ในเคมบริดจ์ก็ต้องไปลอนดอน เพื่อฝึกอบรบด้านการแพทย์

ในส่วนที่เหลือ ตามโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงในลอนดอนที่มีการเรียนการสอน และเมื่อเขาย้ายไปลอนดอน เขาพักที่ไหนหรือ? พระเจ้าทรงรู้เสมอว่าจะต้องทำอะไร สุดท้ายแล้วนักศึกษาคนนั้นก็พักอยู่ในเขตเดียวกันกับที่ผมและเฮเลนอยู่! เมื่อเราทราบว่าเขาพักที่ไหน เราจึงเชิญเขามาทานอาหารค่ำ คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น? เขาเดินเข้าประตูมาและพูดว่า “อ้อ ครั้งก่อน เราคุยกันถึงไหนแล้ว? คุณบอกผมว่าคุณมาหาพระเจ้าได้อย่างไร ช่วยเล่าต่อด้วยแต่อย่าพยายามมาเปลี่ยนผมนะ?” คุณจะเห็นความหิวกระหายฝ่ายวิญญาณของเขาอย่างมาก แต่เขาไม่ต้องการให้ใครมากดดันเขา เขาหิวกระหายที่จะรู้จักพระเจ้า เพราะฉะนั้นผมจึงแบ่งปันกับเขามากขึ้น ต่อมาเราต้องออกจากลอนดอนเพราะผมกำลังจะไปรับใช้ที่ลิเวอร์พูล เรามีงานมากและในที่สุดผมก็ขาดการติดต่อกับอาร์เธอร์³⁴ นักศึกษาแพทย์คนนี้

หลายปีผ่านไป และวันหนึ่งผมก็พูดกับตัวเองว่า “ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอาร์เธอร์บ้าง?” จากนั้นหลายปีต่อมา เราได้ไปรับใช้องค์ผู้เป็นเจ้าในฮ่องกง แล้วพระเจ้าก็ทรงให้ผมนึกถึงอาร์เธอร์ ลี ผมค้นหาชื่อของเขาในสมุดโทรศัพท์ คุณรู้ไหมว่ามีนามสกุล “ลี” ที่คนในฮ่องกง? รายชื่อในสมุดโทรศัพท์มีนามสกุลเหมือนกันนี้อยู่หลายหน้ามาก “อาร์เธอร์” ก็เช่นกันเป็นชื่อที่มีเกร่อในฮ่องกง แบบนี้จึงไม่มีทางที่ผมจะหาเขาเจอได้เลย

ประมาณหนึ่งปีต่อมา ผมกำลังดูข่าวทางโทรทัศน์ที่กำลังจะสัมภาษณ์บางคน จากนั้นชื่อของเขาก็ปรากฏบนหน้าจอว่า ศาสตราจารย์อาร์เธอร์ ลี! ผมไม่ค่อยได้ดูรายการข่าวท้องถิ่นนั้น แต่ผมบังเอิญได้ดูรายการในเย็นวันนั้นพอดี อาร์เธอร์ได้เป็นหัวหน้าภาควิชาแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยจีน และเป็นศาสตราจารย์ด้านศัลยกรรม เขาสอนอยู่ที่โรงพยาบาลพรินซ์ ออฟเวลส์³⁵ ที่มีชื่อเสียง ในที่สุดเราก็หาเขาพบหลังจากผ่านมานานหลายปี นักศึกษาในเคมบริดจ์คนนั้น ตอนนีกลายเป็นศาสตราจารย์ในฮ่องกงแล้ว ผมได้ยกหูโทรศัพท์แล้วโทรหาเขา และแม้ว่าจะผ่านมากว่าสี่สิบปีแล้ว เขาก็ยังจำผมได้ทันทีและพูดว่า “มาทานอาหารกลางวันด้วยกันดีมั้ย?” เขาเชิญเราให้ไปพบ

³⁴ Arthur Lee

³⁵ Prince of Wales Hospital

กับเขาที่สโมสรพิเศษในฮ่องกง เนื่องจากไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับสโมสรเหล่านี้ ผมจึงไม่รู้ด้วยซ้ำว่า มันเป็นสถานที่ไฮโซจนกระทั่งผมไปถึงที่นั่น หลังจากทานอาหารกลางวันเสร็จ ผมพยายามจะจ่ายเงิน แต่เขายิ้มแล้วพูดว่า “คุณจ่ายไม่ได้หรอก คุณจะต้องเป็นสมาชิกของสโมสร” อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ผมอยากรู้เกี่ยวกับเขาก็คือ ความสัมพันธ์ของเขากับองค์ผู้เป็นเจ้าของ เขาตอบว่า “ใช่ ผมเป็นคริสเตียน” มันน่าอัศจรรย์ใช่ไหม? ในระหว่างทางเขาได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้าของ

จากการเป็นพยานนี้แหละ เราจึงมีสิทธิพิเศษที่จะได้เห็นชีวิตที่เปลี่ยนแปลงด้วยความรักและฤทธานุภาพของพระเจ้า จะมีความชื่นชมยินดีหรือการอัศจรรย์อะไรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกไหม? ผมก็ได้เห็นอาร์เธอร์ไนโตรทส์นอีกครั้งเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ตอนนี้เขาเป็นรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยนั้น แต่ว่าตอนนี้เขาได้รู้จักองค์ผู้เป็นเจ้าของแล้ว ผมจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะติดต่อกับเขา อย่างน้อยก็จนกว่า พระเจ้าจะทรงนำผมให้ติดต่อกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่าอัศจรรย์จริงๆ

ความชื่นชมยินดีในการเป็นพยาน: การเห็นพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิต

หลายสิ่งที่ผมกำลังแบ่งปันกับคุณนี้ ผมได้แบ่งปันไว้ในคำเทศนาต่างๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเพื่อเป็นตัวอย่างของการมีประสบการณ์กับพระเจ้า เมื่อเราอยู่ในกัวลาลัมเปอร์เมื่อสองสามวันก่อน ผมพูดกับเฮเลนว่า “ถ้าอยากจะรู้ว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมได้เป็นพยานเพื่อพระเจ้าอย่างไร ก็ให้คุณไปฟังคำเทศนาทั้งหมดของผม คัดเอาเรื่องราวต่างๆ ออก แล้วจัดเรียงไปตามลำดับ คุณก็จะได้คำพยานของผม ผมก็ไม่ต้องแบ่งปันอะไรที่นี้อีก” เธอพูดว่า “ก็ใช่ แต่ปัญหาก็คือ คุณได้เทศน์ไปหลายร้อยคำเทศนา มันคงจะใช้เวลาในการค้นเรื่องราวทั้งหมดออกมาจากคำเทศนาเหล่านี้” นี่เองจึงเป็นเหตุให้ผมต้องบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ในที่นี้

ผมขอย้ำอีกครั้งว่า มันเป็นความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่ได้เป็นพยานเพื่อพระเจ้า และได้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทำงานในชีวิตของผู้คน ผมได้เห็นชีวิตของคนมากมายที่เปลี่ยนไป การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าก็สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนได้ แต่ผมมักจะเสริมคำพยานของผมเองเข้าไปให้มากเท่าที่จะทำได้ในการเทศนาของผม

ความชื่นชมยินดีอย่างมากอย่างหนึ่ง ของการเทศนาพระกิตติคุณในลอนดอนหรือในลิเวอร์พูลก็คือ การได้เห็นชีวิตของผู้คนเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาผม เมื่อผมได้เป็นพยานกับพวกเขาและเทศนาพระวจนะของพระเจ้าให้กับพวกเขาในหลายปีที่ผ่านมา มันน่าอัศจรรย์ที่ได้เห็นผู้คนได้รับการเปลี่ยนแปลง การเป็นพยานเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวใจและควรจะอยู่ในหัวใจของคริสเตียนทุกคน

อีกครั้งหนึ่งที่ผมมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างมากที่เกี่ยวกับการเป็นพยานก็คือ ตอนที่ผมอยู่ที่ฟอร์เรน มิชชันคลับ ทางตอนเหนือของลอนดอน เย็นวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น พระเจ้าก็ตรัสกับผมอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนว่า “อีริค จงลุกขึ้นและไปที่วายเอ็มซีเอ³⁶ ในใจกลางลอนดอน” สมัยนี้คนจะคิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่พระเจ้าจะพูดกับเรา แต่ทำไมเราจึงสงสัยเช่นนั้น? พระคัมภีร์เต็มไปด้วยตัวอย่างเช่นนั้น เราได้อ่านในพระคัมภีร์ไม่ใช่หรือว่า ทั้งอิสยาห์ เยเรมีย์ และผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ มักจะประกาศถ้อยคำจากพระยาห์เวห์พระเจ้าด้วยคำว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” (คำตามตัวอักษรก็คือ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้”) ? คุณคิดว่าพวกผู้เผยพระวจนะจะกล้าคิดคำเหล่านั้นขึ้นมาหรือ? พวกเขาจะกล้าพูดหรือว่าพระยาห์เวห์ได้ตรัสบางอย่างในเมื่อพระองค์ไม่ได้ตรัส จะไม่กล้าแน่นอน พระเจ้าจะตรัสบางอย่างกับพวกผู้เผยพระวจนะในแบบที่พวกเขาจะสามารถได้ยิน และเมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสแล้ว พวกเขาก็ประกาศด้วยถ้อยคำที่เริ่มต้นว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส” ลองนับดูสิว่าถ้อยคำ “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” มีปรากฏกี่ครั้งในพระคัมภีร์เดิม แล้วคุณจะต้องประหลาดใจ (มากกว่า 400 ครั้ง!)

³⁶ YMCA

แม้กระทั่งทุกวันนี้ พระเจ้าก็ยังคงตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ตลอดเวลา กับคนที่พระเจ้าคริสต์ทรงมีชีวิตรอยู่ในเขา

พระเจ้าตรัสกับผมว่า “จงลุกขึ้นและไปที่วายเอ็มซีเอ” ผมก็ไปที่วายเอ็มซีเอ โดยที่ผมไม่ได้บ่นเลยว่ามีงานบ้านมากมายที่ผมต้องทำ ผมคิดอยู่ว่างานของผมจะเสร็จได้อย่างไรถ้าผมต้องไปที่วายเอ็มซีเอ ผมยังคิดว่าผมจะไปทำอะไรที่นั่น อย่างไรก็ตาม ผมก็ขึ้นรถมอเตอร์ไซด์แล้วขับไปไกลถึงใจกลางเมือง วายเอ็มซีเอตั้งอยู่ในใจกลางเมืองใกล้กับอ็อกซ์ฟอร์ด เซอร์คัส³⁷ (สำหรับคนที่รู้จักลอนดอน) ผมมาถึงวายเอ็มซีเอแล้วพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไรที่นี่หรือ? ข้าพระองค์ยังไม่วัดอะไรเลย” และขณะที่ผมยืนอยู่ด้านในวายเอ็มซีเอคิดว่าจะทำอะไรดี องค์ผู้เป็นเจ้าของก็ทรงจับความสนใจของผมไปที่ประตูหมุน ที่คนกำลังเข้าออก องค์ผู้เป็นเจ้าของตรัสว่า “มองไปที่ประตู” ผมมองแล้วก็เห็นสุภาพบุรุษชาวจีนร่างสูงคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามา แล้วองค์ผู้เป็นเจ้าของก็สั่งผมว่า “ไปคุยกับเขา” ขณะที่ผมเดินไปหาเขา ผมถามพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ควรจะทำอะไรกับเขาหรือ?” ผมไม่เคยพบเขามาก่อนและไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี องค์ผู้เป็นเจ้าของตรัสว่า “ถามเขาว่า เขาต้องการความช่วยเหลือไหม” ตามปกติแล้วคุณจะช่วยคนแปลกหน้าต่อหน้าผู้คนและถามว่า “คุณต้องการความช่วยเหลือไหม” หรือไม่ว่าง? แต่ผมก็ถามเขาไปว่า “คุณต้องการความช่วยเหลือไหม?” ผมรู้สึกแปลกใจเมื่อเขาตอบว่าต้องการ ผมจำไม่ได้แล้วว่าเขาต้องการความช่วยเหลืออะไร แต่สิ่งที่สำคัญก็คือ เราได้พูดคุยกันและไม่ช้าเราก็ตกถึงเรื่องสิ่งฝ่ายวิญญาณ เขาแก่กว่าผมด้วยวัยสี่สิบกว่าๆของเขา ผมเป็นเด็กกว่าเขามาก ผมรู้สึกว่ามันไม่เหมาะที่ผมจะเป็นคนที่จะช่วยเขาในระดับฝ่ายวิญญาณ ผมจึงนัดให้เขาไปพบกับศิษยาภิบาลของคริสตจักรเราในวันถัดไป จากนั้นเขาก็มาหาองค์ผู้เป็นเจ้าของ!

เมื่อสุภาพบุรุษคนนี้เล่าเรื่องของเขาให้ผมฟังในภายหลังนั้น ผมจึงได้ตระหนักว่า การทรงนำของพระเจ้าที่น่าอัศจรรย์เพียงใด ไม่มีใครสามารถนึกถึงคำอธิบายของมนุษย์ที่จะมาอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ วันที่ผม

³⁷ Oxford Circus

ได้พบกับเขา เขาเพิ่งมาจากไต้หวันที่เขาเป็นข้าราชการระดับสูง เขากำลังเดินทางไปเจนีวาในฐานะตัวแทนเพื่อเจรจาการค้า ผมไม่ได้ถามรายละเอียดจากเขา เขาเพิ่งมาถึงลอนดอนและไม่รู้จักเมืองนี้ นั่นเป็นเหตุที่เมื่อผมถามเขาว่า เขาต้องการความช่วยเหลือไหม เขาตอบว่าต้องการ นอกจากนั้นเขาก็กำลังจะไปในวันมะรืนนี้ ซึ่งหมายความว่าเขามีเวลาอยู่ในลอนดอนเพียงแค่วันสองวัน มีเพียงหนึ่งในสองวันนี้เท่านั้นที่เป็นไปได้ คือถ้าเขาไม่มาหาองค์ผู้เป็นเจ้านายนี้ ก็จะได้ไม่มาเลย หลังจากการประชุมที่เจนีวาเขาก็ต้องกลับไปไต้หวัน ดังนั้นเขาจึงมีเพียงสองวันนี้เท่านั้นในลอนดอน

ต่อมาฉันทำให้ผมนึกได้ว่า นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนกับเมื่อฟิลิปไปพบขันทีชาวเอธิโอเปียในถิ่นกันดาร (กิจการ 8:27-39) ขันทีที่เป็นข้าราชการที่กำลังเดินทางอยู่เมื่อฟิลิปพบกับเขา ฉะนั้นช่วงเวลาเหมาะเจาะของฟิลิปจึงต้องถูกต้องแม่นยำ ไม่เช่นนั้นเขาก็จะคลาดกันกับขันที เมื่อฟิลิปพบขันทีในถิ่นกันดารนั้น เขาพบว่าขันทีกำลังอ่านพระคัมภีร์ในอิสยาห์ ฟิลิปจึงถามเขาว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่?” ซึ่งก็หมายความว่า “ท่านต้องการความช่วยเหลือไหม?” ขันทีต้องการใครสักคนช่วยให้เขาเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ และฟิลิปก็อยู่ที่นั่นเพื่ออธิบายกับเขา จากนั้นขันทีก็ยอมจำนนชีวิตของเขาให้กับพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าราชการจากไต้หวันเมื่อเขามอบชีวิตของเขาให้กับองค์ผู้เป็นเจ้า ช่วงเวลาประจวบเหมาะที่มาพบกันนี้เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ ถ้าหากผมไม่ได้ฟังเสียงของพระเจ้าหรือได้เชื่อฟังพระองค์ โลหิตของชายคนนี้จะคงจะอยู่ในมือของผม เขาก็คงไม่ได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้า เขามาพูดกับผมทีหลัง ก่อนที่จะออกเดินทางไปประชุมที่เจนีวาว่า “มันช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ผมกำลังแสวงหาพระเจ้า ผมไม่คิดเลยว่าผมจะได้พบพระเจ้า หรือพระเจ้าจะพบผมในลอนดอนนี้” สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นอย่างพอดีพอดีภายในระยะเวลาอันสั้น มีคำอธิบายของมนุษย์ในเรื่องนี้ไหม? พระเจ้าของเราช่างน่าอัศจรรย์ ผมรู้สึกแปลกประหลาดใจมาก แต่ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นด้วย ที่ถ้าหากผมไม่ได้ฟังเสียงของพระองค์แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้? จะมีบาง

คนที่เสียชีวิตไปโดยไม่รู้จักพระเจ้า เพราะคุณไม่ได้ฟังเสียงขององค์ผู้เป็นเจ้าไหม?

การสื่อสารโดยตรงและลึก

เพื่อชี้แจงให้ชัดเจน ผมจึงต้องพูดถึงสิ่งอื่นๆ ด้วย คุณอาจสังเกตเห็นว่าประสบการณ์ทั้งหมดที่ผมแบ่งปันมานั้นเกิดขึ้นเมื่อครั้งผมยังเป็นเด็ก ไม่ใช่เพียงยังเป็นเด็กในแง่ของอายุทางกาย (ผมอยู่ในวัยยี่สิบกลางๆ) แต่ยังเป็นแง่ของการเป็นเด็กทางจิตวิญญาณอีกด้วย เมื่อผมยังเป็นเด็กทั้งสองด้าน พระเจ้าก็ได้ตรัสกับผมในแบบที่ได้ยินเสียงถึงสองสามครั้ง แต่เมื่อผมเป็นผู้ใหญ่ขึ้นทางจิตวิญญาณ พระเจ้าก็จะสื่อสารกับผมในแบบที่ไม่ได้ยินเสียง ตอนนี้พระองค์จะให้ผมรู้พระประสงค์ของพระองค์โดยตรง (โดยไม่ได้นับคำตรัส) และด้วยความชัดเจน (ผมรู้แน่ชัดว่านี่มาจากพระเจ้า และไม่ใช้สิ่งที่ใจของผมเองคิดขึ้น) พระองค์ทรงทำให้ผมรู้ในใจลึกๆว่า “นี่คือความประสงค์ของเรา” โดยที่ผมไม่สงสัยในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ผมทำเลย พระเจ้าไม่ได้ตรัสกับผมในแบบที่ได้ยินเสียงมานานทีเดียว พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เพราะเมื่อผมเรียนรู้ที่จะเดินใกล้ชิดพระองค์มากขึ้น ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระองค์จะทรงสื่อสารกับผมแบบใจต่อใจให้รู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ ตรงถึงใจของผมทันทีเลย ขณะที่ผมรอและคอยฟังอยู่นั้น พระองค์ก็จะให้ผมรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ผมรู้หรือให้ทำ ผมไม่จำเป็นต้องได้ยินเสียงคำตรัสของพระองค์อีกต่อไป ผมคิดว่าเมื่อผมยังอายุน้อยมากทั้งด้านร่างกายและจิตวิญญาณนั้น ผมยังไม่ได้เดินกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดพอที่จะรับการสื่อสารจากพระองค์โดยตรงถึงใจของผม ผมจำเป็นต้องได้ยินด้วยหูของผมในแง่ นั้น แต่พระองค์ทรงรู้ความต้องการของเราและทรงพระกรุณาอย่างมาก พระองค์จะทรงตอบสนองกับคุณตามความเติบโตของคุณหรือความยังไม่เติบโต ถ้าหากคุณยังเป็นเด็กในองค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็จะพูดกับคุณในระดับของคุณ มันเหมือนความแตกต่างระหว่างการพูดกับเด็กและการพูดกับผู้ใหญ่ คุณจะไม่ว่างกับเด็กในแบบเดียวกับที่

คุณพูดกับผู้ใหญ่ ฉะนั้นเมื่อผมยังไม่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็จะพูดกับผมในแบบที่ผมจะสามารถเข้าใจพระองค์ได้อย่างชัดเจน

ทุกวันนี้พระองค์มักจะให้ผมรู้พระประสงค์ของพระองค์ เหมือนกับว่าผมเห็นแสงแวบหนึ่งอย่างชัดเจนในเวลาที่พระองค์ทรงเลือก ผมรู้ว่ามันมาจากพระเจ้าเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้เห็นนั้นเกินความรู้ของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น เราไม่รู้อนาคต แต่ความเป็นจริงที่เป็นได้ก็คือ เราจำเป็นต้องรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำ หรือที่ไหนที่พระองค์ทรงต้องการให้เราไป ไม่ว่ามันจะเป็นวันนี้หรือวันพรุ่งนี้ แต่เราจะรับ “การทรงนำของพระวิญญาณ” ได้อย่างไร เหมือนที่บุตรทุกคนของพระเจ้าควรได้รับ (โรม 8:14) เว้นเสียแต่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์กับเรา? ถ้าพระองค์ทรงต้องการให้ผมช่วยใครสักคน พระองค์ก็จะทรงเปิดเผยสิ่งนั้นกับผม หากจำเป็น พระองค์ก็อาจจะทรงเปิดเผยด้วยว่า คนที่เจ็บป่วยหนักคนนั้นจะตายหรือไม่ตาย แน่แน่นอนว่าพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ เพื่อจะสนองความที่อยากรู้ของผม แต่จะทรงเปิดเผยเฉพาะเมื่อมีความจำเป็นแน่นอนที่ผมต้องรู้

ตัวอย่างเช่น มีสองกรณีแยกกันที่แพทย์บอกว่าผู้ป่วยคนหนึ่งจะตาย แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยกับผมว่าผู้ป่วยทั้งสองคนจะไม่ตาย ในทั้งสองกรณีเมื่อผมบอกบรรดาญาติและเพื่อนๆ ของคนที่ป่วยหนักว่า คนนั้นจะไม่ตาย พวกเขา ก็ตอบอย่างที่เราคาดไว้ด้วยคำพูดว่า “แต่หมอบอกว่าเขาจะตาย” ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเลือกระหว่างว่าจะเชื่อแพทย์ หรือจะเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกผม ผลสุดท้ายนั้นก็แน่นอน สิ่งที่แพทย์บอกนั้นผิดและสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับผมนั้นเป็นจริง เราไม่ได้โทษแพทย์ที่ผิดพลาดเพราะพวกเขาพูดตามความรู้ทางการแพทย์อย่างดีที่สุดของพวกเขา แต่ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้านั้นทำงานเกินขอบเขตความรู้ของมนุษย์ นั่นคือความมหัศจรรย์ของการเดินกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

ตายต่อบาป แล้วมีชีวิตในพระคริสต์!

ผมได้พูดมาตั้งแต่ต้นเกี่ยวกับที่พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา ตอนนี้ผมจะให้ คุณดูข้อพระคัมภีร์ที่สั้นมาก แต่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในชีวิตจริง “ผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7) ผู้ที่ตายแล้วก็พ้นบาป นั่นก็คือ อิสระจากสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลกนี้ ซึ่งก็คือ *ความบาป* เมื่อความบาปครอบงำในชีวิตของคุณ มารจะควบคุมคุณ คุณไม่เชื่อในมารหรือ? มันไม่ได้ต่างกันเลย มารก็ไม่ต้องการให้คุณเชื่อในมัน มันไม่จำเป็นต้องให้คุณเชื่อในมันเพราะมันมีจริง ไม่ว่าคุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อมัน

ในทำนองเดียวกันกับพระเจ้า หาก你不เชื่อในพระเจ้า มันก็ไม่เปลี่ยนความเป็นจริง พระเจ้าจะทรงหายไปเพียงเพราะ你不เชื่อในพระองค์อย่างนั้นหรือ? พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น และไม่ว่าคุณจะเชื่อในพระองค์หรือไม่ มันก็ไม่ได้เปลี่ยนความจริงนั้น แต่มันเปลี่ยนคุณ

หากแพทย์บอกคุณว่า คุณเป็นมะเร็งร้ายและคุณพูดว่า “ผมไม่เชื่อ” มะเร็งของคุณจะหายไปเพียงเพราะว่าคุณไม่เชื่ออย่างนั้นไหม? มะเร็งจะฆ่าคุณไม่ว่าคุณจะเชื่อแพทย์หรือไม่ก็ตาม สิ่งสำคัญก็คือคุณตอบสนองอย่างไรกับมัน คุณจะตอบสนองว่า “ผมเป็นมะเร็งเข้าแล้ว ตอนนี้ผมจำเป็นต้องรู้ว่าควรจะทำอย่างไร” แต่ถ้าคุณไม่เชื่อและไม่ระมัดระวังไว้ก่อน คุณก็จะตาย หากคุณตอบสนองอย่างฉลาด คุณก็อาจจะมีชีวิตอยู่ หากคุณตอบสนองอย่างโง่เขลา คุณก็จะตาย พระเจ้าทรงมีจริง การที่คุณไม่เชื่อในพระองค์นั้นไม่ได้เปลี่ยนความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพระองค์ พระองค์ไม่ได้หยุดการมีอยู่จริงเพียงเพราะ你不เชื่อในพระองค์ การเชื่อหรือการไม่เชื่อของคุณจะส่งผลต่อตัวคุณเอง และการตอบสนองของคุณกับพระองค์ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความตาย

ในทำนองเดียวกันกับมาร หาก你不เชื่อว่ามารมีจริง มันก็ไม่ได้หายไป แต่การที่คุณไม่เชื่อ จะส่งผลกับคุณ เพราะจะทำให้คุณไม่ทันระมัดระวังตัวในทางกลับกันนั้น มารจะไม่สามารถแตะต้องคุณได้ หาก你不ได้ถูกความบาปควบคุม มันต้องให้คุณมีบาปในชีวิตของคุณเสียก่อนที่มันจะจัดการและ

กวนใจคุณ คุณมีบาปอยู่ในชีวิตของคุณไหม? ถ้ามี มารก็จะควบคุมคุณไว้ โลกก็จะควบคุมคุณไว้ เพราะโลกเป็นเครื่องมือของมารที่จะทำงานกับคุณ มารก็คือ “พระของโลกรนี้ (หรือยุคนี้)” (2 โครินธ์ 4:4) และโลกนี้เป็นเครื่องมือของมัน เพื่อนเอ๋ย เมื่อคุณเก็บซ่อนความบาป คุณก็ตายในฝ่ายวิญญาณและวิธีที่จะหลุดพ้นจากมันก็คือการตายต่อบาป และฉะนั้นจึงตายต่อความตายที่เกิดจากบาป เส้นทางสู่อิสรภาพที่แท้จริงก็คืออิสรภาพจากบาป นั้นมาจากการตายต่อบาป คุณได้มีประสบการณ์ในความชื่นชมยินดีกับอิสรภาพนั้นไหม? หรือว่าคุณเป็นทาสที่ถูกซาตานบงการไหม? มีคริสเตียนไม่มากที่มีประสบการณ์กับอิสรภาพอย่างแท้จริง นั่นเป็นเพราะมีคริสเตียนน้อยคนที่มีประสบการณ์กับความตาย คือตายกับพระคริสต์ (โรม 6:3-7)

การตายกับพระคริสต์ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเรา กับพระคริสต์นั้น ไม่ใช่จุดจบในตัวของมันเอง แต่เป็นประตูไปสู่ชีวิต คุณเคยเห็นคริสเตียนตายไหม? บางคนมาหาพระเจ้ายากก็เพราะได้เห็นคริสเตียนตาย โดยได้เห็นสันติสุขและความยินดีลึก ๆ ของเขา สำหรับคริสเตียนเช่นนี้ ความตายเป็นเพียงประตูสู่ชีวิตนิรันดร์ คริสตจักรในยุคแรก ๆ เป็นพยานอย่างมีพลังกับโลก เพราะว่าคนที่ไม่ใช่คริสเตียนกลัวความตาย มารควบคุมผู้คนให้กลัวความตาย คุณกลัวที่จะตายไหม? คุณไม่รู้ว่ชีวิตของคุณจะลงเอยอย่างไรนอกจากจะถูกดินกลบหน้า แต่คนที่มีชีวิตกับพระคริสต์ในโลกนี้จะรู้ว่าเขาจะไปไหน เขาจะเป็นอิสระจากการครอบงำของบาปและดังนั้นเขาจึงเป็นอิสระจากความกลัว ความบาปทำให้เกิดความกลัว ดังนั้นเมื่อคน ๆ หนึ่งเป็นอิสระจากบาป คนนั้นก็จะ เป็นอิสระจากความกลัว อิสรภาพที่ มาจากการตายต่อบาปนั้นนำมหัสศจรรย์อย่างแท้จริง

คุณแม่ของผม

ผมอยากจะแบ่งปันเหตุการณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของผม ในช่วงทำยนี้ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างมากและผมก็ไม่ชอบที่จะพูดถึงมัน ผมไม่รู้วิธีอื่นที่จะเป็นพยานกับคุณเกี่ยวกับการตายของผมกับ

พระคริสต์และผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของผมกับคุณแม่ของผม และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในชีวิตของเธอ ผมได้แบ่งปันไปบ้างแล้วเกี่ยวกับครอบครัวของผม โดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับคุณพ่อของผม แต่แทบจะไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณแม่ของผมเลย

คุณเห็นไหมว่า คุณแม่ของผมเป็นคนที่ผมแทบไม่รู้จักเมื่อตอนผมเป็นเด็ก นั่นเป็นเพราะเมื่อผมเป็นเด็กจากวัยเด็กเล็ก ผมได้รับการดูแลจากพี่เลี้ยงมาตลอด ผมอายุได้ห้าขวบเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง คุณพ่อของผมเป็นผู้รักชาติอย่างแรงกล้า ท่านได้เข้าร่วมสงครามโดยทำงานในรัฐบาลในช่วงสงคราม ท่านต้องหลบหนีออกจากเชียงใหม่ก่อนที่กองทัพญี่ปุ่นจะเข้ายึดเมือง ดังนั้นผมและคุณแม่ของผมจึงติดค้างอยู่ในดินแดนของศัตรูในช่วงสงคราม คุณแม่ต้องทำงานทำเพื่อจะมีรายได้ และเธอก็ต้องจ้างพี่เลี้ยงเพื่อทำงานบ้านและดูแลผม เมื่อผมถึงเกณฑ์ที่จะเข้าเรียนชั้นประถม คุณแม่ของผมเห็นว่สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ ส่งผมไปโรงเรียนประจำในอีกฟากหนึ่งของเชียงใหม่ในช่วงสองปีแรก ผมจะได้กลับมาบ้านในวันหยุดสุดสัปดาห์เป็นครั้งคราว ซึ่งหมายความว่าผมไม่ค่อยได้เจอท่าน แม้ผมจะกลับบ้าน ท่านก็มักจะไม้อยู่บ้าน ท่านยังสาวและสวย และต้องการเข้าสังคม ทั้งหมดนี้หมายความว่า ผมเติบโตขึ้นโดยที่แทบจะไม่รู้จักคุณแม่ของผมและไม่ได้รับความรักจากคุณแม่

ผมไม่ได้สัมผัสกับความรักของคุณแม่ เว้นแต่จากผู้ที่มาทำหน้าที่แทน ซึ่งก็คือ “อาม้า” ของผม (พี่เลี้ยง) ที่เป็นแม่ของผม เธอเลี้ยงดูผมมาและทุ่มเทกับผมอย่างมาก เธอรักผมมากจนผมไม่เคยรู้สึกว่ามีอะไรขาดหายไป แม้ว่าผมจะไม่ได้รับการดูแลจากแม่แท้ๆของผม แต่ผมก็มีแม่อีกคนหนึ่งที่รักผมเหมือนกับลูกของเธอเอง เธอน่าจะรักผมมากกว่าที่พวกคุณส่วนใหญ่ได้รับความรักจากคุณแม่ของคุณเอง ในแง่นี้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้ผมด้วยพระทัยกรุณาโดยให้อาม้ากับผมที่เป็นเหมือนแม่มากกว่าเป็นอาม้า ถึงอย่างนั้น ไม่ว่าจะทำอย่างไร ก็ไม่มีอาม้าคนไหนจะมาเป็นแม่ของคุณเองจริงๆ แต่ผมไม่รู้ว่าจะสัมพันธ์กับคุณแม่ของผมอย่างไร

ไก่เลี้ยงของผม

เรื่องยิ่งแย่ง เมื่อคุณแม่ของผมทำสิ่งที่ทำให้ผมเจ็บปวดอย่างมาก มีครั้งหนึ่งอาม้าเอาไก่เลี้ยงมาให้ผมตัวหนึ่งจากบ้านของเธอในชนบท เธอกลับไปยังบ้านและเมื่อเธอกลับมาเธอพูดว่า “ฉันมีของขวัญให้คุณ” แน่نونว่าเด็ก ๆ จะชอบของขวัญที่ให้ด้วยความรัก ผมถามว่า “อะไรหรือ?” เธอเปิดตะกร้าใบใหญ่ของเธอ และไก่ก็โผล่ออกมา ผมดีใจมาก! มันมีขนสวยงามและฉลาดด้วย! มันฉลาดอย่างไรหรือ? ทุกครั้งที่พี่เลี้ยงของผมเรียกมัน มันจะมามาหาเธอทันที เราพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์บนชั้นสาม ทุกชั้นจะมีทางเข้าสองทาง นี่เป็นวิธีทดสอบความฉลาดของไก่ เพราะเมื่อพี่เลี้ยงของผมเรียกมันจากหน้าต่างชั้นสาม มันจะรู้ได้อย่างไรว่าประตูสองบานฝั่งไหนที่จะต้องเข้าไป? และจะขึ้นไปชั้นไหน? แล้วประตูไหนเป็นประตูที่ถูกต้อง และชั้นไหนเป็นชั้นที่ถูกต้อง? แต่ไก่ของผมรู้จักที่จะเข้าบ้านได้อย่างถูกต้อง

อาม้าของผมจะเอาไก่ไปไว้ในสวนข้างล่าง ซึ่งไม่ใช่สวนส่วนตัว แต่เป็นสวนสาธารณะที่เปิดโล่งถึงถนน กระนั้นไก่ตัวนี้ก็ไม่เคยเดินออกไปที่ถนน แต่จะอยู่ในที่ปลอดภัยภายในสวน ใครสอนมันให้อยู่แต่ในสวนหรือ? มันไม่ได้เป็นลูกไก่ที่ถูกเลี้ยงไว้ในสวน แต่เป็นไก่โตเต็มที่เมื่อมาอยู่ที่นี้ แต่มันจะอยู่ในสวนและให้อาหารมันที่นั่น และเมื่ออาม้าเรียกหาไก่จากหน้าต่างเมื่อไร มันก็จะวิ่งขึ้นบันไดทางประตูด้านขวา ขึ้นชั้นที่ถูกต้องและเข้ามาประตูของเรา! มันไม่ใช่ไก่ที่พิเศษหรอกหรือ? มันมีค่ามากสำหรับผม

วันหนึ่ง ผมกลับจากโรงเรียน แล้วไก่ของผมอยู่ที่ไหนหรือ? มันอยู่ในหม้อต้ม ผมต้องการคำอธิบายจากอาม้าของผม “เอาไก่ของผมไปทำอาหารทำไม?” “ฉันไม่ได้อยากเอามันทำอาหาร แต่คุณแม่ของคุณบอกให้ฉันทำ” เธอพูดอย่างเศร้าใจ เพราะเธอก็รักไก่เช่นกัน “ทำไมเธอจึงทำเช่นนั้น?” คำอธิบายที่ได้รับก็คือ คุณแม่ของผมจะมีแขกมาหลายคนและเธอต้องการจะเพิ่มอาหารบนโต๊ะ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับไก่ ผมยังเป็นเด็กและไก่ตัวนี้ก็มีค่าสำหรับผม สำหรับคุณแล้ว ไก่อาจไม่ได้มีความหมายมากนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของคุณ ผมไม่รู้ว่าจะให้ภัยคุณแม่ของผมได้อย่างไร (แม้ผมจะจำไม่ได้ว่าท่านเคยขอให้ผมยกโทษให้) มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายที่จะ

ทำกับสัตว์เลี้ยงของผม ผมคิดกับตัวเองว่า ผมไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากคุณแม่ของผม และตอนนี้ท่านก็เอาสิ่งที่ผมรักไปจากผม

สุนัขพันธุ์ปักกิ่งเทอร์เรียของผม

เพื่อนที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่ผมจะมีได้ก็คือสุนัข ผมมีสุนัขพันธุ์ปักกิ่งเทอร์เรียสีขาว ตัวเล็กขนยาวปิดหน้าปิดตาจนคุณมองไม่เห็นหน้ามัน มันมีใบหน้ากลมน่ารักและดูเหมือนตุ๊กตาหมี มันเป็นที่รักของผมมาก เพราะเมื่อผมจะกลับบ้านจากโรงเรียนในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ สุนัขของผมก็จะมาต้อนรับผมอย่างตื่นเต้นดีใจและกระโดดเข้าหาผม ไม่มีอะไรที่ต้อนรับคุณได้อย่างอบอุ่นมากไปกว่าสุนัขแล้ว ผมไม่เคยได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากมนุษย์เลย ในหลายครอบครัว เมื่อสามีกลับจากที่ทำงานมาถึงบ้าน สิ่งที่ได้รับก็คือภรรยาอยู่กับการทำอาหาร ซักเสื้อผ้า และดูแลลูกๆ บ่อยครั้งที่สามีเหนื่อยหรือยุ่งเกินกว่าที่จะสนใจภรรยา บ่อยครั้งที่ทั้งสามีและภรรยาต่างก็ไม่มีเวลาหรือกำลังที่จะทักทายกันเมื่อสามีกลับมาบ้าน แต่สุนัขจะมาต้อนรับคุณอย่างอบอุ่นเสมอ มาเสียและกระโดดนัวเนียคุณไปทั่ว

วันหนึ่งผมกลับมาบ้านและไม่เห็นสุนัข ไม่มีการต้อนรับที่อบอุ่น ไม่มีสัตว์เลี้ยง ไม่มีอะไรเลย “มันเกิดอะไรขึ้นกับสุนัขของผมหรือ?” “อ้อ คุณแม่ของคุณลืมปิดประตู มันก็เลยออกไปและไม่กลับมา” ใจของผมก็ไปแล้วแล้วยังสุนัขของผมอีก ผมได้สูญเสียสิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขที่สุด มันมากเกินไปที่จะรับไหว การไม่ได้รับความรักมากนักจากคุณแม่ก็เป็นอย่างหนึ่ง แต่การสูญเสียสิ่งที่ผมรักก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ไม่มีความขุ่นเคือง

หากคุณเติบโตขึ้นด้วยการเก็บความโกรธแค้น ความขุ่นเคือง และความขมขื่นไว้ คุณจะกลายเป็นคนแบบไหนหรือ? หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำงานใน

ใจของผม ผมก็จะยังคงขมขื่น ทำไมผมจึงไม่รู้สึกลบขมขื่นหรือขุ่นเคือง หรือเกลียดชังคุณแม่ของผม? นั่นก็เพราะผมได้ตายกับพระคริสต์ และในการตายนั้น ผมได้สูญเสียตัวเก่าในตัวผมที่ขุ่นเคือง เจ็บปวด และถูกทอดทิ้ง ผมได้เข้าสู่ชีวิตใหม่ที่ไม่มีความขมขื่น ความโกรธเคือง หรือความเกลียดชัง เพราะอริค ชาง³⁸ ผู้ที่เติบโตขึ้นมาโดยไม่ได้รับความรักจากคุณแม่ และไม่ได้ได้รับความสนใจแม้แต่หยินนิดจากคุณแม่ของเขานั้น ได้ตายกับพระคริสต์แล้ว ผมไม่ได้รับผลร้ายทางจิตใจแต่อย่างใด ผมยังสามารถที่จะรักคุณแม่ของผมได้ และก่อนที่จะเสียชีวิต เราได้กลายเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก นั่นคือหลักฐานของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยกู้และทำการเปลี่ยนแปลง

ตอนนี้คุณจะเห็นได้ว่า ทำไมก่อนหน้านี้ ผมจึงไม่เคยพูดถึงคุณแม่ของผม นั่นเป็นเพราะผมไม่อยากจะพูดถึงท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เหตุผลที่ในที่สุดผมสามารถจะพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับท่านได้ก็เพราะ การทำเช่นนั้น ผมกำลังเป็นพยานถึงด้านสำคัญนี้ที่พระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของผม และต่อมาก็ทรงทำในชีวิตของคุณแม่เช่นกัน หากคุณไม่ทราบถึงความซาหส์และความเจ็บปวดในสถานการณ์ที่ผมเติบโตขึ้นมา ที่มีโอกาสจะส่งผลร้ายที่ลึกภายใน คุณก็จะไม่ได้ตระหนักถึงความดีเลิศในการทำงานของพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนผมให้เป็นคนใหม่ การดึงผมเข้าสู่ชีวิตใหม่ในพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนทัศนคติและความสัมพันธ์ของผมที่มีต่อคุณแม่ของผม และสิ่งนี้ส่งผลให้ท่านได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

ในปัจจุบันมีกลุ่มคริสตจักรที่สอนสิ่งที่เรียกกันว่า “การบำบัดภายใน” พวกเขาอ้างว่า “การบำบัดภายใน” นี้ควรนำมาใช้กับทุกคน โดยเฉพาะคนที่เจ็บปวดภายในเหมือนผม มันเป็นเรื่องจริงที่เมื่อผมย้อนความทรงจำของผมแล้ว ผมก็นึกไม่ออกสักตัวอย่างถึงความรักของคุณแม่ผม หากคุณจะขอให้ผมเอ่ยถึงเหตุการณ์เช่นนั้นสักครั้งจากช่วงวัยเด็กของผม ผมจะนึกไม่ออกเลย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าท่านไม่รักผม ผมแค่จะบอกว่าการแสดงความรักของคุณแม่ ไม่เคยอยู่ในความทรงจำของผมเลย วัยเด็กที่ขาดความรักอย่างมากเช่นนั้นถูกคิดกันไปว่า จะทิ้งรอยแผลเป็นทางอารมณ์และ

³⁸ Eric Chang

ทางจิตใจไว้ในใจของคนนั้น แต่ผมไม่เห็นรอยแผลเป็นอะไรเลย มันจึงไม่มีอะไรที่จะต้องรับการบำบัดให้หาย ผมไม่มีความจำเป็นต้องไปพบจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาให้วิเคราะห์ผลกระทบในความเจ็บปวดทางใจ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพระเยซูได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม ผมได้ตายกับพระองค์เมื่อรับบัพติศมาและเป็นขึ้นกับพระองค์เข้าสู่ชีวิตใหม่ ในการตายกับพระองค์นั้น ตัวเก่าของผมพร้อมกับความทรงจำและทัศนคติเก่าๆได้ล่องลับไป “ผม” คนเก่าจะต้องตายเพื่อจะได้เกิด “ผม” คนใหม่ขึ้น

การฝึก “บำบัดภายใน” เป็นการ “การบำบัด” ตัวเก่า ที่พระเยซูจะอธิบายว่าเป็นการปะผ้าเก่าด้วยชิ้นของผ้าใหม่ ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปจะยังทำให้เกิดฉีกขาด ในการช่วยกู้เรานั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงปะคนเก่า พระองค์ทรงสร้างคนใหม่ในพระคริสต์ออกมาจากเรา นี่เป็นคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ (2 โครินธ์ 5:17 ฯลฯ) หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด ผมก็เริ่มที่จะรักคุณแม่ของผม แล้วผมก็ไม่วิตด้วยซ้ำว่าทำไม! แต่ผมสามารถทำอย่างนั้นได้ก็เมื่อหลังจากที่พระเยซูได้ทรงเข้ามาในชีวิตของผม พระองค์ทรงอยู่ในผมและทรงเป็นเพื่อนของคนบาป พระองค์ทรงให้อภัยคนบาปอย่างผม และทรงใส่ความรักของพระองค์เข้ามาในใจของผม ความรักนี้เป็นสิ่งที่มีพลานุภาพที่สุดที่เปลี่ยนใจคุณแม่ของผม นั่นคือสิ่งมหัศจรรย์ที่องค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำในผม

เมื่อผมกำลังศึกษาอยู่ในลอนดอน ผมจะไปเยี่ยมคุณแม่ของผมในช่วงปิดภาคฤดูร้อน ผมจะไม่เรียกบ้านของท่านว่าเป็นบ้านของผม เพราะที่นั่นผมไม่ได้รับการต้อนรับเลย เห็นไหมว่า ผมน่าจะรู้สึกเจ็บปวดหรือเก็บความเกลียดชังไว้ แต่ผมก็ไม่ยอมให้สิ่งนั้นมีอิทธิพลกับผม “เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7) และความเกลียดชังก็คือบาป

แต่การมาปรากฏตัวของผมที่บ้านของท่าน เป็นการรบกวนชีวิตส่วนตัวของท่านและไม่สะดวกสำหรับท่าน ดังนั้นผมจะอยู่เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น แต่ในช่วงที่พักอยู่ด้วยนั้น ผมจะล้างจานและทำสิ่งที่ไม่ได้คาดหวังให้ผมทำ ผมพูดกับตัวเองว่า ผมจะไม่ไปสั่งสอนท่าน แต่จะเป็นพยานกับท่านด้วยชีวิตของผม หากชีวิตของผมไม่ได้พูดกับท่าน ก็ไม่มีอะไรจะพูดได้

วันหนึ่งท่านถามผมว่า “เธอจ่ายค่าเล่าเรียนของเธออย่างไร? ใครเป็นคนสนับสนุนการเงินให้กับการศึกษาของเธอในลอนดอน?”

“พระเจ้าของผมทรงจัดเตรียมให้”

“ก็ใช่ แต่พระองค์ไม่ได้โปรยเงินลงมาจากสวรรค์นี่”

“บางครั้งพระองค์ก็ทำอย่างนั้น! พระองค์มีวิธีการของพระองค์ที่จะทรงทำ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง”

“ฉันไม่เข้าใจ”

เนื่องจากท่านไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนมอยู่ ท่านจึงไม่อาจจะเข้าใจได้ว่า พระองค์ทรงดูแลลูก ๆ ของพระองค์และทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้พวกเขา เมื่อพวกเขาพึ่งพระองค์ให้ดูแลพวกเขา ไม่กี่ปีต่อมาหลังจากผมเรียนจบ ท่านพูดกับผมว่า “ฉันไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจัดเตรียมให้เธออย่างไร แต่ฉันเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นจริง”

เรื่องมรดก

คุณพ่อของผมเสียชีวิตไม่กี่ปีต่อมาเมื่อผมยังอยู่ในลอนดอน คุณพ่อกับคุณแม่ของผมได้แยกทางกัน ผมรู้สึกว่ามันยากที่จะพูดถึงเรื่องพวกนี้ของครอบครัว แต่ผมก็ไม่เห็นทางอื่นที่จะแบ่งปันสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในชีวิตของผมโดยไม่เอ่ยถึงสิ่งเหล่านี้ คุณพ่อกับคุณแม่ของผมได้หย่าร้างกันอย่างเป็นทางการ แต่คุณพ่อของผมได้เขียนในพินัยกรรมของท่านว่า คุณแม่ของผมเป็นคนที่ท่านจะยกมรดกทั้งหมดของท่านให้ ท่านรักคุณแม่ของผมและยังคงหวังที่จะได้อยู่ด้วยกันอีก แต่คุณแม่ไม่ต้องการ หลังจากที่ท่านเสียชีวิต ผู้จัดการมรดกของท่านได้ดูพินัยกรรมและเห็นว่า คุณพ่อของผมได้สั่งไว้ว่า ทรัพย์สินสมบัติของท่านทั้งหมดจะต้องยกให้กับ “ภรรยาของผม” ซึ่งก็คือคุณแม่ของผม แต่ศาลหยุดดำเนินการตามคำสั่งของคุณพ่อในพินัยกรรมนั้น จนกว่าคุณแม่ของผมจะสามารถพิสูจน์ได้ว่า คุณแม่ยังเป็นภรรยาของท่านอยู่แน่นอนว่า ท่านไม่สามารถจะพิสูจน์เช่นนั้นได้ เพราะทั้งสองได้หย่าร้างกัน

ดังนั้นศาลจึงตัดสินว่า ในเมื่อคุณแม่ของผมไม่สามารถจะรับมรดกได้ ดังนั้นมรดกนี้จะยกให้กับผม

คุณแม่ของผมต้องการจะต่อสู้ หรืออย่างน้อยก็อุทธรณ์คำตัดสินของศาล เราจะไม่คิดแบบนี้หรือว่า “นี่จะไม่เกินไปหรือ? คุณไม่ต้องการจะเป็นภรรยาของเขา คุณไม่ต้องการจะเป็นแม่ แต่คุณต้องการจะรับมรดก!” แต่ขอให้เราจำไว้ว่าท่านไม่ได้เป็นคริสเตียน ผมควรจะทำอะไรในสถานการณ์เช่นนี้? และนี่คือสิ่งที่ผมได้ทำ ผมพูดกับคุณแม่ของผมว่า “ผมจะให้มรดกทั้งหมดกับคุณแม่” ผมได้จ้างทนายความด้วยค่าใช้จ่ายของผมเอง และสั่งให้เขาเขียนคำกล่าวในนามของผมที่ผมจะสละมรดก ซึ่งศาลในสหรัฐอเมริกา (คุณพ่อของผมเสียชีวิตในสหรัฐอเมริกา) ได้ประกาศว่าเป็นของผม ดังนั้นผมจึงเซ็นชื่อสละสิทธิมรดกของผม ผมพูดว่า “มอบทุกอย่างให้คุณแม่ของผม ผมไม่ต้องการมัน ผมเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า” ตัวผมเองไม่มีเงิน และผมก็ไม่สามารถชำระค่าธรรมเนียมให้ทนายความได้ในทันที ทนายความซึ่งเป็นคริสเตียนที่ดี เขาประทับใจสิ่งที่ผมได้ทำ เขาพูดกับผมว่า “ผมไม่ต้องการให้คุณจ่ายเงินผม ต่อไปในภายภาคหน้า เมื่อใดก็ตามที่คุณต้องการความช่วยเหลือทางกฎหมาย คุณมาหาผมได้เลย ผมจะช่วยคุณโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย” นั่นคือการที่มรดกไปเป็นของคุณแม่ของผม

เป็นคนใหม่ในพระคริสต์

เมื่อเวลาผ่านไป เจ้าได้ทรงทำงานในใจของคุณแม่อย่างช้า ๆ จนความแข็งแกร่งและความเห็นแก่ตัวของท่านเริ่มค่อย ๆ หายไป ช่วงเวลาที่ซึ่งที่สุดช่วงหนึ่งในชีวิตของผมมาถึงในวันที่ท่านพูดกับผมว่า “อีริค ฉันจะรู้จักพระเจ้าที่เธอไว้วางใจและรับใช้ได้อย่างไร? ช่วยบอกฉันที” ผมถามท่านว่า “แม่ครับ แม่อยากจะรู้จักจริงๆไหม?” ท่านพูดว่า “อยากสิ ฉันจะรู้จักพระองค์ไฉน?” ผมพูดว่า “แล้วแม่พร้อมจะคุกเข่าลงด้วยกันกับผมและเปิดใจของแม่กับพระเจ้า เริ่มต้นใหม่ ยอมจำนนชีวิตของแม่ทั้งหมดกับพระเจ้า และให้พระองค์สร้างแม่ให้เป็นคนใหม่ไหม? แม่เต็มใจที่จะทำอย่างนั้น

ไหม?” ท่านพูดว่า “เต็มใจ” ผมถามว่า “เราคุยเข้าด้วยกันไหม?” ท่านพูดว่า “ได้สิ” แล้วท่านก็คุยเข่าลงพร้อมกับผมและยอมจำนนชีวิตของท่านกับองค์ผู้เป็นเจ้า น้ำตาจากการกลับใจใหม่ไหลพรั่งพรูลงมา ท่านร้องไห้อย่างมาก มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจ

ผมไม่เคยย้อนนึกถึงเหตุการณ์นี้โดยที่ไม่รู้สึกถึงพลังของอารมณ์นั้นเมื่อผมดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในใจของคุณแม่ ท่านเป็นคนหนึ่งที่ไม่ต้องการจะเห็นด้านในของคริสตจักร ผู้ไม่สนใจในพระกิตติคุณ ผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า และมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น เพื่อตัวเองคนเดียว แต่ที่ผมเห็นต่อหน้าต่อตาของผมนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างคนใหม่ทั้งหมดในท่าน ผมเป็นพยานคนหนึ่งกับเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์นี้ หลังจากนั้นเราก็สนิทกันมาก มีความรักในแบบใหม่ทั้งหมดต่อกัน มันยากที่จะอธิบาย แต่มันก็น่าอัศจรรย์

เนื่องจากคุณแม่ของผมไม่สามารถจะอยู่ที่นี้เพื่อเป็นพยานถึงการที่องค์ผู้เป็นเจ้าทรงช่วยท่านให้รอด และเปลี่ยนท่านให้เป็นคนใหม่ ผมมั่นใจว่าท่านจะมีความสุขที่ผมได้ทำสิ่งนี้เพื่อท่าน นอกจากนั้น ถ้าท่านต้องเป็นคนที่จะบอกเล่าชีวิตแต่ก่อนของท่าน ท่านน่าจะอธิบายด้วยคำพูดที่แข็งแกร่งกว่าผม นั่นเป็นเพราะหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงเรา เราจะเห็นตัวเราเองและสิ่งที่เราเคยเป็นในอดีตได้ชัดเจนขึ้นมาก ในส่วนของผมแล้ว ถ้าผมได้พยายามหลีกเลี่ยงความไม่พอใจที่จะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และไม่ได้กล่าวถึงท่านทั้งสองเลย คุณก็จะไม่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายที่พระเจ้าได้ทรงมีผลในชีวิตของท่าน ท่านกลายเป็นคนที่แตกต่างไปเลยอย่างสิ้นเชิงจากคนที่ผมเคยรู้จักมาก่อน

เสียใจเพราะความรัก

ไม่กี่ปีหลังจากที่คุณแม่ของผมได้มาหาองค์ผู้เป็นเจ้า ท่านก็จากไป ผมรู้สึกเจ็บลึกในใจของผม ความจริงถ้าจะพูดอย่างเปิดเผยและจริงใจแล้ว มีครั้งหนึ่งในสองสามครั้งในชีวิตของผม ที่ผมไม่พอใจพระเจ้า ผมพูดกับพระเจ้าว่า “ตลอดชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้มีแม่ที่แท้จริงของข้า

พระองค์เลย เมื่อท่านมาหาพระองค์ ท่านรักพระองค์และต้องการจะเดินไป
กับพระองค์ ตอนนี้ข้าพระองค์เพิ่งเริ่มที่จะรู้ว่าข้าพระองค์มีแม่ แล้วพระองค์
ก็พรากท่านไปเสีย ข้าพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งนี้ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่
ยินดีกับเรื่องนี้” ผมขอยอมรับกับพวกคุณว่า ผมได้บ่นกับพระเจ้า ที่ทำไม
พระองค์จึงทำเช่นนั้น? จวบจนถึงทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ เมื่อคุณแม่ของผมกับ
ผมสนิทกันมากขึ้น เมื่อเรามีความรักกันใหม่และความหวานชื่นต่อกัน ท่านก็
จากไป จากที่ดูเหมือนจะเป็นหวัตรธรรมดาๆ ก็ก่อตัวขึ้นเป็นปอดบวมจาก
ไวรัสที่ร้ายแรงซึ่งไม่มียาปฏิชีวนะใดๆ จะหยุดยั้งได้ ท่านมีอาการโคมาและ
เสียชีวิตภายในไม่กี่วัน

ผมไม่ได้บอกลากับท่านเลย แม้แต่จะบอกลากันทางโทรศัพท์ ในเวลา
นั้นผมไปมิชชั่น หลังจากกลับมาไม่นาน ผมก็ได้รับโทรเลขแจ้งให้ผมทราบ
ว่า คุณแม่ของผมเสียชีวิตแล้ว ผมรู้ว่าการเป็นคริสเตียนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย
แต่ผมยอมรับตามตรงว่ามันทำให้ผมเสียใจอย่างมาก ที่พระเจ้าทรงเห็นว่า
เหมาะสมที่จะรับท่านไป แต่ผมรู้ว่าจะต้องมีเหตุผลที่ดีสำหรับสิ่งนี้ ซึ่งสักวัน
หนึ่งผมจะเข้าใจอย่างสมบูรณ์ จนกว่าจะถึงวันนั้น พระคำของพระเจ้ายิ่งได้
เตือนใจผมว่า

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทาง
ของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลก
อย่างไร ทางของเราก็น่าสูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็น่าสูงกว่าความ
คิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:8-9)

จุดสำคัญที่ผมต้องการจะเน้นก็คือ เพราะผมได้ตายกับพระคริสต์ ผม
ไม่ได้เก็บความไม่พอใจใดๆ ต่อคุณแม่ของผม หลังจากที่ผมได้มารู้จักพระ
เจ้า ผมก็ไม่มีปัญหาที่จะให้อภัยท่าน ผมไม่สามารถคิดอีกต่อไปถึงสิ่งที่ผม
จะให้อภัย เพราะผม คนที่เคยเจ็บปวดและถูกทอดทิ้งนั้นได้ตายไปแล้ว
เพราะอิริค ชาง คนนั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป มีอิริคคนใหม่ที่พระคริสต์ทรงมีชีวิต
อยู่ในเขา คุณแม่ของผมมีประสบการณ์กับฤทธิ์อำนาจในการช่วยให้รอด
ของพระเจ้าในคนใหม่นี้ และเป็นฤทธิ์อำนาจที่เปลี่ยนแปลงท่าน คนที่หัวใจ

แข่งกระด้าง ที่จะพูดแบบคนทั่วไปก็คือ มันเป็นไปได้เลยที่จะช่วยท่านให้รอดได้

ผมหวังว่าคุณจะเห็นว่า การตายกับพระคริสต์นั้นหมายความว่าอย่างไร ผมไม่เคยต้องการสิ่งที่เรียกว่า “การบำบัดภายใน” ผมไม่ต้องการการบำบัดทางอารมณ์ เพราะเมื่อคุณได้ตายแล้ว ความเจ็บปวดทั้งสิ้นและสิ่งเลวร้ายทั้งหมดก็ได้ตายไปกับคุณด้วย ชีวิตเก่าที่มีบาดแผลใจและความบาปนั้นได้ตายไปแล้ว

เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีหญิงสาวคนหนึ่งบอกเราว่า เธอเคยเจอประสบการณ์อันเจ็บปวดจากการถูกทารุณกรรมอย่างหนัก และทั้งผลลึกลับทางจิตใจไว้ให้ แต่หลังจากที่เธอได้ตายกับพระคริสต์ เธอก็ไม่จำเป็นต้องรักษาทางจิตใจหรือการบำบัดใด ๆ อีกต่อไป สิ่งเก่าได้ล่องไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา เธอมีประสบการณ์กับความจริงนี้ด้วยตัวเธอเองว่า คนที่ตายแล้วนั้นก็เป็นอิสระจากความบาปและความเจ็บปวดในอดีต มีอิสระที่จะมีชีวิตใหม่ที่มีค่า และมีความหมายด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ความชื่นชมยินดีของพระเจ้า เสรีภาพของพระเจ้า ความรอดและการเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิงของคน ๆ หนึ่งนั้น เป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่คุณเคยเห็น ผมได้มีประสบการณ์และได้เป็นพยานกับการอัศจรรย์มากมาย แต่ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการเปลี่ยนแปลงใหม่ของคน ๆ หนึ่งอย่างสิ้นเชิง ไม่มีอะไรจะเทียบกับสิ่งนั้นได้เลย

ผมจะไปเยี่ยมหลุมฝังศพของคุณแม่เป็นระยะ ๆ เมื่อผมอยู่ในส่วนนั้นของโลก แล้วผมจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็อัศจรรย์ยิ่งนัก”

บทที่ 6

เสรีภาพในพระคริสต์

นับเป็นการอัศจรรย์จากองค์ผู้เป็นเจ้าของ ที่ผมสามารถอยู่ที่นี้ในวันนี้เพื่อแบ่งปันกับพวกคุณ เพราะเมื่อสองสามวันก่อน ผมเป็นไข้หวัด ดูเหมือนว่าไข้หวัดใหญ่ได้ส่งผลกับหลายๆคน มันส่งผลกับผมอย่างรุนแรงเนื่องจากไข้หวัดสามารถทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนร้ายแรงได้กับคนที่เป็โรคหอบหืดที่ผมเป็นเมื่อประมาณ 30 ปีก่อนในประเทศอังกฤษ ดังนั้นสิ่งที่ผมจะแบ่งปันที่นี้ในวันนี้จึงไม่เต็มที่นัก

ผมอยากจะเริ่มด้วยการแบ่งปันว่า พระเจ้าทรงทำให้ผมมาอยู่ที่นี้ในวันนี้ได้อย่างไร และสิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากประสบการณ์นี้

ผมมาถึงกัวลาลัมเปอร์เมื่อสองสามวันก่อน หลังจากได้ไปร่วมประชุมกับผู้ร่วมรับใช้เต็มเวลาเป็นเวลาสามวันที่กัวลาลัมเปอร์นี้ สภาพร่างกายของผมค่อนข้างแย่ในคืนแรกและแยลงเรื่อย ๆ อุณหภูมิในร่างกายของผมสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อใช้สูงขึ้นถึง 102° เสนอกับผมได้อิฐฐานและมอบเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้า ในเวลานั้นผมนึกถึงสิ่งที่พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำในลูกาบทที่ 4 แม่ยายของซีโมนเปโตรสาวกของพระเยซู กำลังป่วยเป็นไข้ เรื่องราวบอกอย่างเจาะจงว่าเธอ “มีไข้สูง” (ข้อ 38) เมื่อผมคิดถึงสถานการณ์ของผม ถ้อยคำซึ่งพูดถึงสิ่งที่พระเยซูทรงทำ ก็เข้ามาในความคิดของผมว่า “พระองค์ตรัสสั่งไข้” (ข้อ 39) ไข้คือฤทธิ์ที่บีบบังคับให้แม่ยายของเปโตรไม่สามารถทำอะไรได้ พระเยซูทรงสั่งไข้ แล้วเธอก็หาย ซึ่งเป็นการกระทำที่ผมพบว่าน่าอัศจรรย์ ผมจึงคิดว่า “แล้วองค์ผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสสั่งให้เราทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำหรือ?” ดังนั้นผมจึงได้สั่งไข้ในพระนามขององค์ผู้เป็นเจ้า (ซึ่งหมายความว่าอ้างฤทธิ์เดชของพระองค์ที่จะทำเช่นนั้น ดูตัวอย่างกิจการ 4:7) ผมไม่เคยทำแบบนี้มาก่อนเพราะผมไม่ค่อยจะมีไข้ หลังจากสั่งไข้แล้ว เสนอกับผมก็อิฐฐานด้วยกัน ผมก็กลับไปในตอนเช้าประมาณตี 2:30

อย่าใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ส่วนตัว

แต่ก่อนที่ผมจะกลับไป ความคิดเกี่ยวกับอีกหลักการหนึ่งก็แวบเข้ามา การทำตามคำสอนของพระคัมภีร์นั้น เราจะต้องแน่ใจว่าเราได้ไตร่ตรองถึงหลักการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อจะนำไปใช้กับสถานการณ์นั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง แล้วผมก็ตระหนักว่าผมได้พลาดบางอย่างที่สำคัญไป นั่นก็คือ ผมควรจะสั่งไข้ในกรณีของผมหรือไม่? คุณคิดอย่างไร? ทำไมจึงมีปัญหา? ปัญหาอยู่ที่เรื่องนี้ คือผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ควรใช้ฤทธิ์เดชที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาเพื่อเป็นประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง นั่นก็คือ เขาไม่ควรแสวงหาผลประโยชน์จากมัน นั่นเป็นเหตุที่พระเยซู เมื่อพระองค์ทรงหิวพระกระยาหารหลังจากที่ทรงอดอาหารเป็นเวลา 40 วันและทรงถูกทดลองอย่าง

หนักในถิ่นทุรกันดาร ทรงปฏิเสธที่จะเปลี่ยนก้อนหินให้เป็นขนมปัง แม้ว่าพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ มารตั้งใจทดลองเพื่อให้พระเยซูทรงใช้ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง ผมได้หลบเลี่ยงหลักการที่สำคัญนี้ แล้วผมก็กลับใจใหม่ทันทีต่อพระพักตร์พระเจ้า และกล่าวว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์รู้สึกเสียใจ เมื่อข้าพระองค์นึกถึงว่าจะขับไล่นั้น ข้าพระองค์ได้ลืมอีกหลักการหนึ่งไป ข้าพระองค์ไม่ควรจะใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์เพื่อประโยชน์ของตัวข้าพระองค์เอง” ผมทูลขอให้องค์ผู้เป็นเจ้าทรงยกโทษให้ แล้วก็ผล็อยหลับไป

เมื่อผมตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ภรรยาของผมซึ่งเป็นพยาบาล ได้วัดไข้ของผมและมันก็ยังสูงกว่า 100° ดังนั้นจึงไม่มีอะไรเปลี่ยน แต่สองชั่วโมงต่อมาหรือมากกว่านั้นผมพูดว่า “มันเกิดอะไรขึ้นกับไข้ของผม?” ผมขอให้ภรรยาวัดไข้ของผมอีกครั้ง ปรากฏว่าไข้ได้หายไป มันหายไปแล้ว! ไข้ที่หายอย่างฉับพลันทำให้เราแปลกประหลาดใจ มีการเช็ดไข้อีกมากกว่าสามครั้งในสองสามชั่วโมงถัดมา และแต่ละครั้งอุณหภูมิก็ปกติ ไข้ได้หายไปจริงๆ เมื่อผมไตร่ตรองเรื่องนี้ ผมคิดถึงวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับเรื่องนี้ด้วยพระปัญญาและพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นว่าผมสำนึกผิด ขอให้พระองค์ทรงยกโทษให้ผม ที่ใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์เพื่อประโยชน์ของตัวผมเอง ผมได้ใช้ฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ไปในทางที่ผิด และหลังจากนั้นผมก็ตระหนักถึงความผิดพลาดและได้กลับใจใหม่ พระเจ้าไม่ได้ทรงขับไล่ออกในตอนแรก เพราะเมื่อผมตื่นขึ้นนั้นอุณหภูมิก็ยังคงเกิน 100° แต่หลังจากที่ผมได้เรียนบทเรียนของผมแล้ว พระองค์ก็ทรงขับไล่ออก หรือพูดอีกอย่างก็คือพระเจ้ากำลังตรัสกับผมว่า “เจ้าไม่ควรใช้ฤทธิ์เดชของเราเพื่อประโยชน์ของตัวเจ้าเอง แต่เจ้ากลับใจใหม่และเราได้ให้อภัยเจ้า ที่เราได้ขับไล่นั้น ไม่ได้เป็นเพราะเจ้าได้อ้างฤทธิ์เดชของเรา แต่เป็นเพราะพระคุณและความเมตตาของเราเพียงอย่างเดียว เราทำสิ่งนั้นก็เพราะความเมตตาของเราเอง”

เราจะต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างการทูลขอพระเจ้าในสิ่งที่เป็นการตามพระประสงค์ของพระองค์กับการอ้างอย่างถือเอาประโยชน์ และการใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์ เพื่อจะได้ในสิ่งที่เราเห็นว่าดีสำหรับเราและสำหรับคน

อื่นๆ มันน่าเศร้าที่คริสเตียนจำนวนมากไม่สามารถแยกแยะสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงระหว่างสองสิ่งนี้ได้ บางคนยังเรียกการใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าในทางที่ผิดแบบถือเอาประโยชน์นี้ว่า “ความเชื่อ” โดยไม่รู้ด้วยซ้ำ ความเชื่อที่ไม่ได้มีการยอมจำนนทั้งหมดต่อพระประสงค์ของพระเจ้านั้น ไม่ได้เป็นความเชื่อในความคิดของพระเจ้า

อย่างไรก็ดี ถ้านั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์จะไม่ประทานกำลังให้ผมเทศนา ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ทรงขับไล่ให้หอกหรือ? อันที่จริงเมื่อ 20 ปีก่อน ผมก็เทศนาในขณะที่มีไข้ ผมกำลังเทศนาในเมืองทางตะวันตกของแคนาดาในช่วงที่อากาศหนาวเย็น แต่ตัวผมก็เปียกโชกไปด้วยเหงื่อเพราะมีไข้ ผมมัวแต่จดจ่ออยู่กับการเทศนาพระคำของพระเจ้าเสียจนลืมที่จะขอให้พระเจ้าทรงขจัดไข้ นั่นหมายความว่าในตอนนั้นผมมีความเชื่อน้อยกว่าในตอนนี้อย่างไร หรือว่าผมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์น้อยกว่าไหม? โดยพระคุณของพระเจ้าแล้ว ผมไม่คิดเช่นนั้น

พระเยซูที่พระเจ้าทรงใช้มาปลดปล่อยเชลยให้เป็นอิสระ

ผมขอบคุณพระเจ้าจากหัวใจของผม ที่ตลอดหลายปีที่ผ่านมาที่เดินกับพระองค์นั้น ผมได้มีประสบการณ์กับวิธีการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ จากประสบการณ์ล่าสุดนี้ องค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำในใจของผมให้ยึดคำพยากรณ์ของผมในวันนี้ตามในลูกาบทที่ 4 บทเดียวกันนี้ ซึ่งเป็นการรักษาแม่ยายของเปโตร ที่ถูกพันธกไว้ในตอนท้ายบท การขับไล่ออกเป็นหนึ่งในการทำการอัศจรรย์ครั้งแรกสุดของพระเยซู แต่บทที่ 4 เริ่มต้นด้วยคำพูดอันน่าอัศจรรย์ของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ ซึ่งพระเยซูทรงกล่าวถึงเพื่อประกาศการเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์เอง ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการสรุปพันธกิจทั้งหมดของพระเยซู ดังนั้นพระองค์จึงทรงอ่านดังๆ ต่อที่ประชุมในธรรมศาลานั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระองค์ทรงอ่านให้พวกเขาฟัง

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาวติมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:18,19)

ในประโยคสั้นๆ สองสามประโยคที่ได้อ่านต่อที่ประชุมนี้ มีบางอย่างที่กล่าวซ้ำๆ การกล่าวซ้ำแบบนี้ในพระคัมภีร์เป็นการส่งสัญญาณบางอย่างที่เราจำเป็นต้องให้ความสนใจเพราะเป็นการกล่าวซ้ำเพื่อเน้นย้ำ (ในกรณีนี้กล่าวความหมายเดียวกันซ้ำโดยไม่ใช้คำเดียวกัน) จงสังเกตคำว่า “พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย” แล้วก็ “ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” ทั้งสองคำกล่าวนี้นี้พูดอย่างเดียวกันแม้ว่าการใช้คำจะไม่เหมือนกันก็ตาม แนวความคิดก็คือ เพื่อปลดปล่อยเชลย เพื่อให้อิสรภาพกับผู้คน และยังคงเน้นต่อไปโดยปลดปล่อยคนตาบอดจากความบอดที่ไม่สามารถมองเห็นได้และยังคงประกาศต่อไปถึง “ปีแห่งความโปรดปรานขององค์ผู้เป็นเจ้า” หรือที่รู้จักกันว่าเป็นปีอิสรภาพ ซึ่งจะมาถึงทุกๆ 50 ปีในอิสราเอล เป็นปีที่ลูกหนี้จะได้รับการยกหนี้ทั้งหมด และทาสจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ ดังนั้นคำกล่าวทั้งสี่นี้จึงแสดงให้เห็นถึงความจริงที่สำคัญอย่างเดียวกันคือ พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาเพื่อปลดปล่อยเชลยทุกประเภทให้เป็นอิสระ

มีชีวิตในความเป็นทาส

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตอย่างหนึ่งก็คือ ความเป็นทาส หรือการเป็นทาสของการเสพติด เราทุกคนคุ้นกับการติดยาเสพติด แต่ยังมี การเสพติดอย่างอื่น ๆ อีกมากมาย ผมสามารถพูดได้โดยไม่กลัวการโต้แย้งว่า ทุกคนที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยจากพระเจ้าก็อยู่ภายใต้การเสพติดในบางรูปแบบ คุณอาจไม่ได้ติดโคเคนหรือเฮล้า แต่ทุกคนก็อยู่ภายใต้การเสพติดหรือเป็นทาสใน

บางแบบ โศกนาฏกรรมใหญ่ก็คือเรามักจะติดบอดกับสถานการณ์ของเราเอง นั่นคือเหตุผลว่าทำไมในระหว่างสองคำกล่าวที่เกี่ยวกับการเป็นอิสระจากการถูกบีบบังคับนั้น คุณจะเห็นคำกล่าวว่า “ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก” ในบริบทนี้ มันไม่ได้หมายความว่าพระเยซูทรงห่วงใยเฉพาะแต่การรักษาให้คนตาบอดได้เห็นอีก เหมือนกับว่าเป็นการอัศจรรย์เพียงชนิดเดียวที่พระองค์ทรงสนพระทัย การอ้างอิงตรงนี้ไม่ได้เป็นเรื่องของฝ่ายกายเป็นหลัก แต่เป็นเรื่องของฝ่ายวิญญาณ ปัญหาก็คือว่า เราอยู่ภายใต้การเป็นทาสโดยไม่รู้ตัว

สิ่งที่น่ากลัวเกี่ยวกับความเป็นทาสของการเสพติด นั่นก็คือการที่กุ่มใจปรารถนาเอาไว้ คุณจะเริ่มต้นด้วยของมีนเมาหรืออะไรก็ตามที่คุณเสพเพียงเล็กน้อย แล้วคุณก็จะค่อยๆ ติดมันทีละน้อยๆ บางคนสามารถดื่มไวน์หรือเหล้าได้โดยไม่มีปัญหา ชาวฝรั่งเศสมักจะดื่มพร้อมกับมื้ออาหารของพวกเขา และหลายคนก็ดื่มทุกวันได้โดยไม่ติดเหล้า แต่ก็มีคนอื่น ๆ อีก ที่ไม่สามารถทำแบบนั้นได้ หรือพูดได้ว่าบางสิ่งบางอย่างอาจทำให้บางคนติด แต่อาจไม่ทำให้คนอื่น ๆ ติด ส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับเหตุผลในการใช้ปัจจัยนั้น หากผู้คนใช้เหล้าเพื่อกลบความทุกข์และปัญหาของพวกเขา ในไม่ช้าพวกเขาก็จะเริ่มพึ่งมันจนกลายมาเป็นการเสพติด

การคิดถึงแต่ตัวเองก็คือการเป็นทาส

ยังมีการเป็นทาสในแบบอื่นๆ ผมสามารถพูดได้โดยไม่กลัวการโต้แย้งว่ามนุษย์ทุกคนเป็นทาสของตัวเองหรือตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นทาสของการสนใจแต่ตัวเอง พูดอีกอย่างก็คือความเห็นแก่ตัว ทุกคนเป็นคนเห็นแก่ตัวจนกว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรบางอย่างกับเขาหรือเธอ กว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ทุกคนต่างก็เสพติดความเห็นแก่ตัว อดีตหรือตนเองจะเป็นศูนย์กลางเสมอ สิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมนั้นเห็นได้ไม่ยาก เมื่อทุกคนสนใจแต่ตัวเองหรือตัวเองเอง ก็ไม่มีใครสนใจคนอื่น ๆ เว้นแต่ว่าจะมีผลประโยชน์มาคาบเกี่ยว หลักการที่คิดถึงแต่ตัวเองก็คือว่า ฉันจะสนใจใครบางคนก็เมื่อ

ความสนใจของเขาหรือของเธอพอตัวว่ามีผลกับฉัน หรือว่ามาประจบเหมาะกับความสนใจของฉัน นั่นแหละฉันก็จะสนใจคนอื่นอย่างแน่นอนเพราะว่าสวัสดิภาพของเขาหรือของเธอนั้นเกี่ยวข้องกับของฉัน นั่นคือรากเหง้าปัญหาของสังคมมนุษย์ พระเยซูเสด็จมาเพื่อสร้างสังคมแบบใหม่ซึ่งให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง แต่สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ในสังคมที่สนใจแต่ตัวเองจนกว่าเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงและได้รับการเปลี่ยนใหม่นั้นคือเหตุที่พระกิตติคุณ จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการได้รับการเปลี่ยนแปลงและได้รับการเปลี่ยนใหม่ มันจะไม่สามารถทำได้สำเร็จจนกว่าเราจะได้รับการปลดปล่อย โดยเป็นอิสระจากความเห็นแก่ตัวและการคิดถึงแต่ตัวเองของเรา

พระกิตติคุณเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอิสราภาพ คืออิสราภาพทางวิญญาณที่แท้จริง อิสราภาพจากภายนอกไม่ได้แปลว่าจะเป็นอิสราภาพภายในที่แท้จริง ผู้ที่อยู่ภายใต้การเป็นทาสบาปนั้นเป็นทาสภายใน คือเป็นทาสในจิตใจและในความคิด โดยไม่คำนึงว่าสภาพการณ์ภายนอกของเขจะเป็นอย่างไร ในพระคัมภีร์และในประสบการณ์นั้น บาปจะเทียบเท่ากับการเป็นทาส สำหรับคนที่มีชีวิตอยู่ภายใต้การเป็นทาสบาปนั้น ข่าวดีก็คือว่า พระเยซูได้เสด็จมาปลดปล่อยเชลย มาปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ

คุณเป็นอิสระไหม?

มีคริสเตียนที่เป็นอิสระอย่างแท้จริงสักกี่คนที่คุณรู้จัก? ถ้าหากคุณเป็นสมาชิกของคริสตจักร คุณก็จะรู้ว่า มีคริสเตียนในคริสตจักรของคุณกี่คนที่ได้รับการปลดปล่อยอย่างแท้จริง ให้เราพูดตามจริง มีกี่คนที่คุณจะบอกว่าเขาเป็นอิสระ? ปัญหาสำคัญก็คือเราอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอิสราภาพที่แท้จริงคืออะไร ดังนั้นเราจึงไม่รู้ว่เรากำลังเสพติดอยู่ นั่นเป็นผลมาจากการตาบอดในฝ่ายวิญญาณ

นี่คือสถานการณ์ที่น่าเวทนา คุณคิดว่าปลาในตู้กระจกรู้หรือสนใจไหมว่ามันมีอิสราภาพหรือเปล่า? ว่ากันตามจริงแล้ว ก็ยังมีปลาตัวอื่นๆว่ายน้ำอยู่

รอบๆ เป็นปลาที่มีสีสันสดใสและมีชีวิตชีวา ซึ่งดูเหมือนจะไม่ได้อยู่ในความกลัว อันที่จริงพวกมันดูเหมือนข้างๆ จะมีความสุขสบายดี มีสิ่งประดับประดาในตู้กระจกที่เหมือนปะการัง แต่ก็ไม่ใช่ปะการัง แม้ว่าจะมีต้นพืชจริงที่สร้างความสวยงามให้กับตู้ปลา ปลาพวกนี้ได้รับอาหารที่มีประโยชน์และพวกมันก็ปรับชีวิตได้ดีในสภาพแวดล้อมของตู้กระจก

หากคุณส่งปลาที่มีสีสันสดใสเหล่านี้กลับสู่มหาสมุทร ให้มันอาศัยอยู่ในแนวปะการังจริงๆ ตามธรรมชาติของพวกมัน พวกมันจะสามารถบอกความแตกต่างได้ไหม? ประเด็นก็คือว่า เมื่อคนเริ่มคุ้นเคยและรู้สึกสบายกับสภาพชีวิตที่ถูกกักขัง พวกเขาจะไม่รู้หรือสนใจว่าพวกเขาถูกจองจำอยู่ คุณรู้หรือไม่ว่า อีสราฟาที่แท้จริงคืออะไร? เรารู้สึกสะดวกสบายอย่างมากในสภาพแวดล้อมที่ถูกกักโดยที่เราไม่เห็นว่าเป็นการถูกบีบหรือถูกจำกัด? กำแพงฝ่ายวิญญาณที่กักขังเราได้กลายมาเป็นบ้านที่เราคุ้นกับการอยู่อาศัย เราารู้สึกว่ามันยากที่จะจินตนาการถึงชีวิตภายนอกกำแพงเหล่านี้ และอาจไม่สนใจที่จะรู้ มีสิ่งที่เราสาละวนมากพอยู่ภายในโลกของพิพิภพสัตว์น้ำของเรา แต่อะไรคือผลที่ตามมาของความคิดแบบนี้?

อีสราฟาในการเติบโต

ครั้งหนึ่งภรรยาของผมและผมกำลังดูตู้ปลาอยู่ คุณจะต้องไปร้านขายสัตว์เลี้ยงที่มีตู้ปลาด้วย และบางครั้งเราจะเดินเข้าไปดูปลาสีสันสดใส ผมเคยเห็นปลาเล็กๆ ตัวหนึ่งที่ผมคิดว่าดูเหมือนฉลาม ปลาฉลามหรือ? ในตู้ปลาขนาดเล็กเนี่ยนะ? ผมเคยเห็นปลาฉลามหลายตัวในน่านน้ำเปิด และการเผชิญหน้ากับพวกมันก็สร้างความตึงเครียดได้ เมื่อพวกมันมีขนาดใหญ่ ผมเคยเจอฉลาม (ครีบขาว) ในขณะที่กำลังดำน้ำอยู่นอกชายฝั่งตะวันออกของมาเลเซีย มีตัวหนึ่งหรือสองตัวดูจะสนใจในตัวผมมาก เมื่อพวกมันมีความยาวถึง 4 หรือ 5 ฟุต พวกมันสามารถจะกัดคุณได้เต็มที่ (แม้พวกฉลามครีบขาวจะไม่ได้มีชื่อเสียงว่าจะทำร้ายผู้คน)

แต่ผมเคยเห็นลูกปลาฉลามใกล้ชายหาดด้วยและเมื่อผมดูปลาในตู้ปลาผมก็พูดกับภรรยาของผมว่า “นั่นดูเหมือนฉลาม” ร้านค้ายืนยันว่ามันเป็นฉลาม แต่มันตัวใหญ่แค่ไหนหรือ? มันคงไม่ใช่ฉลามขนาดห้าฟุตที่จะใส่มันในตู้ปลาของร้านขายสัตว์เลี้ยงได้ ฉลามตัวจิ๋วพวกนี้มีความยาวไม่เกิน 6 นิ้ว บางตัวก็เล็กกว่าอีก ฉลามขนาดหกนิ้วอยู่ในตู้ปลา! ผมไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน ผมสงสัยว่าทำไมฉลามในตู้ปลาจึงไม่กินปลาตัวอื่น อย่างหนึ่งนั่นก็เพราะมันเล็กเกินไปที่จะกินปลาตัวอื่น ตัวขนาด 5 หรือ 6 นิ้วนี้ควรจะดีใจที่มันไม่ได้ถูกปลาที่ใหญ่กว่ามากินมัน!

แต่คุณจะทำให้ปลาฉลามอยู่ในตู้ปลาตลอดชีวิตได้อย่างไร? มันจะไม่ตัวโตกว่าตู้ไปหรือ? ผมแปลกใจเมื่อต่อมาผมอ่านพบว่า ถ้าคุณนำปลาฉลามออกจากมหาสมุทร แล้วเอาไปไว้ในตู้ปลาขณะเมื่อมันยังเล็กอยู่ มันจะไม่โตอีกเลย มันจะโต แต่จะไม่ใหญ่เกินกว่า 6 นิ้ว นั่นเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจสำหรับผม แต่ถ้าคุณปล่อยปลาฉลามตัวเดียวกันลงสู่มหาสมุทรในขณะที่มันยังเล็กอยู่ มันก็อาจเติบโตได้ถึง 8 ฟุต พูดอีกอย่างก็คือ ในสภาพที่ดีแต่ถูกกักขังจากตู้ปลา ที่ปลาอยู่อย่างปลอดภัย ชีวิตสุขสบายและได้รับอาหารอย่างดีนั้น ปลาฉลามตัวนี้จะถูกปกป้องไม่ให้เติบโต มันจะปรับขนาดตัวให้เข้ากับตู้ปลาและยังคงขนาดให้เล็กเหมือนปลาตัวอื่น ๆ ที่ว่ายอยู่รอบ ๆ แต่ถ้ามันถูกปล่อยลงสู่ทะเลเปิด มันอาจจะกลายเป็นฉลามขนาด 8 ฟุตได้ ผมประหลาดใจเมื่อผมเรียนรู้สิ่งนี้ “ชีวิตคือการเรียนรู้” ตามที่พูดกัน ในฐานะที่เป็นนักดำน้ำที่ได้รับการรับรอง ผมจึงคิดว่าผมมีความรู้เกี่ยวกับมหาสมุทร แต่เห็นได้ชัดว่ายังมีอะไรอีกมากมายที่ผมได้เรียนรู้

อิสรภาพที่จะไปถึงศักยภาพของเรา

ประเด็นก็คือ มีหลายคริสตจักรที่เต็มไปด้วยผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้รับการปกป้องและสะดวกสบาย ผลโดยตรงจากสิ่งนี้คือพวกเขาไม่เคยเติบโตในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีปัญหาเพราะสภาพแวดล้อมที่อยู่นั้นสะดวกสบาย แต่ปลาฉลามไม่ได้ถูกกำหนดไว้ให้เติบโตได้

แค่ 6 นิ้ว ปลาฉลามครีบขาวในถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาตินั้นสามารถจะเติบโตได้ถึง 8 ฟุต ส่วนปลาฉลามขาวจะใหญ่กว่ามาก แต่เรากำลังพูดถึงสายพันธุ์นี้โดยเฉพาะ ดังนั้นคริสเตียนจำนวนมาก จึงใช้ชีวิตของพวกเขาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่พวกเขาสะดวกสบาย แต่ไม่เคยไปถึงศักยภาพที่พระเจ้าทรงต้องการจากพวกเขา มีคริสเตียนแบบนี้เป็นจำนวนมาก

ทะเลเปิดเป็นที่ที่อันตราย แม้แต่กับพวกฉลามโดยเฉพาะลูกฉลาม มีสัตว์อื่น ๆ มากมายที่สามารถกินลูกฉลามได้ เมื่อพวกฉลามมีความยาว 8 ฟุต ก็จะถูกกินได้ยากกว่า แม้จะตัวใหญ่ขนาดนั้นพวกมันก็อาจถูกพวกออร์กาส์หรือที่รู้จักกันดีว่าวาฬเพชรฆาตทำร้ายเอาได้ อย่างไรก็ตาม พวกมันจะต้องใช้เวลาที่จะโตถึง 8 ฟุต และมีหลายตัวที่ถูกกินไปก่อนที่จะพวกมันจะเติบโตจนถึงความยาวนั้น ลูกปลาฉลามจะถูกปลาที่ใหญ่กว่ากิน ดังนั้นพวกมันจึงไม่กล้าเสี่ยงภัยเข้าไปในน่านน้ำเปิด

ผมเห็นลูกฉลามมากมาย ตามชายฝั่งทะเลทางตะวันออกของมาเลเซีย พวกมันจะอยู่ใกล้กับชายฝั่งมากๆ เพื่อความปลอดภัย พวกมันจะชอบอยู่ตามแนวชายฝั่งทะเล และไม่กล้าเสี่ยงภัยเข้าไปในน่านน้ำที่ลึกกว่าซึ่งมีพวกปลาตัวใหญ่อาศัยอยู่ แต่อย่างน้อยพวกมันก็ยังอยู่ในมหาสมุทร ไม่ได้อยู่ในตู้ปลา ดังนั้นพวกมันจะเติบโตขึ้นอย่างปลอดภัยในหมู่ปลาตัวเล็กๆ ที่อยู่ใกล้ชายฝั่ง พวกมันจะออกไปเสี่ยงภัยเมื่อพวกมันมีขนาดใหญ่ขึ้น

คริสเตียนมากมายยังคงอยู่ในตู้ปลาของพวกเขาอย่างปลอดภัย โดยไม่เคยคิดถึงการออกไปเสี่ยงภัยด้วยความเชื่อในโลกภายนอกที่กว้างไกล พวกเขายังคงเป็นเชลยกับความกลัวของตัวเอง พวกเขาต้องการชีวิตที่ปลอดภัยและสะดวกสบายภายในแวดวงสังคมของเพื่อนๆ คริสเตียน คุณสามารถจะมีชีวิตที่สะดวกสบายนั้น (แม้ว่าชีวิตในตู้ปลาจะไม่ใช่ว่าไม่มีปัญหาภายใน แต่มันจะแตกต่างจากที่อยู่ในทะเลเปิด) แต่มันหมายความว่า คุณกำลังจะใช้ชีวิตของคุณทั้งชีวิต เป็นคริสเตียนแบบฉลามที่โตได้แค่หกนิ้ว

พระเยซูทรงต้องการให้เราเป็นอะไรหรือ? ทำไมผู้รับใช้พระเจ้าบางคนจึงแตกต่างอย่างมาก ในขณะที่คริสเตียนจำนวนมากยังย่ำอยู่กับที่? เคล็ดลับอยู่ที่คำว่า “ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย” คุณรู้ไหมว่าคุณเป็น

เชลยอยู่? เป็นเชลยอะไรหรือ? ให้คุณค้นหาสิ่งที่ทำให้คุณตกเป็นทาสอยู่ แล้วร้องทูลพระเจ้า ที่จะ使你成为像ที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้คุณ เป็น ผมหวังว่าหากไม่มีอะไรอย่างอื่นที่ประสบผลสำเร็จผ่านถ้อยคำพยานนี้ อย่างน้อยจะมีพวกคุณบางคนพูดว่า “โอเค ผมมีชีวิตที่ดีอยู่ในตู้ปลา มาพอแล้ว ขอโปรดให้ข้าพระองค์เป็นอิสระเพื่อจะไปถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์เป็น” นี่เป็นจุดประสงค์และความปรารถนาของผมเสมอมา ผมไม่ต้องการให้มีสิ่งใดที่อยู่ในตัวผมเองหรือสิ่งใดรอบตัวผม มาผูกมัดผมไว้ให้ตกเป็นทาสในรูปแบบใดๆ ของความเป็นทาส ซึ่งรวมถึงความเป็นทาสของศาสนา

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ศาสนาก็สามารถจะตกเป็นทาสอย่างหัวปักหัวปำได้ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของคำสอนตกทอดที่เข้มงวดของมนุษย์ หรือการยึดถือกฎอย่างมิดชิดซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสิ่งฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง แล้วยังขัดขวางสิ่งฝ่ายวิญญาณอีกด้วย เราต้องเข้าใจว่า การเป็นคนเคร่งศาสนา นั้นไม่เหมือนกับการเป็นคนฝ่ายวิญญาณ คนที่เคร่งศาสนา นั้นพอใจที่จะอยู่ในชุมชนตู้ปลาของเขา แม้ว่าเขาจะย้ายไปตู้ปลาอื่นที่คล้ายกันเป็นบางครั้งบางคราวด้วยเหตุผลใดก็ตาม แต่ชีวิตของคนฝ่ายวิญญาณนั้นจะมีพระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครอง และเขาจะไปในทุกที่ที่พระเจ้าทรงต้องการให้เขาไป แม้กระทั่งว่าออกไปในทะเล ขอพระเจ้าทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ เพื่อจะติดตามพระองค์ไปทุกที่ที่พระองค์ทรงนำเราไป

ตอนนี้เราก็สามารถจะเข้าใจอีกแง่มุมหนึ่งของพระบัญชาของพระเยซูที่ให้ “ออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15; ข้อ 17 บอกว่า “ผู้ที่เชื่อ” เขาจะทำงานของพระองค์ ให้ดูคำสิ่งที่เหมือนกัน ในมัทธิว 28:19) เรามักจะคิดว่านี่เป็นคำสั่งให้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐ โดยไม่ได้ตระหนักว่า มันเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งกับการเติบโตในฝ่ายวิญญาณของเรา เรามักจะคิดว่าคำสั่งให้ “ออกไป” นั้นมีไว้สำหรับคริสเตียนคนอื่น ๆ แต่ไม่ใช่สำหรับเรา นี่คือการคิดที่เกี่ยวกับตู้ปลา เราล้มเหลวที่จะเข้าใจคำอุปมา ที่เราอาจเรียกมันว่าอุปมาตู้ปลากับทะเล อย่างไรก็ตาม การออกไป “ทั่วโลก” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเราจะออกไปในมหาสมุทรที่

ลึกสุดขอบโลกอย่างนั้น เริ่มแรกพระเจ้าอาจต้องการให้เราอยู่ใกล้ ๆ ชายฝั่ง อาจเป็นในเมืองหรือถิ่นของเราเอง เมื่อเราได้เติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ เรา จะพร้อมที่จะออกไปไกลขึ้น

บางครั้งผมก็สงสัยว่าพระเยซูของคัมภีร์เจ้าทรงรู้สึกอย่างไรกับเรา พระองค์ ทรง “มาปล่อยบรรดาเชลยให้เป็นอิสระ” แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดู ประชากรของพระองค์ในทุกวันนี้ แล้วทรงเห็นว่าพวกเขาส่วนใหญ่เป็นเชลย เหมือนกับคนที่ทั้งหลายที่อยู่ในอียิปต์ พระองค์จะทรงรู้สึกอย่างไรหรือ? ชาว อิสราเอลมีชีวิตที่สะดวกสบายอยู่ในอียิปต์ ไม่นานหลังจากออกมาจากอียิปต์ พวกเขา ก็เริ่มบ่นและขอกลับไปอียิปต์ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่า พวกเขา มีความสุขกับการใช้ชีวิตในการเป็นทาส เพราะการเป็นทาสอาจทำให้รู้สึกว่า มันคงปลอดภัยและสะดวกสบาย สำหรับพวกเขาแล้ว นั่นปลอดภัยกว่ามาก กับการออกไปในทะเลทรายร้อนระอุและมีอันตราย กับอนาคตที่ไม่แน่นอน ในดินแดนที่ห่างไกล พวกเขาไม่อยากจะออกจากอียิปต์ ดังนั้นพระเจ้าจึง ต้องนำพวกเขาออกไป พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การเป็นทาสและก็เป็นชีวิตที่ ยากลำบากในอียิปต์ แต่มันค่อนข้างจะปลอดภัยและมีความสะดวกสบาย และความสุขใจขั้นพื้นฐาน อย่างเช่น มีต้นกระเทียมและหัวกระเทียมที่พวกเขาโปรดปราน

ความคิดของชาวอิสราเอลนั้นเข้าใจได้ไม่ยาก ลองพิจารณาลักษณะนี้ดูสิ ในที่ ทำงานคุณก็ทำงานหนักไม่ใช่หรือ? มันเป็นชีวิตที่ยากลำบาก คุณทำงานวัน ละหลาย ๆ ชั่วโมง เหงื่อไหลไคลย้อย เจ้านายของคุณดูต่ำคุณและคุณก็ไม่ กล้าโต้กลับ คุณโต้กลับในคริสตจักรแต่ไม่โต้กลับในที่ทำงาน เมื่อคุณโต้ กลับในคริสตจักร คุณจะยังมีกินต่อไป แต่ถ้าคุณโต้กลับในที่ทำงานคุณก็จะ ตกงาน ดังนั้นคุณจึงปฏิบัติตัวดีในที่ทำงาน คุณยอมรับความเป็นทาสที่อยู่ ภายใตเจ้านายของคุณ แม้ว่าเขาจะจุนเจียวและให้คุณโหมงานหนักจนป่วย คุณยอมรับสถานการณ์นั้นและอาจพอใจกับชีวิตที่เป็นทาส ทั้งหมดนี้แสดง ให้เห็นว่าเรามาถึงจุดที่รู้สึกสุขสบายกับการเป็นทาสได้อย่างไร แต่ความเป็น ทาสแบบนี้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเป็นลักษณะภายนอกนั้น (แม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้อง กับแบบฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง) ไม่ใช่สิ่งที่เรากังวลที่สุดในที่นี้ ผมแค่ใช้

เพื่อแสดงให้เห็นว่า เราสามารถจะเคยชินกับการเป็นทาสทางฝ่ายวิญญาณได้อย่างไร ซึ่งเป็นสาเหตุที่น่าเป็นห่วงกว่ามาก

หากคุณรู้สึกสุขสบายในการเป็นทาสจนถึงขั้นว่า คุณไม่ได้ตระหนักถึงมันอีกต่อไป นั่นก็ถึงเวลาที่จะให้พระเจ้าทรงเปิดตาของคุณให้เห็นสภาพฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของคุณ

พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็นอิสระ

พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็นอิสระจากการเป็นทาสทุกประเภท วัตถุประสงค์ในฝ่ายวิญญาณของการรักษาทางกายนั้นได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ เพื่อจะบอกเราว่า พระเจ้าทรงสามารถปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากการถูกบีบบังคับทุกประเภททั้งทางกายหรือทางวิญญาณได้ จุดประสงค์หลักของการรักษาในพระคัมภีร์นั้นเป็นการรักษาทางวิญญาณ ไม่ใช่ทางกาย แต่การแพร่กระจายของโรคทางกาย ช่วยให้เราเข้าใจถึงความร้ายแรงของปัญหา ความเจ็บป่วยทางกายเป็นที่มาสำคัญอย่างหนึ่งของความทุกข์ทรมาน และการถูกบีบบังคับที่มนุษย์ตกอยู่ภายใต้ ในประเทศแคนาดามีระบบประกันสังคม และราคาที่ต้องจ่ายให้กับระบบนี้เป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ คือสองสามแสนล้านเหรียญแคนาดาต่อปี ความเจ็บป่วยคือการถูกบีบบังคับที่มีราคาแพงและน่ากลัว ความทุกข์ทรมานของผู้คนได้ผลักดันให้พวกเขาแสวงหาความบรรเทาทุกข์จากโรคมัยไซ้เจ็บ การบาดเจ็บ ความเจ็บปวด และความพิการ ทุกครั้งที่มีคนไปพบแพทย์ในประเทศแคนาดา รัฐบาลจะต้องจ่ายโดยเฉลี่ย 60 เหรียญ นี่แค่เพียงเข้าพบแพทย์ ซึ่งไม่รวมค่ายาและค่าบริการอื่นๆ ความเจ็บป่วยคือความเป็นทาสที่เลวร้ายมาก ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงรักษาคนป่วย จึงมีถ้อยคำที่ประกาศไว้ว่า พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมาปลดปล่อยคุณให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสทุกอย่าง ด้วยฤทธานุภาพที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

หายใจไม่ออกในลิเวอร์พูล

หนึ่งในหลายสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนผมในประเทศอังกฤษ หลังจากที่ผมได้ย้ายจากลอนดอนมาที่ลิเวอร์พูลก็คือ ความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับความเจ็บป่วยและสุขภาพ องค์ผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทรงพาผมไปที่ลิเวอร์พูล ผมไม่ได้เป็นคนที่ต้องการจะไปที่นั่น มีคนเพียงแค่อยู่มือในลิเวอร์พูลที่ขอร้องไห้ผมไปช่วยพวกเขา หลังจากลี้ภัยอย่างมาก ผมก็ไปที่นั่นตามที่พระเจ้าทรงนำผม แต่ทันทีที่ผมมาถึงลิเวอร์พูล ผมก็รู้สึกไม่สบาย ผมยังไม่ได้เข้าไปถึงตัวเมืองลิเวอร์พูลเลย ผมก็ป่วยเสียแล้ว ผมควรจะพูดถึงว่า ผมเป็นคนที่แข็งแรงมากและแทบจะไม่รู้จักคำว่า “เจ็บป่วย” ตั้งแต่อายุประมาณห้าขวบเป็นต้นมาผมก็ไม่เคยป่วยเลย และผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยปวดหัว วิชาแพทย์เป็นวิชาหนึ่งที่ผมไม่เคยสนใจที่จะเรียนเลย ผมแข็งแรงอย่างมากจึงไม่ได้สนใจเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ผมจึงไม่ได้คิดถึงเรื่องเช่นนี้

แต่ผมแปลกใจมากที่ทันทีที่ก้าวเข้ามาในลิเวอร์พูล ผมก็ป่วยด้วยปัญหาที่รุนแรงเกี่ยวกับการหายใจ แต่ทันทีที่ผมออกจากลิเวอร์พูล ปัญหานี้ก็หายไป เวลานั้นภรรยาของผมทำงานในโรงพยาบาลในลอนดอน ดังนั้นผมจึงสามารถเข้าพบผู้เชี่ยวชาญด้านหลอดลมที่นั่นได้ เขาตรวจผมและพูดว่า “ไม่มีอะไรผิดปกติ” ผมจึงถามว่า “แล้วทำไมผมต้องมีปัญหานี้ทุกครั้งเมื่อผมไปลิเวอร์พูล เขาก็ตอบว่า “มลพิษ” เพราะมีปัญหาร้ายแรงของมลพิษจากอุตสาหกรรมในลิเวอร์พูลและผมก็แพ้มัน และก็จริงทีเดียว เมื่อผมกลับไปลิเวอร์พูล ผมก็จะป่วยทันที

มีคืนวันหนึ่ง ผมตื่นขึ้นหลังจากที่นอนหลับไปเพียงหนึ่งหรือสองชั่วโมง เพราะหายใจลำบากมาก ผมกำลังต่อสู้ที่จะสูดลมหายใจเข้าไปแต่ละครั้ง และสงสัยว่า “มันเกิดอะไรขึ้นกับผมหรือ? ทำไมผมถึงหายใจไม่ออก?” ผมไม่อยากจะปลุกภรรยาของผมเพราะรู้ว่าเธออดนอน ดังนั้นผมจึงพยายามดันรนต่อสู้ในทุกชั่วโมงที่จะหายใจให้ได้ ผมไม่เคยรู้เลยว่า ลมหายใจเฮือกหนึ่งจะมีค่าอย่างมากเช่นนี้

เมื่อคุณสบายดี คุณก็สามารถจะผ่อนคลายและหายใจโล่ง โดยไม่ต้องคิดอะไร แต่เมื่อคุณไม่สามารถจะหายใจในเอือกหนึ่งนั้นได้ละก็ ผมขอบอกคุณว่า ความรู้สึกที่ลึ้นหวั่นนั้นมันแย่มาก เมื่อภรรยาของผมตื่นขึ้นในตอนเช้าและเห็นผมยังนอนอยู่บนเตียง หน้าผมซีด เธอตกใจมาก เธอมองดูผมแต่ผมพูดไม่ได้แล้ว เธอจึงรีบไปตามหมอ เมื่อหมอมมาถึง เขาก็รู้ปัญหาทันทีว่าผมเป็นอะไร เนื่องจากเขาอยู่ในลิเวอร์พูลมาหลายปี เขาก็รู้ว่าผมโดนโรคหอบหืดอย่างรุนแรงเล่นงาน

ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมโดนอะไร ผมไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับโรคหอบหืดมาก่อน หมอสั่งให้ผมกินยา และอาการทั้งหมดก็หายไปในเวลาอันสั้น เขาบอกผมว่า หากผมไม่อยากจะเป็นโรคหอบหืดเรื้อรัง ผมจะต้องออกจากลิเวอร์พูลโดยเร็วที่สุด แต่ผมได้สัญญากับคริสตจักรไว้แล้วว่าผมจะมาที่นี่แล้วผมจะทิ้งพวกเขาไปได้อย่างไร? ผมต้องอยู่ต่อ ซึ่งผมเห็นว่ามันเป็นภาระหน้าที่ของผม

ต่อมาหลังจากที่ผมอยู่ที่ลิเวอร์พูลได้ห้าปี คริสตจักรก็เพิ่มพูนขึ้นและผมได้ฝึกฝนคนที่รับช่วงต่อจากผม แต่เมื่อถึงเวลานั้นผมก็เป็นโรคหอบหืดเรื้อรังซึ่งผมไม่สามารถจะกำจัดการมันได้ ผมรู้สึกวุ่นวายที่ต้องจ่ายในการรับใช้ของผู้เป็นเจ้า เป็นการลืมนการร่วมสามัคคีธรรมในความทุกข์ยากขององค์ผู้เป็นเจ้า

ที่จริงผมควรจะรักษาสุขภาพของผม ความจริงแล้ว คุณแม่ของผมอ่อนวอนผมด้วยน้ำตาคลอเมื่อเธอเห็นผมทุกข์ทรมานกับโรคหอบหืดนี้ เธอพูดว่า “ออกไปจากลิเวอร์พูลเสียเถอะ” ผมพูดว่า “ผมทิ้งพี่น้องที่นี่ไปไม่ได้? แล้วใครจะเป็นคนดูแลพวกเขาเล่า?” อันที่จริงพระเจ้าได้ทรงบอกกับผมอย่างชัดเจนว่า พระองค์ได้ทรงส่งผมมารับใช้พระองค์ที่นั่นเป็นเวลาห้าปี หลังจากห้าปีนี้สิ้นสุดลง พระองค์ก็ทรงส่งผมไปประเทศแคนาดา ถึงเวลานั้นโรคหอบหืดก็กลายเป็นโรคเรื้อรังและถาวร ผมได้รับสิทธิพิเศษที่จะมีส่วนเล็กน้อยกับการร่วมสามัคคีธรรมในความทุกข์ยากของพระคริสต์

ออร์ริค ชาง กำลังสอนในการประชุมที่ปีเตอร์โบโร
แคนาดา 1975

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมได้อ่านเกี่ยวกับการถูกตรึงตายบนกางเขน และได้รู้แง่มุมของการถูกตรึงตายบนกางเขนที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน คือเมื่อคน ๆ หนึ่งถูกตรึงบนกางเขนนั้น นอกจากความเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสจากการที่ตะปูตอกทะลุเข้าไปในมือและเท้าแล้ว ทั้งร่างกายก็จะเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่าไม่ใช่แค่มือและเท้าเท่านั้น

นี่คือคำอธิบายของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่ได้เขียนเกี่ยวกับการถูกตรึงตายบนกางเขนอย่างละเอียด เขาบอกว่าในขณะที่คน ๆ นั้นถูกห้อยอยู่บนกางเขนอย่างเจ็บปวดทรมานนั้น มันจะทำให้เกิดการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อร่างกาย ซึ่งสามารถทำให้เกิดการสะสมของของเหลวในบริเวณปอดสองข้างรอบ ๆ หัวใจ นี่อาจอธิบายได้ว่าทำไมทั้งเลือดและน้ำจึงไหลออกมา เมื่อพระเยซูทรงถูกแทงด้วยทวนที่สีข้างของพระองค์ (ยอห์น 19:34) ของเหลวจะมารวมกันที่หน้าอกจนทำให้หายใจได้ยาก เพราะของเหลวกำลังกดทับปอด

นั่นคือแง่มุมหนึ่งของการถูกตรึงบนกางเขนที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน และเมื่อผมกำลังอ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมเห็นว่าคุณก็จะรู้สึกแบบนั้นเลยเมื่อโรคหอบหืดเล่นงานคุณ คุณไม่สามารถจะหายใจได้ คุณจะพยายามอ้าปากเพื่อหายใจ แล้วผมก็ตระหนักว่า การที่พระเยซูของคัมภีร์เป็นเจ้าตรัสเจ็ดอย่างจากกางเขนนั่นจึงน่าแปลกประหลาดใจ เพราะเมื่อคุณหายใจเหนื่อยหอบ คุณก็แทบจะพูดไม่ได้ ผมจึงตระหนักว่าความทุกข์ทรมานของโรคหอบหืดที่ไม่สามารถหายใจได้นั้น เป็นความเจ็บปวดทรมานที่พระเยซูของคัมภีร์เป็นเจ้าทรงเผชิญบนกางเขน พระองค์ทรงแบกความทุกข์ทรมานของเรา พระองค์ทรงรู้ว่าความทุกข์ทรมานเหล่านั้นเป็นอย่างไร และพระองค์ก็ทรงแบกรับเพื่อจะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ

ความเห็นอกเห็นใจของผู้ไถ่ของเรา: การรักษาในสี่กรณี

ในลิเวอร์พูลนี่เองที่ผมเริ่มมีปัญหาสุขภาพและความเจ็บป่วยนี้ ซึ่งไม่เพียงแต่เฉพาะในตัวผมเองแต่อย่างน้อยในสี่กรณีที่มีการรักษา ที่ผมอยากจะแบ่งปันกับคุณเพื่อเป็นตัวอย่างของพระทัยเมตตาสงสารขององค์ผู้เป็นเจ้า ทำไมพระเจ้าจึงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ? มันเป็นความเมตตาสงสารของพระองค์ ความเมตตาสงสารคืออะไรหรือ? หากคุณสามารถมีประสบการณ์กับมัน คุณก็จะรู้ว่ามันคืออะไร คุณจะรู้สึกได้ถึงความทุกข์ทรมานของใครสักคน ความเจ็บปวดของใครสักคน ความเจ็บปวดทรมานของใครสักคน แล้วทำไมเราที่เป็นคนเห็นแก่ตัว จะมาใส่ใจกับความทุกข์ทรมานของคนอื่นด้วย หากมันไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเรา? ความเมตตาสงสารเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจของเรา (โรม 5:5) มันไม่ได้เป็นธรรมชาติในใจของมนุษย์

เย็นวันอาทิตย์วันหนึ่ง ผมได้รับโทรศัพท์จากคนในคริสตจักรของเรา เขาพูดกับผมว่า “อาจารย์จะกรุณาไปโรงพยาบาลได้ไหม เพราะคุณแม่ของผมอยู่ที่นั่นมีภาวะเลือดออกในสมอง” (เลือดออกในสมอง หรือที่เรียกโดยทั่วไปว่าโรคหลอดเลือดสมอง) เข่อ่อนนวยนผมว่า “คุณจะกรุณาไปพบคุณแม่ของผมที่โรงพยาบาลได้ไหม?” ผมพูดว่า “ได้สิ ผมจะไป”

ผมมาถึงโรงพยาบาลและมีหญิงวัยกลางคนชื่อนางตง หลิว นอนอยู่ เธอเป็นอัมพาตจากคอลงมาด้วยโรคหลอดเลือดสมอง ผมมองเธอแล้วถามว่า “คุณอยากให้ผมอธิษฐานเผื่อคุณไหม?” เธอกระพริบตาและพยักหน้าเล็กน้อย เธอนอนอยู่บนเตียงเปล (ในอเมริกาเหนือเรียกว่าเตียงเซ็น) เป็นเปลที่มีล้อ เพื่อรอที่จะนอนเตียงในโรงพยาบาล แต่พวกเขาได้ตรวจเช็คเธอบางอย่างแล้ว

ขั้นตอนปกติก็คือ การดูดของเหลวจากกระดุกสันหลังซึ่งเป็นขั้นตอนที่เจ็บปวด (ในเวลานั้นไม่มีเข็มที่บางเฉียบเหมือนที่ใช้ในปัจจุบัน) เข็มจะแทงเข้าไประหว่างกระดุกสันหลังและเข้าไปในไขสันหลังเพื่อดูดของเหลวออกมา การมีเลือดในของเหลวชี้ชัดว่ามีภาวะเลือดออกในสมองหรือโรคหลอดเลือดสมอง

พวกเขายืนยันว่าเป็นโรคหลอดเลือดสมอง การตรวจต่างๆได้ทำเสร็จแล้วและเธอก็นอนอยู่บนเตียงเปลนี้ นั่นคือตอนที่ผมได้อธิษฐานเผื่อเธอ หลังจากอธิษฐาน เธอก็เป็นปกติทันที

ลองนึกภาพว่า การเป็นอัมพาตจากโรคหลอดเลือดสมองจนกระทั่งคุณขยับตัวไม่ได้ การเป็นทาสทางกายจะเลวร้ายยิ่งกว่านั้นอีกไหม? ถ้ามีใครมาผูกมือคุณไว้หลัง คุณก็ยังสามารถจะขยับตัวได้ อย่างน้อยส่วนอื่นๆของร่างกายก็สามารถขยับตัวได้ ถ้ามีใครมาผูกเท้าของคุณ คุณก็ยังสามารถขยับร่างกายส่วนอื่นๆ ของคุณได้ แต่การเป็นอัมพาตก็คือการหมดอิสรภาพที่จะขยับเขยื้อนทุกอย่าง เมื่อผมได้อธิษฐานกับพระเจ้าเผื่อเธอในพระนามของพระเยซู เธอก็เป็นปกติทันที พูดอีกอย่างก็คือ เธอหายเป็นปกติ

แต่หมอเชื่อไหม? “มันเป็นไปไม่ได้! เราเพิ่งตรวจและได้รับการยืนยันว่าเป็นโรคหลอดเลือดสมอง ที่จริงเธอเป็นอัมพาต” แต่เธอก็ต้องการที่จะนั่ง คุณนึกภาพเหตุการณ์ที่โรงพยาบาลออกไหม? หมอพูดกับเธอว่า “อย่าขยับนอนเฉยๆ” ดังนั้นหญิงผู้น่าสงสารคนนี้ต้องนอนอยู่บนเตียง หลังจากนั้นเธอก็พูดกับผมว่า “ฉันหิว ฉันอยากกินอาหารสักหน่อย” ผมถามเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลว่า “ช่วยหาอะไรให้เธอกินได้ไหม?” “ไม่ได้นะ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้กิน” ผมจึงกลับไปบอกเธอว่า “ขอโทษด้วยให้อาหารไม่ได้ หมอ

ไม่อนุญาต” แล้วเธอจะต้องนอนอยู่บนเตียงนานแค่ไหนหรือ? ก็ตั้งแต่คืนวันอาทิตย์ไปจนถึงวันพุธ! เธอเจ็บหลังมากจากการนอนอยู่แบบนั้น เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ขยับตัวถึงแม้ว่าเธอจะขยับตัวได้

รูปถ่ายของนางตง หลิว (刘冬) ถ่ายในลิเวอร์พูลเมื่อหลายสิบปีก่อน ในช่วงที่เธอหายจากโรคหลอดเลือดสมองเมื่อเร็วๆ นี้ในเดือนมีนาคม 2017 มีผู้ทำงานของคริสตจักรสี่คนรวมถึงศิษยาภิบาลได้ไปเยี่ยมเธอที่บ้าน คุณป้าหลิวซึ่งตอนนี้อยู่ในวัยแปดสิบปีแล้วได้เอากาแฟมาให้พวกเขาดู และยืนยันกับพวกเขาว่าการรักษาโรคที่อาจารย์อริค ชาง เล่ามานั้นได้เกิดขึ้นจริง ๆ

ดังนั้นเกิดอะไรขึ้นในวันพุธหรือ? เพราะที่โรงพยาบาลนี้มีการสอนด้วย ในวันพุธจะมีอาจารย์หมอมากับนักศึกษาที่คอยเดินตามติดๆ พวกเขาจะไปตรวจผู้ป่วยที่ละเอียดๆ โดยมีอาจารย์อธิบายสิ่งต่างๆ กับพวกเขา เมื่ออาจารย์หมอ และนักศึกษาแพทย์มาถึงเตียงของเธอ พวกเขามองดูเธอ ตรวจเธอและล้อมวงพูดคุยกันอยู่นาน พวกเขาเรียกหมอเจ้าของไข้มาและถามว่า “ผู้หญิงคนนี้มาทำอะไรที่นี่? ไม่มีอะไรผิดปกติกับเธอเลย” หมอเจ้าของไข้ตอบว่า “แต่เราทำการตรวจเธอทุกอย่าง เธอเป็นโรคหลอดเลือดสมองในวันอาทิตย์” ดังนั้นพวกเขาจึงดูผลการตรวจ ซึ่งยืนยันสิ่งที่แพทย์พูด คุณคงนึกภาพออกว่า นี่เป็นความแปลกประหลาดสำหรับพวกเขาจริงๆ หลังจากที่พวกเขาหารือกันต่อไปนั้น หญิง

ที่น่าสงสารคนนี้ที่ต้องทนนอนอยู่บนเตียงหลายวัน หมอก็บอกให้เธอกลับบ้านได้ในที่สุด

เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นนานมาแล้ว (มากกว่าสี่ทศวรรษมาแล้วเมื่อวันที่ตีพิมพ์ในปี 2017) และพี่น้องที่รักในองค์ผู้เป็นเจ้าของคนนี้ก็ยังคงอาศัยอยู่ในลิเวอร์พูลอยู่จนถึงปัจจุบัน ในขณะที่เธออยู่ในวัยแปดสิบ เธอได้มีประสบการณ์กับความเมตตาของพระเจ้า และฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ปลดปล่อยเธอให้เป็นอิสระ นั่นเป็นหนึ่งในประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ของผมในการรักษาให้หาย มันเป็นตัวอย่งที่น่าทึ่งของความเมตตาและความกรุณาของพระเจ้า

มีอีกกรณีหนึ่งที่หญิงคนหนึ่งในคริสตจักรของเรา ซึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหารได้โทรมาหาผมว่า “คุณแม่ของดิฉันกำลังเจ็บปวดทรมานจากเนื้องอกก้อนใหญ่ในช่องท้องของเธอบริเวณมดลูก และเธอจะต้องผ่าตัดสัปดาห์หน้า นี้ ความเจ็บปวดนั้นสุดจะทนได้และยาแก้ปวดก็ไม่ได้ช่วยอะไรมาก” พวกคุณหลายคนก็รู้ว่ามีความเจ็บปวดบางอย่างที่แม้แต่ยาแก้ปวดที่แรงที่สุดก็ยังไม่สามารถจะยับยั้งได้ คุณแม่ของเธออยู่ในความเจ็บปวดอย่างทรมาน เธอจึงถามว่า “อาจารย์จะช่วยมาอธิษฐานให้คุณแม่ของดิฉันได้ไหม?” ผมจึงไปกับเพื่อนร่วมงานของผม และเราเห็นว่าเธอกำลังทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดอย่างรุนแรง ในเวลานั้นเธอไม่ได้เป็นผู้เชื่อ ดังนั้นเราจึงอธิบายกับเธอว่าเราจะอธิษฐานเผื่อเธอ แต่เธอจะต้องวางใจในพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่รักษา ไม่ใช่เรา เราได้อธิษฐานเผื่อเธอ

สองสามวันต่อมา เธอก็ได้มาร่วมนมัสการวันอาทิตย์ที่คริสตจักรของเราอย่างเต็มไปด้วยความสุข เธอยังคงถูกกำหนดให้กลับไปโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด เพราะได้มีการจัดการผ่าตัดให้เธอในสองวันต่อมา ปรากฏว่าหลังจากที่เราได้อธิษฐานเผื่อเธอ เธอก็ไม่เจ็บปวดอีกต่อไป เมื่อเธอกลับไปโรงพยาบาล เธอได้ไปเอกซเรย์และตรวจอย่างละเอียด แต่เนื้องอกก้อนใหญ่ที่เคยพบในมดลูกของเธอนั้นก็ได้อันตรธานหายไป ไม่เห็นอีกเลย พวกเขาดูเอกซเรย์อันก่อนและเปรียบเทียบกับเอกซเรย์อันใหม่และเห็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นวิธีขององค์ผู้เป็นเจ้าของน่าอัศจรรย์เพียงใด และพระเมตตาของพระองค์นั้นช่างยิ่งใหญ่เพียงใด

กรณีนี้สามเกี่ยวข้องกับพยาบาลคนหนึ่งในคริสตจักรของเรา เรามีการศึกษาพระคัมภีร์สำหรับพยาบาลในโรงพยาบาลของเธอ และเธอเป็นคนหนึ่งในบรรดาพยาบาลที่มาร่วมศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำ เธอโทรหาผมและบอกผมว่า เธอมีอาการปวดที่ริมฝีปากบวมอย่างรุนแรงจากเนื้องอกที่โตขึ้นในบริเวณนั้น มีคนจำนวนมากเข้าคิวรอการผ่าตัด แต่เพราะเธอเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล โรงพยาบาลจึงจัดการผ่าตัดฉุกเฉินให้เธอในวันถัดไป แต่เธอบอกผมว่า “ความเจ็บปวดมันรุนแรงจนทำให้ดิฉันแทบจะเป็นบ้า ดิฉันรอจนถึงพรุ่งนี้ไม่ไหวแล้ว และยาแก้ปวดก็ไม่ช่วย” ผมถามเธอว่า “พระเจ้าทรงบอกอะไรคุณบ้าง? คุณได้อธิษฐานในเรื่องนี้ไหม?” เธอตอบว่า “บอกค่ะ ดิฉันดูพระคัมภีร์ในพระกิตติคุณที่คนโรคเรื้อนพูดกับพระเยซูว่า ‘ถ้าพระองค์จะโปรด ก็จงทรงทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้’ แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า ‘เราพอใจแล้ว’ ดังนั้นคนโรคเรื้อนจึงหาย” (มัทธิว 8:2-4; มาระโก 1:40-42; ลูคา 5:12-13) ผมพูดกับเธอว่า “ถ้าคำตรัสของพระเยซูกำลังพูดกับคุณในสถานการณ์ที่คุณเป็นอยู่ละก็ ผมจะมาอธิษฐาน”

ผมไปโรงพยาบาลและอธิษฐานเพื่อเธอ และความเจ็บปวดก็หายไปในวันถัดมา หายไปทันที จากนั้นสิ่งเดียวกันก็เกิดขึ้นอย่างเดียวกับในกรณีก่อนหน้านี้ วันถัดมาเมื่อเธอต้องเข้ารับการรักษาผ่าตัด พวกเขาพบว่าเนื้องอกหายไปแล้ว! เนื้องอกเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์และเป็นก้อนเนื้อหรือส่วนที่งอกขึ้นมาของร่างกายที่อาจเป็นอันตรายได้ คนที่ทำงานในโรงพยาบาลจะรู้ว่า อยู่ดี ๆ เนื้องอกจะหายวับไปเองไม่ได้ เนื้องอกไม่ใช่สภาวะทางจิตใจหรืออารมณ์ที่สามารถเกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งแล้วหายไปในเวลาต่อมา เนื้องอกจะหายไปทันทีได้อย่างไร เว้นแต่ด้วยอำนาจของพระเจ้า?

กรณีต่อไปเกี่ยวข้องกับคุณแม่ของผมที่มีแนวโน้มจะเป็นไมเกรน ซึ่งเป็นอาการปวดหัวอย่างรุนแรงมากที่เป็นได้นานหลายวัน ในช่วงที่ผมกำลังเยี่ยมท่านนั้น มีวันหนึ่งเธอมีอาการปวดไมเกรน เมื่อผมมองดูท่าน ผมแทบทนไม่ได้กับสิ่งที่ผมเห็น คือเส้นเลือดใหญ่ที่หน้าผากของท่านปูดออกมาอย่างเห็นได้ชัด น้ำตาของท่านไหลพราก และท่านนั่งลงอย่างเจ็บปวดทรมาน ผมพูดกับพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์คงไม่อยากจะให้ผู้รับใช้ของ

พระองค์ มานั่งดูคุณแม่ของข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้โดยไม่ทำอะไรเลยใช่ไหม? เวลานี้ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยให้ท่านหายจากความเจ็บปวดโดยพระเมตตาอย่างล้นเหลือของพระองค์” ผมถามท่านว่า ท่านอยากให้ผมอธิษฐานเพื่อไหม เธอก็พยักหน้า

ในเวลานั้นคุณแม่ของผมนั่งไม่รู้จักร่องคู้ผู้เป็นเจ้าของ ท่านยังคงเป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่อซึ่งไม่ได้แสดงความสนใจในเรื่องฝ่ายวิญญาณมากนัก ความจริงแล้ว ดูเหมือนท่านจะเป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่อที่ไม่ยอมใครง่าย ๆ เป็นคนที่แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะพูดเรื่องฝ่ายวิญญาณด้วย แต่ตอนนี้ท่านต้องการจะหายจากความเจ็บปวดที่เกินจะอธิบายซึ่งกำลังคุกคามท่านอยู่ที่นี่ ผมอธิษฐานเผื่อท่านและความเจ็บปวดก็หายไปทันที มันหายไปในพริบตา ผมยังจำใบหน้าที่ประหลาดใจของท่านได้ ผมคิดว่าท่านคงคิดว่าผมจะอธิษฐานเผื่อท่านพอเป็นพิธี เพื่อปลอบใจหรือเห็นอกเห็นใจต่อคนที่ป่วยหรือกำลังเจ็บปวด สิ่งที่ท่านไม่ได้คาดหวังก็คือ ที่ท่านจะหายเจ็บปวดในทันทีโดยฤทธิ์อำนาจและพระเมตตาขององค์ผู้เป็นเจ้าของ นั่นคือเหตุที่เห็นชัดจากใบหน้าของท่านที่ประหลาดใจที่สุด ช่วงเวลาหนึ่งท่านอยู่ในความเจ็บปวด ช่วงเวลาต่อมาท่านก็หาย ผมคิดว่าเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านมาหาพระเจ้าในเวลาต่อมา

ผมอยากให้เข้าใจชัดเจนว่า แม้ว่าผมจะได้ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำการรักษาผู้คนด้วยพระคุณของพระองค์ก็ตาม แต่ผมไม่ใช่ผู้ทำการรักษาที่มีความเชื่อ มันแตกต่างกันอย่างไรหรือ? มันแตกต่างกันมาก! ผู้ทำการรักษาที่มีความเชื่อ ก็คือคนที่ใช้การรักษาเป็นส่วนสำคัญในพันธกิจของเขา การรักษาไม่ได้เป็นส่วนสำคัญในพันธกิจของผม มันมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

พระกิตติคุณไม่ได้ให้คุณเข้าใจว่า พระเยซูทรงเที่ยวไปหาคนเพื่อทำการรักษา แต่ว่าหลายคนทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยทุกชนิดได้มาหาพระองค์เพื่อให้ทรงรักษา พันธกิจของพระองค์ก็คือประกาศข่าวประเสริฐและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า แต่ด้วยพระทัยเมตตาสงสาร จึงได้ทรงรักษาผู้คนที่พระองค์ทรงพบหรือที่มาหาพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามที่ต่างๆ ในระหว่างที่พระองค์ทรงทำพันธกิจของพระองค์ การกระทำที่เมตตาสงสาร

เหล่านี้เป็นหมายสำคัญหรือการสื่อสารจากพระเจ้า เพื่อประกาศว่าเวลานี้ความรอดของพระองค์มีให้กับมนุษย์ทุกคนแล้วในพระคริสต์ สำหรับพระเยซูแล้ว การรักษามีความสำคัญรองจากพันธกิจในการสั่งสอนถ้อยคำแห่งชีวิต และด้วยธรรมชาติของมนุษย์ บางครั้งการทำการอัศจรรย์ก็อาจมีผลที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อพระเยซูได้ทรงเลี้ยง 5,000 คนที่หิวโหยในถิ่นทุรกันดารด้วยความเมตตาสงสาร ผลก็คือ พวกเขาต้องการทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์ (ยอห์น 6:15)

เป็นทาสของความไม่มั่นคงหรือไม่?

ให้เราไปต่อในเรื่องการเป็นอิสระจากการถูกบีบบังคับในทุกรูปแบบ มีหลายสิ่งที่บีบบังคับเราซึ่งรวมถึงความกลัวและความไม่มั่นคง มีรายการยาวที่เดียวในสิ่งที่ทำให้เราตกเป็นทาส ยกตัวอย่างเช่น ความกลัวเป็นส่วนสำคัญอย่างมาก การประกันชีวิตเป็นธุรกิจมูลค่าหลายพันล้านเหรียญ ถ้าไม่มีความกลัวอยู่ในโลก บริษัทประกันภัยก็แทบจะไม่มีธุรกิจให้ทำ แน่نونว่าการประกัน “ชีวิต” ก็ไม่สามารถรับประกันการคุ้มครองคุณให้พ้นจากความตายได้ มันแค่ให้ความมั่นใจกับคุณว่าเมื่อคุณตายไป ครอบครัวของคุณอาจได้รับเงินเป็นล้านเหรียญ หรืออะไรก็ตามที่คุณทำประกันไว้

ความกลัวตายอาจมีอยู่ในใจของผู้คนอย่างมาก รวมทั้งความกลัวที่จะสูญเสียสิ่งที่มีค่ากับเรา เราประกันทรัพย์สินของเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในหลายประเทศด้วยซ้ำ คุณต้องทำประกันรถยนต์ของคุณ แต่ระดับของการประกัน (ที่ครอบคลุม หรือบุคคลที่สาม) จะขึ้นอยู่กับคุณ เรามักจะชอบทำประกันสูงขึ้นกับรถยนต์ที่มีราคาแพง ถ้าคุณขับรถเก่าๆเหมือนผม คุณก็ไม่จำเป็นต้องทำประกันสูง คุณจะทำประกันขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด

รถยนต์ของผมหาย

เย็นวันอาทิตย์วันหนึ่งในลิเวอร์พูล หลังจากเสร็จการนมัสการ ผมก็ไปที่สำนักงานของคริสตจักรเพื่อทำธุระเพียงไม่กี่นาทีและจอดรถของผมไว้ห่างจากทางเข้าไม่กี่ก้าว อีกสิบนาทีต่อมาผมก็ออกมาและรถได้หายไป! ผมบอกคุณไปแล้วว่ารถมอเตอร์ไซค์ของผมถูกขโมยไป แต่นั่นเกิดขึ้นในลอนดอนมาตอนนี้ผมเปลี่ยนจากรถมอเตอร์ไซค์มาเป็นรถยนต์ และแม้ว่ามันจะเก่าแต่มันก็ยังอยู่ในสภาพดี เพียงแค่สิบนาทีในสำนักงานของคริสตจักรและรถก็หายไป! ตอนนี้คุณจะรู้สึกอย่างไรหรือ? โอ้ ความวิตกกังวลในการสูญเสียบางอย่าง! มีความกลัวว่าคุณอาจสูญเสียบางอย่าง และเมื่อคุณได้สูญเสียมันไปจริงๆ คุณจะรู้สึกปั่นป่วนจนใจอย่างมาก แต่ว่าสิ่งที่กังวลใจผมนั้นไม่ใช่รถยนต์ แต่เป็นพระคัมภีร์ของผมที่อยู่ในรถ คุณอาจจูนงงเพราะพระคัมภีร์ในร้านหนังสือมีค่าไม่มาก แต่พระคัมภีร์ของผมมีค่ากับผมมาก เพราะมีโน้ตเป็นพัน ๆ ที่จดไว้ในหน้าหนึ่ง ๆ จะมีหลายสิบโน้ตที่เขียนด้วยลายมือโน้ตทั้งหมดมีหมายเลขโยงกับข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ นี่แสดงให้เห็นถึงการทำงานอย่างหนักมาเป็นเวลาหลายปี พวกเขาสามารถเอารถไปได้ แต่ขอพระคัมภีร์คืนให้ผมเถอะ!

ผมยังจำได้ดีที่ลูกสาวของผมประหลาดใจ เมื่อเธอได้ยินผมพูดอย่างนั้นเธอยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อายุประมาณ 4 ขวบ เธอตกใจมากเมื่อรถถูกขโมย จะมีใครที่คิดขโมยรถได้อย่างไร? สำหรับเธอแล้ว ถ้ามีใครมาขโมยตุ๊กตาหมีของคุณ มันก็เป็นอาชญากรรมที่ชั่วร้ายแล้ว แต่นี่มันเป็นรถนะ? มันเหลือเชื่อสำหรับเธอ แต่เมื่อผมบอกเธอว่า “พ่อไม่ได้เป็นห่วงเรื่องรถแต่พ่อเป็นห่วงเรื่องพระคัมภีร์” เธอยังรู้สึกประหลาดใจยิ่งขึ้น หนังสือเล่มหนึ่งในร้านหนังสือจะราคาเท่าไรกันเชียวนะ? สถานการณ์แบบนี้เปิดโอกาสให้เราได้ถ่ายทอดให้กับลูก ๆ ของเราว่าอะไรมีค่ากับเรา พระคัมภีร์เล่มนี้แสดงให้เห็นถึงการงานหนักเป็นเวลาหลายปี ผมจดบันทึกมากมายไว้ในนั้นมานานหลายปี จนไม่มีที่ว่างเหลืออีกแล้ว ฉะนั้นผมต้องมีสมุดโน้ตต่างหากที่เพิ่มขยายได้ สมุดโน้ตหุ้มปกไว้อย่างดีเล่มนี้มีความหนาเกือบเท่าพระคัมภีร์ เนื่องจากโน้ตเหล่านี้มีตัวเลขที่เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ของผม คุณ

จะเห็นได้ว่าถ้าผมทำพระคัมภีร์หาย โน้ตของผมก็จะหมดประโยชน์บางอย่างไป และด้วยเหตุนี้ผมจึงเก็บสมุดโน้ตของผมเอาไว้ที่บ้าน

อีริค ข้างกับภรรยา และเกรซลูกสาว ในปี 1972

ผมพูดกับลูกสาวของผมว่า “ให้เราอธิษฐานที่จะให้คุณพ่อได้พระคัมภีร์กลับคืนมาดีไหม?” เธอได้เห็นว่าในคำอธิษฐานนั้น ผมเป็นห่วงพระคัมภีร์มากกว่ารถยนต์ คำอธิษฐานของเด็กๆ นั้นได้ผล องค์ผู้เป็นเจ้าทรงยินดีที่จะฟังคำอธิษฐานของพวกเรา คำอธิษฐานของพวกเราไม่ซับซ้อนและใสซื่อกว่ามากเมื่อเทียบกับของผู้ใหญ่ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเข้าถึงพระบิดาได้โดยตรงมากกว่า ทูตสวรรค์ของพวกเขายืนอยู่ใกล้กับพระเจ้าพระบิดาของเราตามที่พระเยซูทรงบอกเรา (มัทธิว 18:10, เปรียบเทียบกับข้อ 5)

ไม่กี่วันต่อมาผมก็ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจว่า “เราพบรถยนต์ของคุณแล้ว มารับได้” ผมรีบไปที่สถานีตำรวจเพื่อมองหาพระคัมภีร์ ผมดีใจอย่างมากที่พระคัมภีร์ยังอยู่ที่นั่น รถยนต์เสียหายเล็กน้อย ไม่มีอะไรร้ายแรง

พระคำของพระเจ้า: ความจริงที่ทำให้เราเป็นอิสระ

ผมแบ่งปันสิ่งนี้กับคุณ เพราะเคล็ดลับสำคัญของพันธกิจรับใช้ของผมก็คือพระคำของพระเจ้า ผมไม่ได้นมัสการพระคัมภีร์ ผมนมัสการพระเจ้า แต่ถ้าคุณนมัสการพระเจ้าคุณก็จะฟังพระคำของพระองค์ และการที่จะเชื่อฟังพระคำของพระองค์นั้น คุณจำเป็นต้องรู้ว่าพระคำสอนอะไร คริสเตียนจำนวนมากไม่กล้าเริ่มทำสิ่งใหม่ในโลกด้วยความเชื่อ เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าหรือพระคำของพระองค์ พระเยซูได้ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มัทธิว 22:29) ผมใช้เวลาหลายปีในชีวิตในการศึกษาพระคัมภีร์และพูดถึงเรื่องนี้เพราะคริสเตียนจำนวนมาก แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ในคริสตจักรเป็นเวลาหลายปี พวกเขาก็ยังขาดความรู้เกี่ยวกับพระคำของพระเจ้าอย่างน่าเศร้าใจ (และที่จริงไม่อาจให้อภัยได้) ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีประสิทธิภาพและไม่เกิดผลในคริสตจักรของพระองค์

ผมจำสามช่วงเวลาสำคัญในชีวิตของผมได้ เมื่อพระเจ้าทรงให้ผมมีเวลาศึกษาพระคำของพระองค์ ช่วงแรกเมื่ออยู่ในประเทศจีน อย่างน้อยก็สองปีที่ผมไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากจะศึกษาพระคัมภีร์ ผมชื่นชมยินดีที่ได้ศึกษาพระวจนะ แต่เริ่มแรกผมไม่สามารถจะเข้าใจ ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่อ่อนประสบการณ์ คุณจะรู้ว่าผมหมายถึงอะไร คุณอ่านพระคัมภีร์และคุณไม่รู้ว่พระคัมภีร์กำลังพูดอะไร ผมได้รับพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์³⁹ซึ่งแปลมานานหลายปีแล้วในปี 1611 และใช้ภาษาอังกฤษในสมัยนั้น ที่ไม่ได้ช่วยทำให้สิ่งต่างๆชัดเจนขึ้น แม้ว่าภาษาอังกฤษของผมจะไม่ได้แย่มาก และผมก็เข้าใจได้ไม่เลวทีเดียว แต่ก็มีประเด็นสำคัญบางอย่างที่ความหมายไม่สมเหตุสมผลสำหรับผม

ผมคุกเข่าต่อพระพักตร์พระเจ้าและพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่เข้าใจว่าพระคำของพระองค์กำลังพูดอะไร ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์เข้าใจได้ไหม?” ในช่วงสองปีนั้น ผมได้ใช้เวลาทุ่มเทอย่างมากให้กับการศึกษา

³⁹ King James Version

พระคำของพระเจ้า ความยินดีอย่างหนึ่งของผมก็คือ หลังจากผ่านไปหลายปี ผมก็ยังมิไต่บางส่วน ที่ผมเขียนไว้ในเวลานั้นเมื่อผมยังเป็นคริสเตียนที่ยังอ่อนประสบการณ์ และเมื่อผมได้อ่านโน้ตหลังจากนั้นนานมาก ผมสามารถพูดได้เพียงว่า “ผมไม่ได้ค้นพบทุกสิ่งด้วยตัวเองอย่างแน่นอน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงกำลังสอนผมในเวลานั้นแล้ว”

ช่วงที่สอง เมื่ออยู่ที่สถาบันพระคัมภีร์ในสกอตแลนด์ ที่ผมได้ศึกษาพระคำของพระเจ้าทุกวันเป็นเวลาสองปี เรามีชั้นเรียนวิชาต่างๆตามมาตรฐานที่วิทยาลัยพระคัมภีร์มักจะสอน แต่ผมขอพูดตรงๆว่า ผมไม่รู้ลึว่าผมได้รับประโยชน์มากมายจากวิชาส่วนใหญ่ สิ่งที่ผมพบว่ามียประโยชน์มากที่สุดก็คือ เวลาที่ผมใช้ศึกษาพระคำของพระเจ้าด้วยตัวเองในห้องของผม นั่นก็เป็นอีกสองปี

ช่วงที่สาม เมื่อพระเจ้าทรงให้ผมพักอยู่ในลอนดอนเพื่อใช้เวลาพักสงบนั้นเป็นช่วงเวลาหลังจากที่ผมเข้าเรียนในวิทยาลัยพระคัมภีร์ในลอนดอนและศึกษาในมหาวิทยาลัย องค์ผู้เป็นเจ้าประทานเวลาให้ผมสามปีหลังจากที่ได้ศึกษาจากสองแห่งนี้ เพื่อจะให้จดจ่อและใคร่ครวญอีกครั้งกับพระคำของพระเจ้าในแต่ละวัน ในช่วงเวลานี้เองที่ผมได้จดโน้ตเพิ่มขึ้นจำนวนมากไว้ในพระคัมภีร์ของผม เมื่อพระเจ้าทรงนำผมให้เข้าใจความจริงของพระองค์ลึกขึ้น ความสำคัญของพระคัมภีร์ซึ่งก็คือพระคำของพระเจ้านั้นอยู่ในความจริงที่ว่า ในพระคัมภีร์นั้นเราพบความจริงของพระเจ้า และพระเยซูตรัสว่า “ความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” (ยอห์น 8:32)⁴⁰ มีอิสรภาพในฝ่ายวิญญาณซึ่งผู้ที่ติดตามพระองค์จะมีประสบการณ์นี้

อ่านคำพยานอื่นๆ: พระเจ้าทรงสามารถทำแบบเดียวกันกับคุณได้

ผมขอแบ่งปันคำพยานของคนอื่น ซึ่งเป็นพยานถึงความจริงอย่างเดียวกันนี้ ผมชอบอ่านคำพยานเพราะผมได้เรียนรู้ในสิ่งที่คนอื่นๆได้มีประสบ

⁴⁰ ยอห์น 8:32 แล้วท่านจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้ท่านเป็นไท (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

การณ์ ผมพบว่ามันน่าอัศจรรย์และชุ่มชื่นใจ เมื่อเห็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำในชีวิตของคนอื่น ๆ

ผมเพิ่งอ่านคำพยานของพี่น้องชาวจีนคนหนึ่งที่เหมาะกับความทุกข์ยากอย่างมากในประเทศจีนเพื่อพระเจ้า ผมต้องถ่อมใจลงเมื่อผมได้อ่านเรื่องราวของเขา เพราะผมไม่ได้ทุกข์ยากอย่างมากเพื่อองค์ผู้เป็นเจ้าเท่ากับพี่น้องที่รักคนนี้ได้รับ เขาถูกทุบตี ถูกทำร้าย และอดอยากหิวโหยเป็นเวลาหลายปี เมื่อเขาถูกจับกุมและถูกจำคุกเป็นครั้งแรก เขาอยู่ในวัยยี่สิบปลายๆ สิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ก็คือ เขาทำการประกาศข่าวประเสริฐจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง และสิ่งนี้นำไปสู่การถูกจับกุมและถูกปล่อยตัว ถูกทุบตีและถูกทำให้อับอายขายหน้า วันเวียนแบบนี้เรื่อย ๆ

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าทรงทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์กับเขา คือทรงปล่อยเขาออกจากคุก เขาถูกขังหลายครั้ง แต่ในระหว่างที่เขาถูกจำคุกครั้งนี้ เขาได้ทนทรมานอย่างมาก ผมจึงคิดว่าพระเจ้าทรงเห็นแล้วว่ามันเพียงพอแล้ว เพราะเขาได้ทนทรมานเท่าที่เขาสามารถจะทนได้ เปาโลกล่าวว่า

พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงให้พวกท่านต้องถูกทดลอง (หรือถูกทดสอบ) เกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อถูกทดลอง (หรือถูกทดสอบ) พระองค์จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกท่านจะมีกำลังทนได้ (1 โครินธ์ 10:13)

ในกรณีของพี่น้องคนนี้พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียม “ทางออกให้” ตามนั้นจริง ๆ โดยมากพี่น้องคนนี้จะถูกขังเดี่ยว นั่นเป็นเพราะทุกครั้งที่ยังเขาไว้ในห้องขังรวมกับคนอื่น ๆ จะมีผู้ถูกคุมขังร่วมกับเขาหลายคนได้กลับใจมาเชื่อพระเจ้า คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นในวันหนึ่งเมื่อเขาอยู่คนเดียวในห้องขัง? โช้หลุดออกจากข้อมือของเขาทันที พระเจ้าได้ทรงเปิดประตูห้องขัง และพี่น้องคนนี้ก็เดินออกจากคุกผ่านประตูเจ็ดชั้น ประตูทุกบานเปิดออกเองต่อหน้าต่อตาของเขา! ดังนั้นเขาจึงมีประสบการณ์เหมือนที่อัครทูตเปโตรได้มีประสบการณ์ เมื่อองค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำอย่างเดียวกันกับเขา ที่ปลดโซ่ตรวนและเปิดประตูคุกให้เขาได้เดินออกมาสู่อิสรภาพ (กิจการ 12:7-10)

ใช่แล้ว องค์ผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยเชลยให้เป็นอิสระ ทั้งทางกายและทางจิตวิญญาณ อันที่จริง ผมได้พูดคุยทางโทรศัพท์กับพี่น้องคน นี้เมื่อไม่นานมานี้ เมื่อเขามาเยี่ยมคริสตจักรลิเวอร์พูลของเรา ผู้ร่วมงาน บอกกับผมว่า “เขาอยู่ในลิเวอร์พูล คุณอยากจะคุยโทรศัพท์กับเขาไหม?” ผมตอบว่าอยากคุย เราจึงได้คุยกันและเขาเชิญให้ผมไปเยี่ยมเขา

ดร. ชาห์โรัสได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

พระเจ้าทรงช่วยเราไม่เพียงแต่จากความเป็นทาสภายนอกหรือทางกาย แต่สิ่งสำคัญมากกว่าก็คือจากความเป็นทาสภายใน มีกรณีของแพทย์ชาวสวิส ที่ผมได้รู้จัก เมื่อผมไปเยี่ยมเขาที่สวิตเซอร์แลนด์ เขาพูดกับผมว่า “ผมอยากเล่าเรื่องของผมให้คุณฟัง ผมเคยเป็นคนติดเหล้า แม้ว่าผมจะเป็นแพทย์ ผมก็เริ่มจากการดื่มไวน์ที่ละน้อย แต่ผมกลายเป็นคนหนึ่งในผู้ที่ติดเหล้าได้ง่าย” เขากลายมาเป็นคนติดเหล้าและเลิกไม่ได้ เขาดื่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนเขาได้ใช้รายได้ส่วนใหญ่จากการเป็นหมอมารับจ่ายกับการติดเหล้า เหล้าในสวิตเซอร์แลนด์ก็เหมือนกับในหลายๆ ประเทศที่มีการเก็บภาษีสูงมากและมีราคาแพง

อยู่มาวันหนึ่ง เขาไม่มีเงินให้ภรรยาเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายประจำวันของลูกๆ ภรรยาของเขาบอกเขาในตอนเช้าว่า “ลูกๆ ไม่มีอาหารเข้าน้ำแล้ว คุณมีเงินบ้างไหม?” เขาพูดว่า “ผมไม่มีหรอก” เธอพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นวันนี้พวกเขา ก็คงจะต้องหิวโหยกัน” เขาหดหู่มากเพราะเขารู้สึกว่าชีวิตของเขาล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ลูกทั้งสามคนของเขากำลังเติบโตขึ้น และสิ่งที่พวกลูกๆ เห็นก็คือพ่อที่ขี้เมาตลอดเวลา เขาเกือบจะไม่สามารถทำหน้าที่แพทย์ของเขาได้ ครั้งหนึ่งของเวลาทำงานนั้นเขาไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นรายได้ของเขาจึงลดลงในขณะที่ค่าใช้จ่ายของเขาเพิ่มขึ้น

เขาพูดว่า “คุณรู้ไหม ผมมาถึงจุดแตกหักเมื่อวันหนึ่งลูกชายของผมมาหาผม ให้ผมดูบาดแผลเล็กน้อยที่มีมือ ผมดูแผลแล้วพูดกับเขาว่า ‘ไม่เป็นอะไร ไปให้พ้น อย่ามามากวนพ่อด้วยเรื่องเล็กๆ’” วันรุ่งขึ้นลูกชายของเขามีไข้

เขาจึงรู้ว่าลูกชายของเขากำลังทุกข์ทรมานจากภาวะติดเชื่อในกระแสเลือด (โลหิตเป็นพิษ) บาดแผลเล็กๆ นั้นยังเป็นอันตรายไม่เท่ากับที่เขาไม่ได้คิดใส่ใจ มันติดเชื่อแล้ว และตอนนี้เด็กชายคนนี้ก็กำลังต่อสู้เพื่อจะมีชีวิตอยู่ ดังนั้น ดร. ซาโทริอุส⁴¹ จึงจมอยู่ในความซึมเศร้าอย่างมาก เขามองดูลูกชายแล้วพูดว่า “ผมไม่สามารถจะดูแลลูกชายของผมได้เลย ผมไม่สามารถเลี้ยงดูลูกๆ ของผมได้ ชีวิตของผมยุ่งเหยิงไปหมด แล้วความเป็นทาสของสิ่งนี้ผมก็ไม่สามารถเลิกได้”

ในภาวะซึมเศร้าของเขานั้น เขารู้สึกว่าถ้าจะให้ทุกอย่างจบลงก็ดีกว่า ในสวิตเซอร์แลนด์นั้น ชายหนุ่มผู้มีสุขภาพดีทุกคนจะต้องเป็นทหาร (เช่นเดียวกับในสิงคโปร์) เมื่อเขาเป็นทหารเขามีปืนพก เขาได้เก็บปืนพกไว้ในห้องทำงานของเขา และเขาตัดสินใจที่จะใช้มัน เขาไม่สามารถจะทนกับตัวเองได้อีกต่อไป เขาไม่สามารถจะเอาชนะการติดเหล้าได้ เขากล่าวว่า “ผมพยายามลองหลายครั้งที่จะแก้ไขปัญหานี้” เขาลองใช้เทคนิคทุกอย่างที่เขาเรียนรู้ในวงการแพทย์เพื่อหยุดการเป็นทาสของเหล้า แต่เขาก็ไม่สามารถทำได้ เขาพูดต่อไปว่า “เป็นสถานการณ์ที่สิ้นหวัง ไม่สามารถหลุดจากการเป็นทาสได้ ผมจะเอาปืนพกมาจบเรื่องทั้งหมด”

ดร. ซาโทริอุสเปิดลิ้นชักเพื่อจะหยิบปืน แล้วเขาก็เห็นพระคัมภีร์วางอยู่บนปืน ประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะมีโบสถ์ของรัฐและถือว่าทุกคนเป็นคริสเตียน ถ้าหากคุณไม่ได้เป็นคริสเตียน คุณก็จะไม่มีที่ที่จะฝังศพ ดังนั้นคุณจึงต้องเป็นคริสเตียนเสียดีกว่า อย่างน้อยก็มีอยู่ในเอกสาร เพราะการไม่มีที่ที่จะฝังศพเมื่อคุณเสียชีวิตนั้นจะเป็นปัญหาใหญ่ การเป็นสมาชิกคริสตจักรของภูมุนั้น คุณจะต้องผ่านพิธีบรรลุนิติภาวะทางความเชื่อ⁴²ซึ่งคุณจะได้รับพระคัมภีร์ ดังนั้นเขาจึงมีพระคัมภีร์ที่เขาไม่ได้อ่าน มันวางทับปืนไว้ เขาจึงต้องหยิบพระคัมภีร์ออก ก่อนที่เขาจะหยิบปืนมาได้ แต่เมื่อเขากำลังถือพระคัมภีร์อยู่ในมือนั้น เขาก็คิดว่า “ผมน่าจะอ่านสักข้อหนึ่งก่อนที่ผมจะเหนียวไกปืน” เขาจึงเปิดพระคัมภีร์ แต่เมื่อเขาไม่รู้ว่าจะอ่านตรงไหนดี เขาจึงพลิก

⁴¹ Doctor Satorius

⁴² Confirmation

ไปแบบเดาสุ่มแล้วก็เห็นข้อความพระคัมภีร์ที่สะดุดตาเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า” (อิสยาห์ 60:16 “เรา ยาค็อบ ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้า”) พระเจ้ากำลังตรัสกับเขาโดยตรงผ่านถ้อยคำเหล่านี้

คำว่า “ผู้ไถ่” แม้ว่าจะพบในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้มีความหมายมากนักสำหรับคนที่พูดภาษาอังกฤษ เพราะมันเป็นคำที่ไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะในการเขียนหรือในการพูด แต่คำภาษาเยอรมันจะมีความสำคัญมาก คำว่า “ผู้ไถ่ของเจ้า” ในภาษาเยอรมันจะหมายถึง “ผู้ปลดปล่อยคุณ ผู้ที่ทำให้คุณเป็นอิสระ” เขาอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจ เมื่ออ่านภาพของคำกล่าวว่า “เรา พระเจ้า จะเป็นผู้ปลดปล่อยเจ้า” ได้แทงใจของเขา พระเจ้ากำลังตรัสกับเขาโดยตรงผ่านทางพระคัมภีร์ เขาจึงอุทานว่า “นี่แหละที่ผมต้องการ คือผู้ปลดปล่อย”

เขาจึงคุกเข่าลงและพูดว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า เจ้าข้า ขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์ ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์เป็นอิสระจากการเป็นทาสด้วยเถิด ข้าพระองค์กำลังทำลายครอบครัวของข้าพระองค์ และตอนนี้ข้าพระองค์กำลังจะทำลายตัวเอง นอกเสียจากว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยให้ข้าพระองค์เป็นอิสระ” นั่นเป็นเสียงร้องที่ออกมาจากใจ เราต้องไม่ลืมว่าเขาไม่ใช่คนเคร่งศาสนา เขาไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไร เขารู้แต่ว่าจะร้องทูลออกมาจากใจของเขาอย่างไร พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้ไถ่ของเจ้า” และเขาก็ตอบสนองว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า เจ้าข้า ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ด้วย” เท่านั้นแหละที่คนที่ตกเป็นทาสจะต้องทำ ความจริงแล้วเขาสามารถทำได้แค่นี้ พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้คุณสรรหาคำพูด การอธิษฐานคือเสียงร้องจากใจ เพื่อให้ช่วยปลดปล่อย และพระเจ้าจะทรงถอดโซ่ตรวนและปลดปล่อยคุณให้เป็นอิสระ

เขาบอกว่า มีบางอย่างเกิดขึ้นทันที เขารู้สึกว่าโซ่หลุดออก เขาพูดว่า “ทันใดนั้นผมก็รู้สึกเป็นอิสระ ผมไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ผมรู้สึกว่าเป็นอิสระ ผมได้ต่อสู้กับความเป็นทาสนี้มาหลายเดือนและก็ล้มเหลวมาตลอด แต่ในเสี้ยววินาทีนั้นผมก็เป็นอิสระ” ด้วยวิธีการทางการแพทย์แล้วเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะการเสพติดสิ่งใดนั้นจะต้องใช้เวลานานในการรักษามันเป็นไปได้อย่างไรที่จะเป็นอิสระได้ในทันที? ในทางมนุษย์แล้วเป็นไป

ไม่ได้ แต่ตอนนี้เขาเป็นอิสระอย่างแท้จริง เขาบอกว่าเขายืนขึ้นเป็นคนใหม่ พระเจ้าทรงปลดปล่อยเขาจากการติดเหล้าในทันที!

แต่เขาได้รับมากกว่าที่เขาคาดหวังไว้ ตอนนี้เขาไม่มีความอยากที่จะดื่มเหล้าเลย ความจริงแล้ว เขาเปลี่ยนไปมากกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงเปลี่ยนชีวิตของเขาอย่างแท้จริง จนเขากลายมาเป็นนักเทศน์ เท่าที่ผมรู้ เขาไม่ได้เลิกเป็นแพทย์ แต่ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน เขาก็เป็นพยานเพื่อพระเจ้า เมื่อผมไปเยี่ยมเขา เขาก็พาผมไปประชุมในที่ต่างๆ เกือบทุกวัน ที่เขาเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในชีวิตของเขาและสั่งสอนพระกิตติคุณ

หลายปีต่อมา ผมอยู่ในเมืองทางตอนเหนือของประเทศสวีตเซอร์แลนด์ และผมเห็นชื่อ “ศิษยาภิบาล ซาโทริอัส” อยู่บนป้ายประกาศหน้าคริสตจักร ซาโทริอัสเป็นชื่อที่ไม่ค่อยพบ ผมจึงคิดว่า “ศิษยาภิบาล ซาโทริอัสคนนี้จะเกี่ยวข้องกับ ดร. ซาโทริอัสที่ผมพบเมื่อหลายปีก่อนในสวีตเซอร์แลนด์ทางตะวันออกหรือไม่?” ผลปรากฏว่าศิษยาภิบาล ซาโทริอัสคนนี้เป็นลูกชายของเขาที่เคยติดเชื้อมะเร็งเลือด ผมได้ยินทีหลังว่าเขาเป็นศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงในประเทศสวีตเซอร์แลนด์ พระเจ้าไม่เพียงแค่ปลดปล่อย ดร. ซาโทริอัสให้เป็นอิสระเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงปลดปล่อยครอบครัวของเขาให้เป็นอิสระอีกด้วย ทั้งครอบครัวได้รับการไถ่ วิธีของพระเจ้านั้นช่างดีเลิศเพียงใด!

ดร. ซาโทริอัสบอกกับผมว่า การปลดปล่อยนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์ จนสามารถเอาชนะไวน์มาวางไว้ตรงหน้าเขาได้โดยไม่ต้องทดลองเขาเลย ความอยากเหล้าได้หายไปอย่างเป็นปลิดทิ้ง ในฐานะที่เป็นแพทย์ เขาเข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร ตามกฎทั่วไปแล้ว แม้ว่าคนๆหนึ่ง จะหลุดพ้นจากการเสพติดแล้ว เขาก็ยังถูกทดลองได้เต็มที่ และอยู่ในอันตรายที่จะกลับไปติดได้อีก ผู้ที่ติดยาจะยังคงถูกสิ่งเสพติดอย่างเดิมดึงดูดใจอยู่ แม้ว่าจะผ่านการฟื้นฟูสภาพมานานมาก เขาก็มักจะอยู่ในอันตรายของการถูกทดลองให้กลับมาติดยาได้อีก แต่หมอกคนนี้นับบอกว่า “ผมไม่มีความอยากแต่อย่างใดเลย มันไม่ได้ดึงดูดผมอีกต่อไป” พระเจ้าไม่เพียงแค่ปลดปล่อยเรา แต่การปลดปล่อยนี้

จะเป็นไปอย่างสมบูรณ์ นอกเสียจากว่า เราเลือกที่จะกลับไปเป็นทาส แม้ว่า มันจะหมดอำนาจเหนือเราแล้วก็ตาม

อริค ชางกับลูก ๆ ของผู้ร่วมงาน ที่ฮ่องกง เมษายน 2009

คุณจะให้พระเจ้าปลดปล่อยคุณไหม?

ผมได้แบ่งปันทั้งหมดจากใจของผมเกี่ยวกับพระเจ้าที่น่าอัศจรรย์นี้ ผู้ที่ได้เรียกผมให้มาหาพระองค์ และให้สิทธิพิเศษกับผมได้มารู้จักพระองค์ พระเจ้าแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ พระเจ้าทรงทำสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนประทับใจ แต่เพื่อให้เราเป็นอิสระ วันนี้ผมหวังว่าคุณจะคิดถึงสิ่งที่ครอบครัวคุณให้เป็นทาส การเป็นทาสเป็นสิ่งที่แปลก ลองดูนิสัยของเราเป็นตัวอย่าง มีนิสัยไม่ดีมากมายที่คนทั้งหลายจำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อย อาจกล่าวได้ว่านิสัยที่ไม่ดีนั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการเสพติด ยกตัวอย่าง เช่น บางคนตอบสนองต่อสถานการณ์บางอย่างด้วยความโกรธแค้นเป็นนิสัย พวกเขาถูกยั่วยุโมโหได้ง่ายๆ และพวกเขาก็ยั่วยุโมโหคนอื่น ๆ ให้เกิดความตึงเครียดและความขัดแย้ง อารมณ์เสียก็อาจเป็นนิสัยได้เช่นกันและอาจส่งผล

ให้เกิดความทุกข์ใจอย่างต่อเนื่อง ทักษะด้านลบต่างๆ ในใจกลายมาเป็นนิสัย และเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องเป็นอิสระจากนิสัยเหล่านี้ที่เป็นภัย เป็นภัยต่อตัวเราเองและคนอื่น

ผมขอกลับมาที่เรื่องราวซึ่งผมเริ่มต้นด้วยเรื่องปลาฉลามที่ไม่เคยโตเกินหกนิ้ว ราชานแห่งมหาสมุทรที่กลายเป็นปลาแคระอยู่ในตู้ปลา คุณเป็นคนแบบไหนหรือ? คุณพอใจกับการเป็นทาสที่แสนสบายในที่ที่คุณอยู่ไหม? และสะดวกสบายกับสิ่งที่คุณทำเป็นประจำไหม? เราสะดวกสบายกับชีวิตของเราที่รับใช้ตัวเอง โดยที่เราไม่ได้สนใจคนมากมายที่ก็ต้องการเป็นอิสระจากความเป็นทาสและความทุกข์ใจไหม? หรือเราจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยากจะรู้จักพระองค์มากขึ้น ข้าพระองค์อยากจะไปเป็นอิสระจากนิสัยที่ทำสิ่งต่างๆ ในแบบของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยากจะไปถึงเป้าหมายสูงสุดในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียกให้ข้าพระองค์ทำ เพื่อว่าในวันนั้นเมื่อข้าพระองค์ได้พบพระองค์ ข้าพระองค์จะได้ไม่ละอาย แต่จะชื่นชมยินดี และพระเยซูพระบุตรของพระองค์ ก็จะไม่สิ้นพระชนม์เพื่อข้าพระองค์อย่างสูญเปล่า”

“การมาพบกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งมาก จนผมรู้ได้ว่าการอัศจรรย์เกิดขึ้นจริง”

หนังสือเล่มนี้ให้ความหวังและแรงบันดาลใจกับผู้ที่ต้องการจะรู้ว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่ ศิษยาภิบาลอีริก เอช เอช ชาง บอกเล่าด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่ายและจริงใจ ถึงประสบการณ์ของท่านกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและน่าอัศจรรย์ ลักษณะทั่วไปเป็นแง่คิดมากกว่าการแสดงความรู้สึก ถ่อมตนมากกว่าจะทำให้ตัวเองมีชื่อเสียง เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้คือการให้ผู้อ่านเห็นว่าเขาหรือเธอสามารถมีประสบการณ์กับพระเจ้าได้จริงเช่นกัน และหยั่งรากในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

อีริก เอช เอช ชาง

เกิดที่เซี่ยงไฮ้และมารู้จักพระเจ้าหลังการปลดปล่อยประเทศจีนโดยการอัศจรรย์อย่างต่อเนื่อง ท่านจบการศึกษาจากสถาบันอบรมพระคัมภีร์ (กลาสโกว์), วิทยาลัยพระคริสตธรรมลอนดอนและมหาวิทยาลัยลอนดอน (อักษรศาสตร์และศาสนศาสตร์, วิทยาลัยคิงส์คอลเลจและสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกและแอฟริกา)

ท่านได้ทำงานศิษยาภิบาลในประเทศอังกฤษ แคนาดาและฮ่องกง หนังสือที่ตีพิมพ์ของท่านรวมถึง พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว และ มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้เขียน
โปรดเข้าไปดูที่ www.christiandc.org

Christian
Disciples
Church

Publishers

